

CATALUNYA+ CRISTIANA

SETMANARI D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSA

Any XXVIII • Núm. 1.440 • 2 €

26 • abril • 2007

«És a la llar domèstica on es formen els sentiments i els hàbits que constitueixen la felicitat pública»
Honoré Mirabeau

Benet XVI celebra els seus 80 anys

Per molts anys!

Amb motiu del seu 80è aniversari i del segon aniversari de la seva elecció com a Papa, Benet XVI va presidir el 15 d'abril una celebració eucarística a la plaça de Sant Pere del Vaticà. Les seves primeres paraules van ser per al seu predecessor, Joan Pau II, recordant la seva mort fa dos anys. Benet XVI va donar gràcies a Déu per haver experimentat «què significa "família"» i també per haver pogut «des del primer dia», «entrar i créixer

en la gran comunitat dels creients». Benet XVI va celebrar el 16 d'abril el seu aniversari envoltat d'amics, de compatriotes, i gaudint d'una de les passions de la seva vida: la música. «Estic convençut que la música és veritablement el llenguatge universal de la bellesa», va dir al final d'un concert que es va oferir en honor seu. Els més de 7.000 assistents li van cantar «Moltes felicitats».

Pàg. 2 i 7

El bisbe de Sant Feliu ordena el tercer prevere del 2007

En el marc incomparable de la Pasqua, el 15 d'abril passat el bisbe de Sant Feliu, Mons. Agustí Cortés, ordenava com a prevere a la catedral de Sant Llorenç Mn. Francesc Tirado i Lara, natural del Papiol. Era la tercera ordenació sacerdotal de començament d'any ençà. Un bon motiu per a la joia i l'acció de gràcies. Procedent del món de l'educació, i amb els estudis eclesiàstics ja aprovats, el nou prevere ha estat ordenat dos anys després que el bisbe Cortés el convidés personalment a discernir una vocació que havia deixat aparcada durant la joventut.

Pàg. 17

en primer pla

El nou Museu Diocesà de Mallorca obre les portes

Després de sis anys de restauració i d'ampliació d'un dels museus més espectaculars de l'illa, el 16 d'abril va tenir lloc la benedicció del Museu Diocesà de Mallorca en un acte que va comptar amb la presència del nunci de Sa Santedat, Mons. Manuel Monteiro de Castro, i de l'arquebisbe de València, Mons. Agustín García-Gasco. Les obres de restauració de les dependències episcopals han permès ampliar l'espai destinat al Museu. Si fins ara el Museu comptava amb quatre sales, ara ocupa gairebé la totalitat de la planta baixa del Palau Episcopal i l'entresòl, que fins l'any 1982 havia estat ocupat per la Cúria diocesana.

Pàg. 3, 4 i 5

Els salesians clausuren a Barcelona el seu capítol provincial

Amb la vista posada en el capítol general que tindrà lloc l'any 2008 a Roma, els salesians de Catalunya, les Balears, Aragó i Andorra van clausurar el 14 i 15 d'abril el seu capítol provincial. Fins a 53 salesians capitulars i 27 laics van fer les seves aportacions als cinc nuclis te-

màtics que es tractaran en el capítol general de Roma: *Retornar a don Bosco, La urgència d'evangelitzar, La necessitat de convocar a la vida consagrada, Viure la pobresa evangèlica i Anar vers les noves fronteres de la missió.*

Pàg. 22

La Sagrada Família estrena la imatge de sant Jordi

El temple de la Sagrada Família va viure el 18 d'abril una gran mostra de fe i de catalanitat amb la inauguració i la benedicció de la imatge de sant Jordi, obra de l'escultor Josep M. Subirachs. Culminava així el somni de moltes voluntats unides amb un mateix objectiu: que el patró de Catalunya ocupés un lloc destacat al temple d'Antoni Gaudí com a emblema de la història, la cultura i la fe del nostre país.

Pàg. 18

Pasqües joves arreu de Catalunya

Molts joves aprofiten la Setmana Santa per viure experiències de fe compartida

Pàg. 20 i 21

Sumari

Pàg. 9 Propera beatificació de la Mare Carme del Nen Jesús

Pàg. 23 Pasqua ecumènica a Lleida

Pàg. 24 Girona: celebració dels sagraments de la iniciació cristiana

Pàg. 25 Urgell: ha mort a Bogotà el missioner Mn. Lluís Dies

Pàg. 30 Crònica inèdita de l'expulsió dels jesuïtes al segle XVIII

Editorial

Benet XVI, 80 anys.

El Papa ha celebrat recentment el seu vuitantè aniversari. A primera vista és una edat avançada per exercir una immensa responsabilitat com és la de guiar el destí de milions de catòlics arreu del món, però no podem oblidar que Benet XVI va ser elegit Successor de Pere fa tan sols dos anys, i, per tant, els cardenals electors sabien molt bé la seva edat i tot i així el van votar perquè van creure que era l'home que necessitava l'Església en aquest moment.

Les primeres especulacions periodístiques després del seu nomenament parlaven d'un «Papa de transició», és a dir, d'un Pontífex pont entre el llarg període de Joan Pau II i el del successor de Benet XVI. Però, el temps està demostrant que Joseph Ratzinger està disposat a governar l'Església sense cap matís de provisionalitat, amb decisió i amb un estil propi que, a diferència del que molts pensaven, és molt diferent del seu antecessor i també molt allunyat de la caricatura que se n'havia fet abans del conclave que el va elegir.

Es demostra un cop més que les comparacions són odioses, perquè senzillament Joan Pau II i Benet XVI no són comparables. Com a exemple, podem posar la situació física en la qual es trobava el Papa polonès, molt deteriorat als vuitanta anys, quan presidia les celebracions del Jubileu de l'any 2000. L'actual Pontífex gaudeix hores d'ara d'una bona salut i el seu físic és el propi de la majoria de persones de la seva edat, tot al contrari que Karol Wojtyła que havia viscut el drama de la persecució nazi i comunista i havia rebut bales al seu cos en l'atemptat del 1981, tot això sense comptar amb la malaltia del Parkinson que li anava restant progressivament mobilitat. Als vuitanta anys, Joan Pau II feia ja vint-i-dos anys que era Pontífex mentre que Benet XVI només en fa dos. Una altra gran diferència es refereix

a l'estil de vida de tots dos pontífexs. Al primer se'l coneixia com el «Papa viatger», ja que no parava mai de moure's d'un costat a l'altre i no tan sols a l'estranger, perquè al Vaticà tenia sempre una agenda pleníssima d'activitats, fins i tot, quan la seva salut estava ja deteriorada. Al segon ja hi ha qui l'anomena «el Papa catequista» o el «Papa professor». Es tracta d'un home d'un nivell intel·lectual altíssim, a qui li agrada més ensenyar que viatjar. La seva vida, com a bon alemany, és metòdica, i alhora tranquil·la sense excessos per a la seva edat, viatja amb moderació, però no es pot negar que allà on va també reuneix les masses com feia Joan Pau II, encara que amb un altre llenguatge i unes altres formes.

A Benet XVI, a diferència del seu antecessor quan tenia la seva mateixa edat, de moment no li diran els sectors més crítics que es retiri, que el seu estat físic és lamentable. La seva imatge pública és bona, i com alguns ja diuen sembla tenir «corda per estona». Però, la imatge d'un home ja ancià dirigint amb rigor i encert l'Església Universal és un bon testimoni per al món que en moltes ocasions maltracta les persones grans, les aparta de la societat i les tracta ja com un destorb. Les residències de la tercera edat estan plenes d'inquilins, alguns dels quals sembla que ni tan sols tenen família, ja que ningú no se'n recorda ni els visiten.

Aquests dies és habitual sentir persones grans, que amb orgull comenten: «Tinc 80 anys, la mateixa edat que el Papa de Roma.» L'Església és una institució que des dels seus orígens ha demostrat que les persones grans són importants, la seva experiència i els seus anys de bagatge són fonamentals per orientar les noves generacions. De les nostres persones grans tenim molt a aprendre, i de Benet XVI, sens dubte, ens queda molt per veure i gaudir del seu pontificat.

CATALUNYA CRISTIANA

Director: Mn. R. Octavi Sánchez

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Consuelo Chaves, BARCELONA; Guillem Farré, CASTELLÓ; Carles Sánchez, GIRONA; Jordi Curcó, LLEIDA; Cristina Sánchez, MALLORCA; Marta Nin, ROMA; Ramon Estany, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Víctor M. Cardona, TORTOSA; Antoni Mirabet i Cristina Orduña, URGELL; Xavier Bisbal i Jordi Castellet, VIC

Col·laboradors externs: Pilarín Bayés, Joan Carrera, Francesc Gamissans, Enric Graupera, Joan Guiteras, Dani Majà, Joan Antoni Mateo, Francesc Nicolau, Cristóbal Sàrrias, Lluís Serra, Pere Tena, Ferran L. Tognetta, P-J Ynaraja

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA
Tel. 934 092 810, Fax 934 092 820

a/e: redaccio@catcrist.com (Redacció)

a/e: administracio@catcrist.com (Administració i subscripcions)

a/e: publicitat@catcrist.com (Publicitat)

Pàgina web: www.catalunyacristiana.com

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Gerent: Jaume Vinyals

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Administració: Isabel Giralt (comptabilitat), Eduard Masllorens (subscripcions)

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP

International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC

Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 100,94 €

Gibraltar i Portugal: 104,75 €

Resta d'Europa: 169,86 €

Amèrica i Àfrica: 202,57 €

Àsia i Oceania: 270,37 €

La Frase / Rogelio Garrido Montañana

«És a la llar domèstica on es formen els sentiments i els hàbits que constitueixen la felicitat pública»

(Honoré Mirabeau. Polític i orador francès. 1749-1791)

La societat és el resultat del que «es va fer o no, del que es va ensenyar o no, de l'atenció o desatenció, de la comprensió o incomprensió, de la concòrdia o discòrdia, de l'amor o desamor» que s'ha viscut i experimentat a la família, durant la infància i l'adolescència sobretot. Però la societat civil també és l'exponent «de la classe d'educació impartida en escoles privades o públiques, i a les universitats». Ha estat «integral» des del punt de vista físic, mental, ètic, cívic i espiritual? Dos factors a tenir molt en compte quan

jutgem la joventut i la societat en general, i quan ens sorprenen certes conductes i abusos: la violència i la manca de seny i de consciència en tantes coses. L'escriptor italià Silvio Pellico deia que «la primera palestra de la virtut és la casa paterna». Pel que fa a l'ensenyament, ja en el seu temps es queixava l'il·lustre pensador Montaigne amb aquestes paraules: «Només treballem per omplir la memòria, deixant buides la intel·ligència i la consciència.» No ens lamentem del que, podent i volent, podem remeiar.

LA TIRA DEL PRIMER PLA

Per Pilarín

en primer pla

El nou Museu Diocesà de Mallorca obre les portes

■ L'espai recull l'essència de la primera fundació: la funció catequètica del patrimoni artísticoreligiós

El dia 16 d'abril, les reformades dependències del Palau Episcopal es van obrir al públic enmig d'una gran expectació. I l'ocasió s'ho valia. La benedicció del Museu Diocesà de Mallorca va comptar amb la presència del nunci de Sa Sante-

dat, Mons. Manuel Monteiro de Castro, i de l'arquebisbe de València, Mons. Agustín García-Gasco. Aquest és el resultat de sis anys de treball de restauració i d'ampliació d'un dels museus més espectaculars de l'illa.

L'objectiu últim del treball el trobam en la declaració de principis dels discursos pronunciats a la primera inauguració del centre, el 1916. Allà s'afirmava que no es volia «un magatzem de coses precioses»; es desitjava «un centre viu de cultura artística i d'estudis històrics» on el poble aprengues i s'il·lustrés amb objectes pertanyents al passat.

El Museu Diocesà és, per tant, una eina essencialment catequètica, que ens mostra la religiositat dels nostres avantpassats que crearen, amb sacrifici i dedicació, els suports artístics dels seus ideals religiosos: «El missatge de tants d'artistes i de tants de creients que ens parlen des de les obres ens van transportant a distints moments de la història de la nostra Església diocesana», va afirmar Mons. Jesús Murgui, bisbe de Mallorca, en la inauguració de l'espai.

El Museu és, en primer terme, una mostra de l'art religiós i sacre que ha ajudat a l'exercici del culte i de la pregària. L'objectiu principal del museu és aprofitar el llenguatge de les imatges, el més eficaç a la nostra societat actual, per ajudar a redescobrir el fet religiós que va fer possible la realització d'aquestes obres d'art. Al mateix temps, una visita al recinte ens ajudarà a desxifrar i interpretar els símbols emprats per les diferents expressions artístiques del passat que, com a expressió de fe, encara avui dia tenen validesa. En aquest sentit, el bisbe de Mallorca va assegurar que «el nou museu té sales per omplir, i no sols per tenir previstes possibles noves iniciatives i incorporacions, sinó perquè és part d'una Església que és realitat vivent».

Amb aquest objectiu com a teló de fons, és remarcable també la tasca didàctica i pedagògica que s'ha previst que tingui el lloc d'exposició. Així, els grups d'escolars rebran una atenció especial: disposaran d'una taula amb paper on plasmaran el que han vist a l'exposició.

Sis anys de restauracions i de troballes

Les obres de restauració de les dependències episcopals han permès ampliar l'espai destinat al Museu. Si fins ara el Museu comptava amb quatre sales, ara ocupa gairebé la totalitat de la planta baixa del Palau Episcopal i l'entresòl, que fins l'any 1982 havia estat ocupat per la Cúria

El nunci de Sa Santedat va adreçar unes paraules de felicitació.

diocesana. El projecte de restauració de l'edifici s'ha materialitzat en dos projectes: d'una banda, l'adequació de les dependències destinades a Museu, i de l'altra la restauració de la façana i del pati d'entrada a l'edifici. Amb aquesta intervenció, s'han recuperat alguns elements medievals de l'edifici i se n'han restaurat tants d'altres.

La direcció d'obres ha recaigut en els arquitectes Sebastià Gamundí, Salvador Joan i Jaume Vidal. La primera fase de restauració va tenir en compte la recerca de peces arqueològiques. No oblidem que l'edifici es troba inserit en ple Casc Antic, en contacte amb la murada. Efectivament, aquesta intervenció, que ha retardat considerablement les obres, ha posat de manifest un paviment romà i una part tapiada de l'antiga murada. Aquest darrer element resta a la vista del públic assistent al Museu. A la resta de troballes se'ls ha aplicat una capa de geotèxtil i grava per tal de conservar intactes les mostres de la Ciutat a l'època romana i musulmana.

La segona fase ha consistit a reforçar l'estructura de l'edifici, greument afectat pel pas del temps. De fet, la façana que dona a la mar presentava un desnivell considerable i era urgent una tasca de subjecció. Així, s'ha instal·lat un sistema de micropilotatges a cada banda de la façana per tal d'aguantar-ne l'estructura. També els forjats del pis superior que corresponen a les estances del bisbe han estat objecte d'intervenció. En aquest cas,

Les autoritats brinden per la inauguració del nou Museu Diocesà.

les bigues de fusta s'han reforçat interiorment amb una estructura de ferro, de tal manera que la tipologia de les dependències no ha canviat en absolut. La planta baixa del Palau, que antigament allotjava els animals i el magatzem de la casa, conserva la distribució antiga. Tanmateix, l'entresòl, espai que acollirà les oficines i les sales reservades als museòlegs, ha patit canvis en la seva distribució inicial.

En conjunt, s'ha intentat crear un diàleg entre espai i obres. Tal com assegura Miquel Garau, director del Museu, «un museu no és un magatzem; cada peça tindrà el seu espai per tal de contemplar

les obres d'art amb llibertat i sense distraccions». També s'hi han incorporat elements avantguardistes que deixaran constància d'aquesta intervenció. Els elements més destacats en aquest sentit són una escala de formigó, ferro i vidre i un vitrall que Antoni Gaudí va fer per a la capella gòtica de Sant Pau, que forma part del Museu.

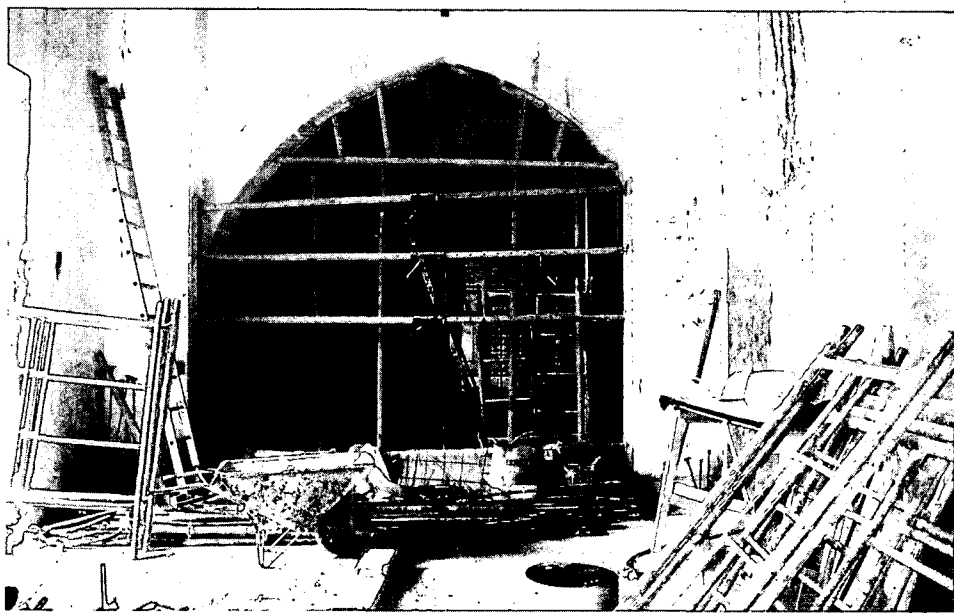
Una programació destinada a la divulgació

El Museu Diocesà compta amb una programació digna de qualsevol especialista. L'objectiu: reflectir el que ha estat l'art i la devoció popular al llarg de la història del cristianisme a la nostra Església particular. «Les devocions a Mallorca han anat canviant segons les èpoques i aquesta constatació ha de quedar plasmada a l'exposició», explica Lúcia Homs, museòloga.

En un lloc destacat de cada sala hi ha panells informatius amb plànols i dibuixos de suport que faciliten dades per a la comprensió de l'espai i de l'arquitectura de la sala. Durant la gestació del projecte, es va pensar fer una distribució de peces d'acord amb el temps litúrgic, o fins i tot sobre diferents temàtiques. Finalment, s'ha optat per un discurs cronològic que ajuda a explicar aquesta evolució artística. Malgrat tot, tal com assenyala Homs, hi ha fases que no poden quedar reflectides artísticament amb les peces amb què compta la institució: «Per exemple, l'època paleocristiana no queda palesada al Museu perquè no n'hi ha gaires restes, i les

basiliques descobertes a Mallorca estan exposades *in situ*». Tanmateix, afirma la museòloga, «un museu mai no ha de treure del seu context cap peça per col·locar-la en un lloc que no li correspon. La seva funció és protegir allò que està a punt de desaparèixer».

Els autors que formen part de l'exposició permanent ens ajuden a explicar, a més de la devoció, la vida artística de Palma i el comerç de peces d'art amb altres contrades. Així, tenim constància de gran quantitat de valencians establerts a la nostra illa que han deixat una petjada conside-

Les obres de restauració han durat sis anys.

nable a Mallorca: són Joan de Joanes, Francesc Comas, el taller dels Oms...

Les «joies de la corona»

El Museu és presidit per una de les peces cabdals del segle XV a Mallorca, el Sant Jordi de Pere Niçard. Aquest retaule té una clara influència flamenca. Com és habitual a l'època, el realisme simbòlic de la pintura desplega la vida d'una vila portuària semblant a la de la Palma coetània. És una peça única dins del seu estil, que ha passat per un procés de restauració important. L'obra manté tres plans. En el primer veiem el cavaller i el drac. La llança traspasa l'animal, i surt pel costat. En el segon pla, agenollada sobre unes roques, una dama desconeguda. En el fons, una ciutat i un paisatge on destriam la fesomia de la Ciutat de Palma, encara que els grans edificis no siguin realistes.

El Museu Diocesà dedica un espai especial al pintor valencià Joan de Joanes, un dels artistes valencians més reconeguts del Renaixement i que va influir fortament en l'obra de Mateu López. A la mostra que hi trobam, podem percebre el tipus iconogràfic que el pintor va establir a l'època: exemples de tall romà, clàssics i monumentals que incorporen diversos elements devocionals.

Entrant ja a dins el segle XX, el Museu dedica especial atenció a la figura d'Antoni Gaudí. Aquest es va encarregar d'acabar l'obra de restauració i de decoració de la seu, però també va intervenir a l'interior i

Una de les obres de Joan de Joanes.

l'exterior del Palau Episcopal, on va projectar la voravia al voltant de la seu i deu finestrans protegits amb reixes decorades. No oblidem que Gaudí va ser l'hoste d'honor del bisbe Campins, i que va regalar a l'edifici una gran quantitat d'obres. També a causa d'aquestes intervencions, molts dels elements originals van deixar de tenir la seva funcionalitat. Un exemple és el corredor dels ciris de la seu. Amb la introducció de la llum elèctrica a la catedral, aquest enteixinat policromat que envoltava la capella reial va deixar de ser útil. Part de l'obra va ser emprada pel mateix Gaudí per a altres funcions, però també se'n conserva una mostra al Museu Diocesà. El corredor dels ciris, d'estil mudèjar, és obra de Martí Mayol.

La capella de Sant Pau, antic oratori gòtic, també rep la intervenció del genial arquitecte. Així, Gaudí va dedicar al bisbe Campins el vitrall que ara hi podem contemplar. Es tracta d'una representació religiosa de l'escut del prelat sobre un camp de pins (Campins); a la mar de la part inferior hi ha Jesús i sant Pere a la barca amb les veles desplegades. Amb aquest vitrall, Gaudí va experimentar una tècnica de tricomia inventada per

LÍDIA HOMS, MUSEÒLOGA I RESPONSABLE DE LA PROGRAMACIÓ DEL MUSEU DIOCESÀ DE MALLORCA

«Un Museu mai no ha de treure coses del seu context per posar-les en un lloc que no és el seu»

—On trobam els antecedents d'aquest Museu Diocesà?

—Ja el bisbe Mateu Jaume va començar a recopilar i emmagatzemar peces d'arreu de la diòcesi que veia perillar. Però és el prelat Campins el qui dona coherència a aquesta recopilació i decideix fer un Museu. Era un moment de molt de bullici artístic a Mallorca. No oblidem que ens situam en l'època de la intervenció d'Antoni Gaudí a la seu.

—El bisbe Campins mor abans de veure enllestida l'obra...

—Sí, però els responsables decideixen tirar endavant el projecte, malgrat tot. Passa una mica com en el cas de Mons. Teodor Ubeda, que no va arribar a veure el Museu obert. Després de la mort de Campins, es crea un Patronat que coordina els preparatius de la inauguració. Just un any després de la seva mort, el 23 de febrer del 1916, el Museu Diocesà obre les seves portes.

—D'on es nodreix la col·lecció del Museu?

—L'aportació que va fer la Societat Arqueològica Lul·liana és una de les més importants. Segurament pesava molt la bona sintonia entre l'Arqueològica i el bisbe Campins. Altres col·leccions importants són els elements ceràmics d'Álvaro Campaner, cronista de la Ciutat, o la donació de la vídua de Séguier.

—La tasca de restauració de l'edifici ha estat intensa?

—Sí, a poc a poc s'han anat guanyant metres a dins de les dependències. A més, com que es tracta d'un edifici històric, les excavacions arqueològiques han posat de manifest alguns descobriments interessants. Per exemple, un aljub de pedra que servia com a dipòsit d'oli, frescos a les parets, part de la murada que envoltava la Ciutat de Palma... L'objectiu és que l'edifici llueixi per si mateix i faci lluir les peces que conté.

—Com s'aconsegueix aquest diàleg entre peces i edifici?

—El «problema» d'aquest Museu és que compta amb una col·lecció molt extensa i variada, sobretot de gòtic, però no únicament. A més, l'espai ens dicta molt on han d'anar col·locades les peces. Hem de tenir en compte també que no tota la col·lecció va destinada a l'exposició, perquè seria impossible. La idea és divulgar tot el conjunt amb un discurs coherent a través de l'exposició permanent i d'exposicions temporals.

—«Entorn del fill estimat de Déu» és el títol general de l'exposició.

—No hem de perdre de vista que ens trobam en un museu religiós, i que la seva finalitat és intentar explicar la fe i les devocions populars al llarg de la història. A partir del Concili de Trento, l'art adquireix una funció essencialment catequètica, que pretenia aproximar els fidels a la litúrgia i la doctrina de l'Església. En definitiva, intentar que no fos tan distant. L'Església sempre ha estat un mecenes, un bon client de l'art, i gràcies a això avui dia tenim aquest meravellós patrimoni.

—Com està estructurada l'exposició permanent?

—A l'hora de programar aquesta exposició, es van pensar diferents distribucions: per temps litúrgic, per sants i devocions... Al final s'ha optat per una evolució cronològica que ens ajudi a entendre, per una part, els diferents moviments i tècniques artístiques, i per l'altra, la fe del dia a dia del creient i els canvis en les devocions mallorquines. Malgrat tot, no és possible reflectir artísticament totes les èpoques perquè no hi ha peces que ho permetin. Pensem que un museu mai no ha de treure coses del seu context per posar-les en un lloc que no és el seu.

Detall del Museu Diocesà renovat.

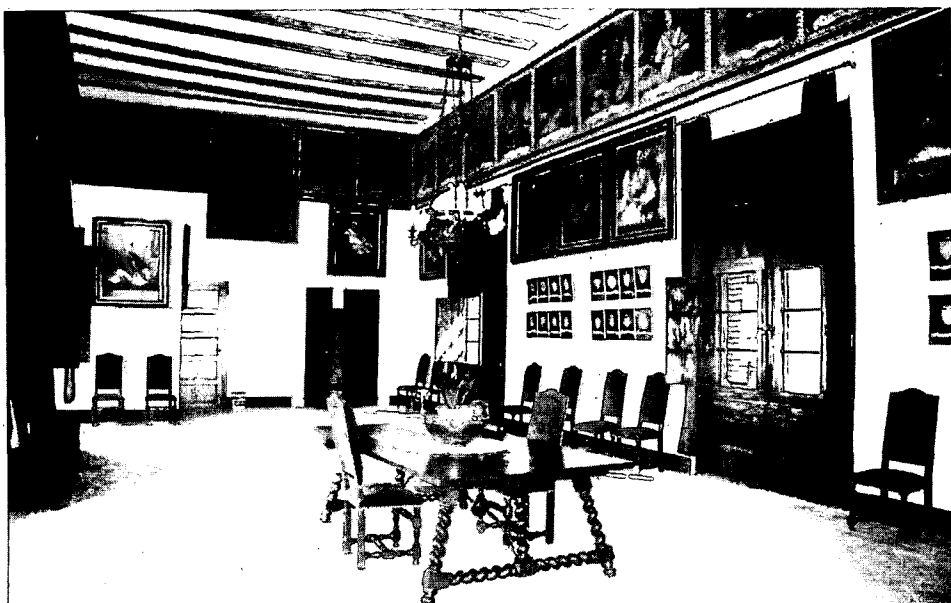
ell mateix i que dedicaria al seu mecenes Campins. Poca cosa més se sap de l'antic oratori del segle XV. Hi ha documentat un enteixinat que cobria el sòtil, i que més endavant es va afegir un altre pis a la

capella. També hi ha constància de l'encàrrec d'un retaule dedicat a sant Pau específic per a l'oratori. Fins ara, havia estat l'entrada al Museu.

Cent anys d'història del Museu Diocesà

Formar artísticament els pintors, il·lustrar les joves vocacions... Eren moltes les raons per les quals el bisbe de Mallorca Pere-Joan Campins va decidir el 1916 inaugurar el Museu Episcopal de Mallorca. Però sobretot, era necessària una decisió ràpida, ja que eren molts els objectes artístics emmagatzemats en habitacions de parròquies i les peces en ús que necessitaven una restauració urgent. Amb aquest teló de fons, el 1916 s'inaugura, per tant, la primera institució museogràfica preocupada per atendre de manera eficaç el patrimoni cultural mallorquí.

Cert és que ja el 1879 es crea el Museu Arqueològic Lul·lià, el primer antecedent del Museu Diocesà, però no és fins a l'arribada del bisbe Campins que la col·lecció museogràfica recopilada fins llavors es gestiona amb un projecte coherent. De fet, ja en el primer any de pontificat, el 1898, Campins pronuncia un edicte sobre la conservació d'ornaments i d'objectes artístics prou explícit. Estableix que les obres de valor han de ser gestionades per persones tècniques i professionals. Més tard, el prelat actua gairebé com a director del Museu: cerca la manera de finançar l'obra i es preocupa d'aconseguir una col·lecció més que digna per a la institució. Situenos: ens trobam en plena Renaixença literària mallorquina i en el moment de més reforçament de les relacions entre els països de parla catalana. En aquest context de reviscolament de la cultura pròpia, la

Sala principal de les dependències del bisbe.

figura del bisbe Campins s'esforça per potenciar la personalitat i la identitat de l'Església de Mallorca.

El Museu Diocesà s'inaugura el 1916, però deu anys abans ja hi ha la voluntat de crear un centre de difusió del patrimoni eclesial. Per a tal objectiu s'habiliten unes construccions en mal estat a dins de l'hort de l'edifici episcopal. L'arquitecte Guillem Reynés en va ser l'encarregat. Dos anys més tard, el 1908, les obres ja estan enllestides i es crea la Comissió Provincial de Monuments. Se celebra el setè aniversari del naixement de Jaume I, i hom considera aquest un bon moment per crear una institució museística lligada a la diòcesi.

El 1914, l'Arqueològica Lul·liana accepta la proposta que els fa el prelat: dipositar els objectes que fins llavors s'hi custodiaven al Museu Diocesà. Malgrat tot, es van respectar les condicions pròpies d'un dipòsit: la Societat Arqueològica entrava a formar part de l'organisme museístic i es feia constar la procedència de cadascun dels objectes cedits.

L'any següent, el futur museu rep una nova alegria: la vídua de Séguier, un diplomàtic francès retirat a Mallorca, dona la col·lecció del seu marit. Es planteja llavors l'ampliació de l'espai que es preveia per al museu. Així, quan el 23 de febrer del 1915 mor el bisbe Campins, ja hi ha documentat que el museu consta de

dos espais amplis i que continuarà la seva gestació sota la direcció del vicari general Antoni M. Alcover, futur president de la Junta del Museu.

Cal dir, però, que en aquest moment l'obra estava pràcticament acabada, a punt per estrenar. I així va ser. El 31 d'agost el Capítol de la Catedral, el Consell de la Confraria de Sant Pere i Sant Bernat, els rectors de Palma i la Societat Arqueològica Lul·liana aproven el reglament del Diocesà. Després de la constitució de la Junta del Patronat del Museu, tot queda preparat per a la inauguració de les instal·lacions. Es tria un dia ben significatiu: el primer aniversari de la mort de l'ànima del projecte, el bisbe Campins. Obertes les portes del recinte, el Museu es dona a conèixer entre el públic i els erudits a través de cicles de conferències sobre arqueologia, història i art. D'ençà, la història del Diocesà ha passat per diverses etapes, algunes de més esplendoroses que no pas d'altres. Així, l'any 1930 es produeix una crisi entre el Museu i l'Arqueològica Lul·liana. Anys més tard, la guerra civil i els posteriors anys de la postguerra motiven el tancament del museu.

Malgrat tot, l'aportació que el bisbe Pere-Joan Campins i els seus col·laboradors van fer a la història de l'art mallorquí ha complert el seu objectiu: la idea era establir les bases d'un museu que en un futur els seus successors haurien d'anar enriquint.

Reportatge:
Cristina Sánchez

VOCACIONS NATIVES

LES VOCACIONS NATIVES NECESSITEN LA NOSTRA AJUDA

«Demano al Senyor, i que ell permeti i concedeixi a tota l'Església que ningú cridat pel Senyor al sacerdoci o a la vida religiosa en terres de Missió, en les Esglésies naixents, en quedi exclòs per manca de recursos materials o econòmics» (Joan Pau II).

Les vocacions al sacerdoci i a la vida consagrada en territoris de missió han experimentat, en els últims 15 anys, un creixement significatiu:

- 16.000 nous sacerdots.
- 30.000 noves religioses i 38.000 nous religiosos
- 17.000 nous seminaristes grans

DIUMENGE 6 DE MAIG DEL 2007

Malauradament, l'Obra Pontifícia de Sant Pere Apòstol sols ha pogut ajudar parcialment:

- a un de cada quatre seminaristes

A causa d'aquestes mancances, bastants seminaris:

- Han de tancar per manca d'aliments per als seus seminaristes.
- Els falten formadors i professors prou preparats.
- Necessitem mitjans materials perquè madurin les vocacions: llocs d'estudi, aules, capelles, residència, etc.

Si voleu ajudar amb una transferència bancària ho podeu fer al següent compte d'OMP "la Caixa":
2100 3282 63 2500015820

UNA BECA COMPLETA
2.000 euros
els sis anys de formació d'un seminarista.

MITJA BECA.
1.090 euros
tres anys de formació d'un futur capellà.

UN CURS
350 euros
un curs acadèmic d'un seminarista o novici/icia.

AMB LA VOSTRA COL·LABORACIÓ
ajudareu a crear i mantenir seminaris, noviciats i centres de formació.

PER A INFORMACIÓ I DONATIU

adreceu-vos a les delegacions diocesanes de Missions de Catalunya:

08002 BARCELONA
C/ Bisbe, 5
Tel. 932 701 014
www.arqbcn.org

43003 TARRAGONA
Pla de Palau, 2
Tel. 977 233 412
www.arquebisbattarragona.org

25003 LLEIDA
C/ Canonge Brugulat, 11
Tel. 973 267 639
www.bisbatlleida.org

17004 GIRONA
Plaça Del vi, 2
Tel. 972 412 720
www.bisbatgirona.es

25700 SEU D'URGELL
Casa del Bisbat
Tel. 973 350 054
http://www.bisbaturgell.org

25280 SOLSONA
Plaça Palau, 1
Tel. 973 603 244
www.bisbatsolsona.org

43500 TORTOSA
C/ Cruera, 5
Tel. 977 440 700
www3.planalfa.es/obtortosa

08500 VIC
C/ Santa Maria, 1
Tel. 938 832 655
www.bisbatvic.com

Si vols viatjar
a Terra Santa
de manera
espiritual,
acollidora i
respectuosa,
fes-ho amb els

AMICS DE
CATALUNYA
CRISTIANA

**Ajuda a l'Església.
Si pots, viatja amb nosaltres.
Si no, fes-ne difusió**

Pelegrinatges a TERRA SANTA

✓ Del 15 al 22 d'octubre de 2007

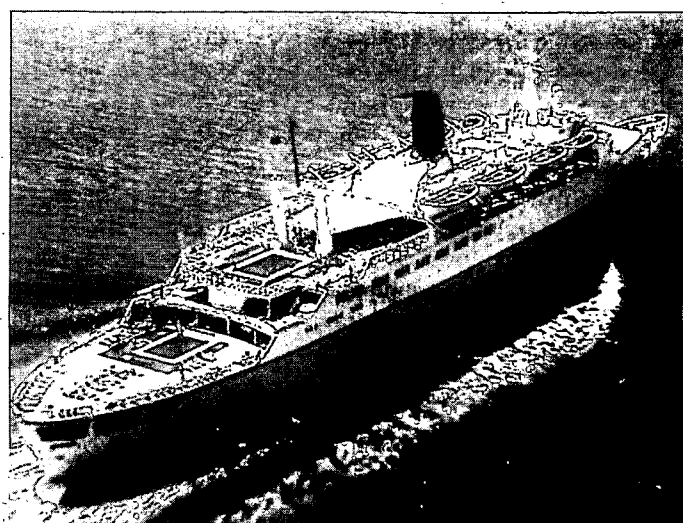
✓ Del 27 de desembre de 2007 al 3 de gener de 2008

*Especial solidaritat amb els nostres germans
«Pelegrins de la Paraula» al país de Jesús*

De l'11 al 18 de juny

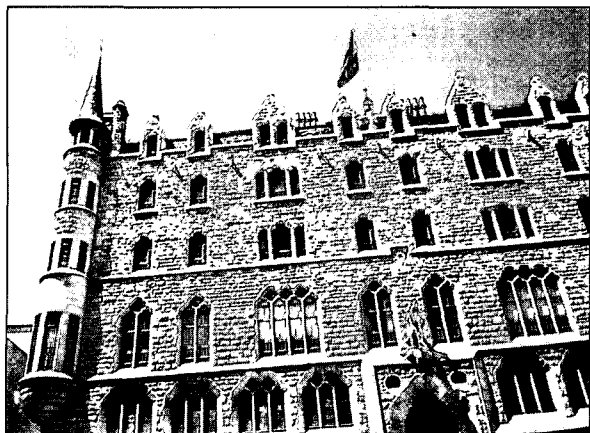
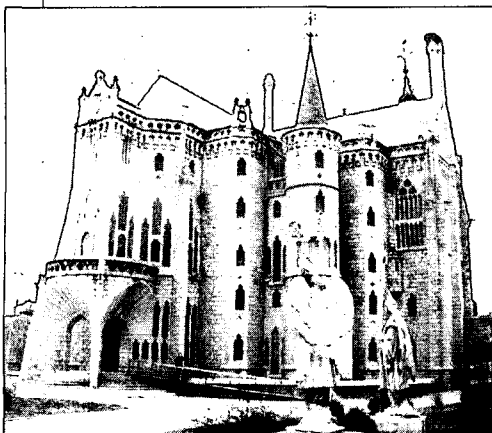
**ATENES i
creuer per les
illes gregues**

“una incursió
al món clàssic, bressol
del saber humanístic”

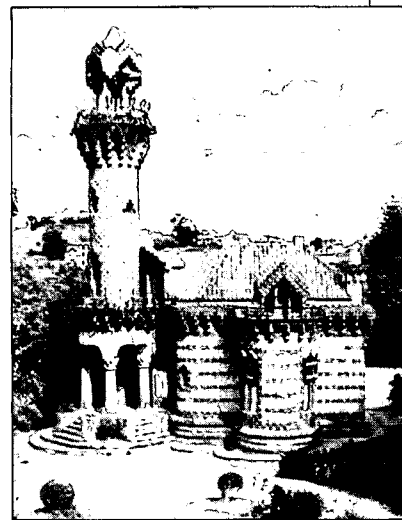

De 2 al 9 de juliol

Gaudí a Lleó i Cantàbria

Un recorregut per les obres
que Gaudí féu fora de
Catalunya, visitant també
totes les obres
monumentals i naturals que
es troben al llarg d'aquest
itinerari. Visitarem, entre
d'altres, Santander,
Santillana del Mar,
Comillas, Astorga, Lleó,
Palència, Los Ancares, Las
Médulas, Saragossa...

INSCRIPCIÓ I RESERVA

Per tal de garantir una bona organització us preguem que feu la vostra inscripció i reserva de places
abans de la data límit establerta per a cada viatge.

Horari d'atenció: matins de 9.00 h. a 14.00 h.

c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona, **Tel. 934 092 700 - Fax 934 092 701**

Correu electrònic: amics@catcrist.com

Vaticà

església en el món

El Papa demana correspondre a la confiança de Déu amb fidelitat

■ Celebra una eucaristia amb motiu del seu 80è aniversari

CIUTAT DEL VATICÀ.— El Papa va presidir la celebració eucarística del II Diumenge de Pasqua a la basílica de Sant Pere, amb motiu dels seus 80 anys. En la seva homília va recordar que Déu sempre ens ajuda i confia en nosaltres, i que d'aquesta manera infon en el nostre interior el deure de correspondre amb la fidelitat.

Recordant que Joan Pau II va voler que aquell diumenge fos celebrat com la festa de la Divina Misericòrdia, va dir que «la misericòrdia és la que posa el límit al mal. S'hi expressa la natura de Déu, la seva santedat, el poder de la veritat i de l'amor». Agraïxo a Déu, va assenyalar, «perquè he pogut viure l'experiència del que vol dir "família"; he pogut experimentar el que vol dir paternitat, de manera que la paraula Déu com a Pare se'm va fer comprensible des de l'interior».

«Davant d'Ell —va continuar— tenim una responsabilitat i alhora Ell ens dona la confiança, perquè en la seva justícia apareix sempre la misericòrdia i la bondat amb la qual accepta també la nostra feblesa i ens sosté, de manera que de mica en mica comencem a caminar tot dret.» També va agrair a Déu haver pogut «experimentar profundament el que vol dir la bondat materna, sempre oberta al qui busca refugi» i a la «meva germana i germà, que amb la seva ajuda, sempre han estat fidelment a prop al llarg de la meva vida». «Agraïxo particularment que, des del primer dia, vaig poder entrar i créixer en la gran comunitat dels creients.»

En fer al·lusió a la primera lectura que narra el temps de l'Església naixent, el Papa va afirmar que «l'ombra de Pere», aquella a la qual s'atribuïa una força guaridora, «va cobrir la meva vida des del començament. Pere era un home amb totes les

febleses d'un ésser humà, però era sobretot un home ple de fe apassionada en Crist, ple d'amor per Ell». El Pontífex va continuar recordant la crida a la vida sacerdotal. «En la festa dels sants Pere i Pau del 1951, quan nosaltres —érem més de 40— ens trobàvem a la catedral de Freising prostrats al terra i sobre nosaltres van ser invocats tots els sants, la consciència de la pobresa de la meva existència davant d'aquesta missió em pesava.»

«Ell, el Senyor, no és solament Senyor, sinó també amic. Ell ha posat la seva mà damunt meu i no m'abandonarà. L'amistat de Jesucrist és amistat d'Aquell que fa de nosaltres persones que perdonen, d'Aquell que també ens perdona, ens aixeca contínuament de la nostra feblesa i així ens educa, infon en nosaltres la consciència del deure interior de l'amor, del deure de correspondre a la seva confiança amb la nostra fide-

El Papa agraeix les felicitacions.

litat.» El Pontífex va acabar l'homília amb la «pregària del sant papa Lleó Magne, pregària que, trenta anys enrere, vaig escriure a l'estampeta de la meva consagració episcopal: "Pregueu al nostre bon Déu, perquè vulgui reforçar en els nostres dies la fe, multiplicar l'amor i augmentar la pau. Que em faci el seu servent miserable, a

l'alçada de la seva missió i útil per a la vostra edificació».

Van participar en la missa diversos cardenals, arquebisbes i bisbes, religiosos i religioses així com milers de fidels. També hi van estar presents personalitats polítiques i els membres del cos diplomàtic. Així mateix, va participar-hi el metropolita de Pèrgam, Sa Eminència Ioannis Zizioulas, com a enviat del patriarca ecumènic Bartomeu I.

Benet XVI va celebrar el 16 d'abril el seu vuitantè aniversari envoltat d'amics, de compatriotes i va gaudir d'una de les passions de la seva vida: la música. «Estic convençut que la música és veritablement el llenguatge universal de la bellesa», va dir al final d'un concert que es va oferir en honor seu. Aquest llenguatge, va assenyalar, «és capaç d'unir entre ells els homes de bona voluntat a tota la terra i de portar-los a aixecar la mirada vers l'Altíssim per obrir-se al Bé i la Belle-

sa absoluts, que tenen la seva deu última en el mateix Déu». El concert, que va tenir lloc a l'aula Pau VI del Vaticà, va ser ofert per l'Orquestra Radiofònica de Stuttgart, que va interpretar obres de Gabrieli, Dvorák i Mozart. A tots els presents, el Papa els va desitjar que «la grandesa i la bellesa de la música us puguin donar també a vosaltres, estimats amics, una inspiració nova i contínua per construir un món d'amor, de solidaritat i de pau». Després del concert, els més de 7.000 assistents li van cantar «Per molts anys».

Benet XVI ja va començar la jornada d'aniversari al matí en rebre en audiència Edmund Stoiber, ministre president de la seva Baviera natal. Després va rebre la felicitació del ministre president del land alemany Schleswig-Holstein. La jornada també va tenir un to ecumènic quan el Papa va rebre en audiència Ioannis Zizioulas, metropolita de Pèrgam, el qual li va lliurar una carta del patriarca ecumènic de Constantinoble, Bartomeu I. Més tard, a la Sala Clementina, es va trobar amb un clima de gran cordialitat amb el cardenal Friedrich Wetter, administrador apostòlic de Munic i Freising, juntament amb una delegació de 50 membres del capítol metropolità. (ACI)

La pau, fruit de la misericòrdia de Déu

Milers de fidels i pelegrins es van aplegar a la plaça de Sant Pere per pregar amb Benet XVI el *Regina coeli*, el qual des de la finestra del seu estudi al palau apostòlic va recordar que la pau que porta Crist no és un equilibri de forces, sinó do i fruit de l'Amor i la Misericòrdia de Déu. El Papa va definir l'octava de Pasqua com «un temps espiritual que Déu va obrir en el teixit dels dies quan va ressuscitar Crist d'entre els morts». «Aquesta renovació del món —va continuar el Papa— es pot resumir en una paraula: la mateixa que Jesús ressuscitat va pronunciar com a salutació i com a anunci de la seva victòria, als deixebles: "Pau a vosaltres!"»

Sobre aquesta pau, el Pontífex va afegir que es tracta «del do que Crist ha deixat als seus amics com a benedicció destinada a tots els homes i a tots els pobles». Així mateix, va destacar que «no és una pau segons la mentalitat del món, com a equilibri de forces, sinó una realitat nova, fruit de l'Amor de Déu i de la seva Misericòrdia». «És la pau que Jesucrist va guanyar amb el preu de la seva sang i que comunica a tots els que confien en Ell», va concloure el Papa. Tot seguit va resar la pregària mariana i va saludar els pelegrins en diferents llengües.

SUISSA

Càritas, amb els refugiats iraquians

GINEBRA.— Els delegats de Càritas internacional que van participar a Ginebra en la conferència convocada per l'Alt Comissariat de les Nacions Unides per als Refugiats (ACNUR) per analitzar els reptes humanitaris que plantegen la crisi de l'Iraq i la situació dels refugiats iraquians als països veïns, han apel·lat «a la comunitat internacional perquè assumeixi la responsabilitat d'ajudar aquestes persones, que han fugit de la guerra, la violència i la desesperació». El responsable del departament del Pròxim Orient i Nord d'Àfrica, Sebastien Dechamps, ha assenyalat que «Síria, Jordània, Turquia, el Líban i Egipte no poden suportar indefinidament la càrrega social i econòmica que suposen actualment per a aquells països els dos milions de

refugiats iraquians» que han entrat en aquests territoris.

A l'interior del país, la prioritat de la tasca humanitària de Càritas Iraq es dirigeix als gairebé 1,7 milions de desplaçats interns com a conseqüència de la guerra. Així mateix, a través del programa de benestar infantil, posat en marxa el 1991 durant la guerra del Golf, Càritas iraquiana atén a tot el país més de 40.000 persones, exclusivament infants menors de cinc anys, dones embarassades i mares lactants. Segons els responsables, els índexs actuals de desnutrició infantil són pitjors que els que es van registrar durant els anys d'embargament. Per col·laborar en la campanya «Càritas amb el poble iraquia», hi ha un telèfon d'informació: 902 339 999. (C.C.)

TURQUIA

Assassinats tres cristians

ISTANBUL.— El 18 d'abril van ser degollats tres cristians protestants en un atac a la llibreria Kayra, de l'editorial Zirve, que distribueix Bibles i altres llibres de temàtica cristiana, a la ciutat turca de Malatya. Al tancament d'aquesta edició, dues persones es trobaven en estat greu. L'editorial ja havia rebut amenaces anteriorment. Segons les primeres investigacions oficials, l'autoria del crim apunta al grup Hezbollà turc o a ultranacionalistes que acusen a la llibreria de fer proselitisme. A Turquia viuen uns 3.500 protestants, dels quals la majoria són musulmans conversos, cosa que està molt mal vista per la societat. (C.C.)

LLAR D'ANCIANS P. MIRALLES

per a grans persones grans

Descobreix la nova web

NIF: G-08862781 - Els donatius desgraven un 20% del total de l'IRPF (Llei 30/94)
www.residenciapmiralles.org e-mail: residenciapmiralles@telefonica.net
Trafalgar, 39, 5è - 08010 Barcelona Tel. 932 681 867

Vaticà

XLIV Jornada Mundial de Pregària per les Vocacions

CIUTAT DEL VATICÀ.— El 29 d'abril se celebra la Jornada Mundial de Pregària per les Vocacions, en la qual l'Església convida a pregar per les vocacions per incrementar-ne el nombre i la qualitat. Amb motiu d'aquesta jornada, el Papa ha escrit un missatge en què proposa com a tema per a enguany *La vocació al servei de l'Església comunitat*.

Benet XVI recorda que Déu sempre ha escollit algunes persones per col·laborar-hi de manera més directa i dur a terme el seu pla de salvació: Abraham, Moisès, els profetes... «En el Nou Testament, Jesús, el Messies promès, va convidar personalment els apòstols a estar amb Ell i compartir la seva missió.» El Papa subratlla que la missió de l'Església es fonamenta en una «comunió íntima i fidel amb Déu».

Prenent com a referència la constitució *Lumen gentium*, el Pontífex destaca que l'Església, poble de Déu, reflecteix el misteri mateix de Déu: «Això comporta que s'hi reflecteixi l'amor trinitari i, gràcies a l'obra de l'Esperit Sant, tots els seus membres formin "un sol cos i un sol esperit en Crist"» El Papa pensa especialment que «quan es congrega per a l'eucaristia aquest poble, orgànicament estructurat sota el guiatge dels seus pastors, viu el misteri de la comunió amb Déu i

amb els germans. L'eucaristia és la font d'aquella unitat eclesial per la qual Jesús va pregar la vigília de la seva passió». Segons el Pontífex, «aquesta comunitat intensa afavoreix la florida de vocacions generoses per al servei de l'Església: el cor del creient (...) es veu empès a dedicar-se totalment a la causa del Regne».

Per a Benet XVI, és important, a l'hora de promoure vocacions, «una pastoral atenta al misteri de l'Església-comunitat, perquè el qui viu en una comunitat eclesial concorde, corresponsable, atenta, aprèn certament amb més facilitat a discernir la crida del Senyor. La cura de les vocacions exigeix, per tant, una "educació" constant per escoltar la veu de Déu». En aquest sentit, apunta que «l'escolta dòcil i fidel només pot donar-se en un clima de comunió íntima amb Déu. Que es realitza primerament en la pregària. Segons el manament explícit del Senyor, hem d'implorar el do de la vocació». És per això, indica el

Cartell de la jornada.

Papa, que «el bon pastor ens convida a pregar al Pare celestial, a pregar units i amb insistència, perquè Ell envii vocacions al servei de l'Església-comunitat».

El missatge també fa referència al Concili Vaticà II, que «va posar de manifest la importància d'educar els futurs preveres en una autèntica comunitat eclesial». Així, «és indispensable que en el poble cristià tot ministeri i carisma estigui orientat vers la plena comunió, i el bisbe i els preveres han d'afavorir-la en harmonia amb tota altra vocació i servei eclesial».

El Papa confirma que al centre de tota comunitat cristiana hi ha l'Eucaristia, font i cim de la vida de l'Església: «El qui es posa al servei de l'Evangeli, si viu de l'eucaristia, avança en l'amor a Déu i al pròxim, i contribueix així a construir l'Església com a comunitat. Cal afirmar que "l'amoreuclàstic" motiva i fonamenta l'activitat vocacional de tota l'Església.» Tal com recull en l'encíclica *Deus caritas est*, «les vocacions al sacerdoci i altres ministeris i serveis floreixen dins del poble de Déu on hi ha homes en els quals Crist s'albira a través de la Paraula, en els sagraments, especialment en l'eucaristia».

El missatge acaba amb una referència a Maria: «Que ella aconseguixi que també en el nostre temps augmenti el nombre de les persones consagrades, que vagin contra corrent, vivint els consells evangèlics de pobresa, de castedat i d'obediència, i donin testimoni profètic de Crist i del seu missatge alliberador de salvació.» (C.C.)

BRASIL

Assassinat un missioner alemany

BELÉM.— Un missioner alemany, el pare Wolfgang Johannes Hermann, de 46 anys, va ser assassinat el 10 d'abril a punyalades al seu domicili de Belém, capital de l'estat amazònic de Pará. Segons fonts de la policia local, l'autor de l'assassinat és un jove, que ja hauria confessat, i que s'havia introduït a l'habitatge del capellà. Es desconeix encara el motiu de l'assassinat. En una nota oficial l'arxidiòcesi de Belém ha condemnat «la brutalitat de la qual va ser víctima el pare Wolfgang» i ha demanat una investigació exhaustiva del crim. El pare Wolfgang havia anat al Brasil com a prevere missioner *fidei donum* per treballar a l'estat de Piauí. Més tard va voler acostar-se a la regió amazònica, amb els seus problemes pastorals més coneguts: el medi ambient i la qüestió social. (Misna)

ZIMBABWE

Els bisbes demanen al president Mugabe que deixi el càrrec

HARARE.— Els bisbes catòlics de Zimbabwe han emès un missatge en què demanen al president Robert Mugabe que posi fi a la repressió i deixi el càrrec en un procés democràtic o que afronti una revolta massiva. Els prelats destaquen que «a mesura que la població sofrent es torna més insistent, generant més i més pressions mitjançant boicots, vagues, manifestacions i alçaments, l'estat hi respon amb una repressió més severa mitjançant arrestos, prohibicions, pallisses i tortures». Com en l'era colonial, l'actual conflicte a Zimbabwe enfronta els qui estan decidits a mantenir a tota costa els seus privilegis en el poder i la riquesa contra els qui demanen drets democràtics, diu el document. A la carta, titulada *Déu escolta els crits dels oprimits*, els bisbes reiteren la crida que ja van fer en ocasions anteriors: «Per evitar més vessament de sang i una revolta massiva, la nació necessita una constitució elaborada pel poble que guiï un lideratge democràtic escollit en comicis lliures i justos.» (ACI)

R.D. CONGO

Mor un capellà per una agressió

KIVU.— El 7 d'abril va morir el pare Richard Bimeriki, capellà de la parròquia catòlica de Jomba, al districte nord-est de Kivu Nord, com a conseqüència de les ferides d'arma de foc que va rebre. El capellà congolès va morir a l'hospital Roi Fayçak de Kigali, la capital de la veïna Rwanda, on va ser traslladat després d'haver estat ferit per homes armats no identificats, però vestits amb uniformes militars, que es van introduir a la parròquia. Segons testimonis, els agressors van irrompre a la comunitat demanant beure i, per motius que es desconeixen, van disparar contra el pare Bimeriki i el van ferir greument. (Misna)

DECLARACIÓ DE RENDA	
Cognoms i nom e raó social	
Número	Municipi
La a l'Església catòlica	
9 per 100 de la quota de l'Església catòlica, marquem	Assignació de quantitat
89	Si voleu que es destini un 0,5239 per a les organitzacions no governamentals d'acord amb el seu termini programari social, marquem
(Aquesta opció és independent i complementària)	
Data i signatura de la declaració	
Lloc i data:	

AQUEST GEST AJUDA L'ESGLÉSIA

FES UN GEST GRATUÏT

Amb aquest gest aportaràs un 0'52% dels impostos que ja pagues.

EXERCEIX AQUEST DRET

Tant si fas tu la declaració com si demanes que te la facin.

QUÈ EN FARÀ L'ESGLÉSIA?

Un millor servei pastoral i social.

"El Concili Provincial Tarraconense anima i insta els fidels cristians a destinar un tant per cent dels seus ingressos al manteniment de l'Església, com a criteri indicatiu podria ser un 1%, i qui pugui més també ha de ser més generós (res. 166 i 167)."

GERMANOR

Gràcies

Espanya

Mare Carme del Nen Jesús, model de santedat

■ Serà beatificada el 6 de maig a Antequera

ANTEQUERA.— La població que va veure néixer María del Carmen González Ramos (Mare Carme del Nen Jesús), Antequera, respira aquests dies un clima especial. El 6 de maig proper el prefecte de la Congregació per a les Causes dels Sants, el cardenal Saraiva Martins, presidirà en aquesta població malaguenya la cerimònia de beatificació de Mare Carme, fundadora de les Germanes Terciàries Franciscanes dels Sagrats Cors de Jesús i Maria.

El 26 de juny del 2006 Benet XVI autoritzava la promulgació del decret que reconeixia el miracle atribuït a la intercessió de Mare Carme del Nen Jesús. Un any després arriba el moment tan esperat: la seva beatificació. La superiora general de les Germanes Franciscanes dels Sagrats Cors, sor M. Sagrario del Campo Herrero, explica a *Catalunya Cristiana* que «hem viscut aquest any com un any de benedicció, amb un gran empeny per penetrar la figura i santedat de Mare Carme. Amb un programa intens d'activitats per donar-la a conèixer i per acollir i atendre els qui desitgen apropar-s'hi».

Durant aquests mesos Antequera ha viscut una activitat inusual. Diversos grups d'infants, adults, pares, catequistes i professors s'han desplaçat fins a aquesta població per participar en trobades i celebracions al voltant de Mare Carme i visitar els llocs on va viure.

Mare Carme va néixer el 1834 i va morir el 1899. Entre aquestes dues dates trobem una dona que va saber viure la santedat en els diversos estats de la seva vida, la qual cosa fa d'ella un model a seguir per a tots els cristians. En la seva infància i joventut en destaca la capacitat d'estimar i discernir la voluntat de Déu sobre ella; el seu matrimoni no va ser un camí de roses i va viure una relació difícil en la qual va fer exercici de paciència, lliurament, atenció i delicadesa vers el seu marit; ja vídua, va donar exemple de vida espiritual intensa i de dedicació als més necessitats. Finalment, va donar el pas cap a la vida religiosa i va fundar la congregació de les Germanes Franciscanes dels Sagrats Cors de Jesús i Maria, lliurada a l'evangelització a través de l'ensenyament i l'assistència als malalts i gent gran.

Segons sor M. Sagrario del Campo, el missatge que ens transmet Mare Carme és que «es pot i som cridats a viure la santedat, cadascú en el temps que viu i des de la seva pròpia edat i condició. Mare Carme va viure aquesta crida en totes les etapes de la seva vida. En ella, i en els sants de totes les èpoques, veiem que el lliurament a Déu i la caritat cap als germans no tenen límit cronològic, ni hi ha període de la història humana en el qual manquin o no sigui possible viure'ls. També en el segle XXI el Senyor crida i espera, avui mateix, la nostra resposta en santedat».

Mare Carme, futura beata.

«Beneït sigui Déu, que tant ens estima!»

Una de les expressions que més repetia Mare Carme del Nen Jesús era: «Beneït sigui Déu, que tant ens estima!» Aquestes paraules, opina sor M. Sagrario del Campo, contenen la «lloança agraïda de qui se sap estimada per Déu i experimenta aquest amor en tots els esdeveniments de la vida. En Mare Carme, a més, aquesta exclamació és una invitació perquè ens adonem com ens estima Déu i perquè també el beneïm. Aquesta expressió conté el secret del l'amor, la humilitat i la fortalesa de Mare Carme».

Des de jove, Mare Carme despertava al seu voltant un corrent de simpatia, fruit de la seva bondat, la seva generositat i el seu esperit conciliador. Com assegura la superiora de les Germanes Franciscanes dels Sagrats Cors, el que més destaca de la figura de Mare Carme és «la grandesa que descobreix en el que és proper, en el dia a dia; la naturalitat amb què viu els moments crucials de la seva existència. No només a l'hora d'iniciar la fundació i com a religiosa al capdavant de la congregació, sinó també abans, quan, als 22 anys, decideix el seu matrimoni perquè hi descobreix la voluntat de Déu; quan cedeix els seus béns per evitar que el seu marit

vagi a la presó; quan afronta dificultats de tot tipus pel fet de practicar la caritat i suportar rebuigs i humiliacions. I tot plegat, amb un grau d'humanitat i proximitat que la fan admirable».

Un altre aspecte a destacar d'aquesta dona és el fil conductor que guiava tota la seva vida. Així, sor M. Sagrario del Campo, insisteix que era «la voluntat de Déu. En la pregària, en l'Eucaristia, en l'amor a Jesucrist, en la devoció a la Santíssima Mare de Déu, aprèn l'art de l'amabilitat i el servei entre els seus familiars i amics, la caritat generosa cap als necessitats, la paciència patida amb fortalesa i dignitat de fidel esposa pel bé del seu marit. Quan arriba el moment de fundar la congregació, la certesa que fa la voluntat de Déu li dóna forces per acceptar el que aquesta nova empresa implica».

Carisma franciscà

La congregació fundada per Mare Carme, cridada a viure el seu carisma franciscà, s'estén actualment per Espa-

nya, la República Dominicana, Puerto Rico, Nicaragua, Veneçuela i l'Uruguai, tot treballant en obres d'ensenyament, gent gran, escoles bressol, menjadors, acollida obra social, dispensaris, pastoral d'adults i col·laboració parroquial. Aquesta congregació continua sent senzilla, «adaptada als temps i llocs en què viu, en la línia d'apostolat que ella va traçar i en fidelitat a l'Església. I en camí continu de conversió per respondre en santedat al carisma inicial que ens va deixar com a llegat», apunta sor M. Sagrario del Campo.

El 6 de maig és una data que la congregació de les Germanes Franciscanes dels Sagrats Cors de Jesús i Maria espera amb gran il·lusió. Per a les germanes representa un nou impuls que reforça la intuïció que va tenir Mare Carme quan va fundar la congregació. Així, subratlla sor M. Sagrario del Campo: «L'Església, amb la beatificació de la nostra mare fundadora, ens diu que la seva vida i la seva obra són vàlides, avui també, per aconseguir la santedat i treballar per "ensenyar les ànimes a conèixer i estimar Déu", com ens deia Mare Carme. Esperem que la seva intercessió ens ajudi a viure en fidelitat creativa i ser enmig del món signes de la tendresa de Déu, i que l'Esperit susciti en moltes joves la crida a la vida consagrada, amb el carisma de Mare Carme, com a Franciscanes dels Sagrats Cors.»

Rosa María Jané Chueca

Saps què sent un missioner quan rep notícies de casa?

APADRINA UN MISSIONER

Amb la teva aportació, ells o elles i encara més persones llegiran CATALUNYA CRISTIANA cada setmana

Marqueu amb una "x" les vostres preferències:

Preu d'una subscripció missionera: **Amèrica i Àfrica: 202,57 €** ☐
Àsia i Oceania: 270,37 € ☐
Missioner ☐ **Missionera** ☐
 (Es pot mantenir correspondència)

Nom i cognoms
 Adreça
 Població Província C.P.

FORMA DE PAGAMENT:

Adjunto xec nominatiu ☐ Domiciliació, bancària ☐
 Titular Data
 Entitat Oficina DC Compte

Envieu aquesta butlleta a: CATALUNYA CRISTIANA
 Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona - Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

Hèctor Vall Vilardell, s.j., rector del Pontifici Institut Oriental i membre de la Comissió Mixta Internacional per al Diàleg entre l'Església catòlica i les Esglésies ortodoxes en el seu conjunt

Hèctor Vall Vilardell va néixer a Banyoles l'any 1935, va entrar a la Companyia de Jesús als 19 anys i va ser ordenat sacerdot l'any 1967. Va estudiar a l'Institut Superior d'Estudis Ecumènics

de París i a l'Institut d'Història d'Europa de Magúncia. Gran coneixedor de la teologia ortodoxa i de l'Església luterana, ha seguit des de primera línia el diàleg ecumènic. Ha estat professor de la Facultat de Teologia de Catalunya

i és també professor convidat de la Pontifícia Universitat Gregoriana. Rector de la Facultat de Teologia de Sant Cugat del Vallès del 1982 al 1988, va ser nomenat rector del Pontifici Institut Oriental ara fa nou anys.

«L'espiritualitat ecumènica porta a obrir-se a la modernitat»

—Quina és la situació actual del diàleg entre catòlics i ortodoxos?

—El diàleg oficial entre l'Església catòlica i les Esglésies ortodoxes va iniciar-se l'any 1980 i des d'aleshores s'han redactat sis o set documents teològics que representen un consens teològic important. El Comitè Mixt per al Diàleg està format per dues comissions, una de catòlica i una altra d'ortodoxa, cadascuna amb 30 bisbes i teòlegs. La comissió ortodoxa aplega dos representants de cadascuna de les 15 Esglésies ortodoxes. S'ha de dir que l'any 2000, a Baltimore, hi va haver una fractura en el diàleg arran d'una qüestió sobre les Esglésies uniates, és a dir, les 22 Esglésies catòliques de ritu oriental. La interrupció del diàleg oficial ha durat pràcticament sis anys, però gràcies als esforços dels dos copresidents de la Comissió Mixta, el cardenal Walter Kasper, president del Pontifici Consell per a la Unitat dels Cristians, i el metropolita Joan de Pèrgam (Zizioulas), s'ha restablert el diàleg. La Comissió Mixta va ser renovada en tots els seus membres i, així, el mes de setembre de l'any passat a Belgrad, va ser possible discutir un document sobre «la comunió, la conciliaritat i l'autoritat eclesial». La propera reunió serà a Ravena (Itàlia) a mitjans d'octubre del 2007, on s'acabarà de discutir aquest document que, en les seves dues últimes pàgines planteja obertament el tema que encara ens divideix: el tema de l'autoritat, que es concreta en el primat del Papa. El fet que es discuteixi el valor històric i eclesiològic del «Primat del Papa» entre catòlics i ortodoxos és ja un pas molt important.

—El diàleg amb els ortodoxos russos és més difícil que amb la resta dels cristians no catòlics?

—El diàleg amb cadascuna de les confessions cristianes té les seves pròpies dificultats que no són intercanviables. L'ortodòxia està molt a prop del catolicisme. S'ha dit i s'accepta que ja som «Esglésies germanes», perquè hi reconeixem la «tradició apostòlica», l'autèntic episcopat, l'autèntic sagrament de l'orde i, conseqüentment, l'autèntica Eucaristia. Hem reconegut també la validesa sacramental de l'ortodòxia. Hi manca la qüestió del primat del Papa. D'altra banda, estem molt lluny perquè l'ortodòxia és una manera globalment diferent d'entendre l'Església, la teologia i l'espiritualitat cristiana. Són enfocaments complementaris i necessaris. És allò de «respirar amb els dos pulmons», com deia Joan Pau II!

—Joan Pau II va reconèixer que el primat del Papa era realment l'obstacle per a la unitat...

—Sí, a l'encíclica *Ut unum sint* (núm. 95), reconeixia que, segons molts cristians, el primat constitueix un gran obstacle per a la unitat de l'Església. Per això demanava que, sense renunciar a allò més essencial de la missió del primat, es busqués la manera de trobar una forma del seu exercici «oberta a una situació nova» per respondre a l'aspiració ecumènica d'una gran part de la comunitat cristiana. Des de fa 10 anys es fan reunions i congressos sobre el tema del primat. Això és bon senyal per arribar, tard o d'hora, a un consens ecumènic en aquest punt.

—Pel que fa a diàleg interconfessional, com valora la recent visita de Putin al Papa?

—En primer lloc, s'ha de dir que una visita d'un polític com Putin al Papa ja té un valor positiu per ell mateix. Però, en aquest cas, segons va dir el mateix Putin a Bari, la visita a Roma només tenia un interès econòmic, i amb relació directa amb el govern d'Itàlia. La seva conversa amb el Papa —va dir a Bari— va tractar temes de política mundial. Putin no té —diu ell— un especial interès ecumènic. Per tant, les relacions entre el Papa i el patriarca Alexis II depenen exclusivament d'aquestes dues personalitats. S'ha d'afegir, d'altra banda, que les bones relacions amb el govern de la Federació Russa sempre tindran un sentit positiu, també per a les relacions ecumèniques, perquè a Rússia hi ha hagut tradicionalment una relació molt estreta entre el poder polític i la mateixa Església ortodoxa russa.

—Durant el comunisme es van clausurar molts seminaris i acadèmies de teologia de l'Església ortodoxa russa. Suposa aquest fet una dificultat per al diàleg teològic?

—La persecució religiosa durant el règim comunista va ser esferidora. Això ha repercutit també en les Esglésies orientals catòliques. Per això, després de la caiguda del comunisme, una de les feines més urgents de la Congregació per a les Esglésies orientals ha estat la reconstrucció de seminaris, facultats de teologia, biblioteques, la formació de catequistes i professors de teologia, etc. De mica en mica, es va sortint d'aquell bloqueig eclesial i teològic causat per 70 anys de govern comunista. Personalment, més que el nivell més o menys profund dels estudis teològics, em preocupa molt més el desconeixament real que hi ha entre la gent normal dels

«nostres països catòlics» i la gent normal dels països de l'àmbit de l'ortodòxia. Aquest fet forma part d'allò que en l'ecumenisme se'n diu «els factors no teològics de la desunió entre les Esglésies».

—Hi ha algunes parròquies catòliques que ofereixen les seves estructures als immigrants ortodoxos. Com valora aquestes iniciatives?

—Per tot això que acabo de dir, s'entendrà que el nivell pràctic és molt important, perquè al poble també li costa acceptar el procés de canvis que comporta la unitat dels cristians. Els teòlegs poden acabar posant-se d'acord però, a la gent, li costa

El P. Hèctor Vall Vilardell.

canviar postures i idees arrelades durant segles. Els catòlics, per exemple, sempre hem considerat que els ortodoxos eren uns heretges, que Luter era un condemnat... I a l'inrevés, per als protestants el Papa era l'Anticrist i per als ortodoxos, els catòlics érem els heretges i els que ens havíem separat. Per això costa molt que la gent accepti la unitat, perquè necessitem revisar moltes postures ideològiques i canviar molts dels nostres esquemes mentals. Jo sempre insisteixo en la necessitat de formar-se, de llegir, d'estudiar. També cal que es treballi a nivell de parròquia, perquè és a nivell local on, sobretot, s'ha de refer la unitat entre els cristians. Per tant, tot el que sigui col·laborar, reunir-se, dialogar... tot això és important. D'altra banda, oferir les pròpies estructures... només es posar en pràctica tot allò que diu «el

directori ecumènic» catòlic en el capítol IV sobre el «compartir activitats i recursos espirituals» (cfr. Nr. 103).

—Quina és la seva impressió sobre el diàleg amb les Esglésies ortodoxes?

—Jo sóc optimista. El fet que l'Església catòlica reconegui les Esglésies ortodoxes com a «Esglésies germanes» manifesta ja un grau profund d'«unitat» espiritual. Els catòlics llatins hem de considerar l'herència oriental com a cosa pròpia, com deia Joan Pau a l'encíclica *Orientalis lumen*. El patrimoni oriental és patrimoni de tota l'Església. De fet algunes idees apuntades pel Vaticà II són conceptes propis de les Esglésies orientals.

—I quins serien els reptes més importants per al diàleg?

—En primer lloc, desenvolupar una espiritualitat ecumènica, una espiritualitat que ho accepta i ho abasta tot, tant l'Occident com l'Orient. Però, atenció, no és el mateix «espiritualitat ecumènica» que «ecumenisme espiritual». L'ecumenisme espiritual vol dir oració, pregària, meditació, vida litúrgica, etc. L'espiritualitat ecumènica afegeix a l'ecumenisme espiritual (necessari!) l'acceptació de les riqueses teològiques i espirituals de tot l'Orient cristià, de tot allò que sigui vàlid de les altres confessions cristianes. Demana, també, l'obertura a la modernitat i a tots els seus autèntics valors com la lluita per la justícia, per la pau, per la defensa de la creació, pels drets humans, pels drets de la dona... per la vida, en definitiva! Un altre repte és la descentralització de l'Església. És evident que l'Església catòlica s'ha centralitzat molt, massa segons alguns. Això fa que s'hagi descuidat la vida de l'Església local (diocesana) i la seva capacitat de decisió enfront del «poder central». El problema és que estem parlant de tendències que han durat segles amb gran quantitat de factors, tant religiosos com polítics. Per descentralitzar l'Església catòlica també es necessita molt de temps. Però és evident que cal revaloritzar l'Església local.

—Què és el que el preocupa a vostè en l'Església d'avui?

—A mi em preocupa la no-intel·ligibilitat actual de la fe cristiana. La fe s'ha fet intel·ligible per a molta gent, pel que sigui, però és un fet d'evidència diària. Certament, la fe cristiana no serà mai del tot intel·ligible, perquè sempre queda el misteri del *Deus absconditus*. Però també sempre queda la necessitat de mostrar la seva «raonabilitat» i la necessitat de mostrar amb exemples comprensibles el fet que la vida cristiana ofereix un model de vida molt digne, i que dona sentit total a la nostra existència.

Marta Nin

Paraula i vida

Lluís Martínez Sistach
Arquebisbe de Barcelona

L'exhortació apostòlica de Benet XVI

Aquest diumenge quart de Pasqua l'Església catòlica celebra cada any la Jornada Mundial d'Oració per les Vocacions. És una jornada que coincideix amb el diumenge anomenat del Bon Pastor, perquè en la missa es llegeix l'evangeli en què Jesús es presenta com el Bon Pastor de la comunitat cristiana i de cada un dels cristians.

Per a la Jornada d'aquest any el Sant Pare ha escollit el lema «La vocació al servei de l'Església comunitat», i l'ha comentat en un missatge dirigit a tota l'Església el passat 10 de febrer.

Benet XVI diu que «en el centre de tota comunitat cristiana hi ha l'Eucaristia, font i cim de la vida de l'Església. Qui es posa al servei de l'Evangeli, si viu de l'Eucaristia, avança en l'amor a Déu i al pròxim i contribueix així a construir l'Església com a comunitat».

Hem de recordar que la nostra diòcesi ha aprovat un Pla Pastoral per al trienni 2006-2009, amb tres objectius, un dels quals és precisament aquest que esmenta Benet XVI en el seu missatge: «L'Eucaristia dominical, font i cim de la vida cristiana.»

Aquest objectiu aspira a situar l'Eucaristia en el centre de la pastoral i a revitalitzar les nostres celebracions dominicals. Són molts els catòlics que no participen en

la missa dominical, i això repercuteix en un refredament general de la vida cristiana.

Per assolir els objectius del nostre Pla Pastoral Diocesà disposem ara d'un nou i molt valuós ajut. L'exhortació apostòlica titulada *El sagrament de la caritat*, la primera exhortació apostòlica que ha publicat Benet XVI, en la qual proposa a tota l'Església els propòsits i les orientacions del Sínode dels Bisbes que es reuní a Roma l'octubre de 2005. Amb la seva primera encíclica, *Déu és amor*, aquesta exhortació apostòlica ofereix les pautes que ens proposa per tal de revitalitzar tota la vida de l'Església.

I més concretament per revitalitzar les vocacions, tant al sacerdoti ministerial com a la vida consagrada a Déu. La presència o la manca d'aquestes vocacions constitueix un termòmetre de la vitalitat o de l'anèmia espiritual d'una determinada Església particular.

Ho afirma el Sant Pare en el missatge de la Jornada d'avui: «L'amor eucarístic motiva i fonamenta l'activitat vocacional de tota l'Església, perquè les vocacions al sacerdoti i als altres ministeris i serveis floreixen dins del poble de Déu allà on hi ha homes en els quals Crist es transparenta a través de la seva Paraula, en els sagra-

ments, i en especial en l'Eucaristia.»

L'augment de les vocacions sacerdotals i religioses constitueix una clara necessitat de l'Església. L'Església té necessitat de més sacerdots que «en comunió amb els bisbes —diu el Sant Pare— anunciïn amb fidelitat l'Evangeli i celebrin els sagraments, tenint cura del poble de Déu i disposats a evangelitzar tota la humanitat». L'Eucaristia i el sacerdoti ministerial estan íntimament vinculats: el sacerdot convoca i reuneix la comunitat cristiana per celebrar l'Eucaristia, que és el centre dinamitzador de la comunitat en els seus compromisos de seguiment de Jesucrist i de servei i testimoniatge en el món. Una altra necessitat de l'Església és —en paraules del Sant Pare— «que augmenti el nombre de les persones consagrades, que vagin contra corrent, vivint els consells evangèlics de pobresa, castedat i obediència, i donant testimoniatge profètic de Crist i del seu missatge alliberador de salvació».

Per això, aquest diumenge, demano novament a tots aquells que se sentin fills i filles de l'Església que preguin i treballin a fi que no ens manquin les vocacions al servei de l'Església comunitat, en sintonia amb el magisteri de Benet XVI.

Als quatre vents

Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe de Tarragona i Primat

L'1 de Maig

La revolució industrial va capgirar la societat al segle XIX, i les conseqüències socials que va produir van ser notables: les societats veien millorar el rendiment del seu treball i les comunicacions, però alhora sorgien problemes de justícia —en especial respecte a les condicions dels treballadors— que calia afrontar.

Els cristians que van viure aquella època no van restar indiferents. Molts sacerdots, religiosos i religioses i laics i laiques es van deixar la pell per combatre la pobresa, la malaltia i les mancances educatives dels obrers. Mòguts i inspirats per l'evangeli, cercaven la resposta adient —coherent amb l'evangeli— als nous problemes que la societat anava afrontant.

Aquest neguit saludable també el van tenir els Papes. L'any 1891 Lleó XIII va abordar la qüestió en l'encíclica *Rerum novarum*. Pius XI, l'any 1931, publicava *Quadragesimo anno*. El 1961, el beat papa Joan XXIII va

publicar l'encíclica *Mater et magistra*, mentre que Pau VI, a l'encíclica *Populorum progressio* (1967) i a la carta apostòlica *Octogesima adveniens* (1971), va afrontar amb insistència la problemàtica social, aguditzada sobretot a l'Amèrica Llatina. Joan Pau II ens ha deixat una trilogia d'encíclics socials: *Laborem exercens* (1981), *Sollicitudo rei socialis* (1987) i *Centesimus annus* (1991). Totes aquestes reflexions han cristal·litzat en un seguit de principis, que avui dia constitueixen el fonament de la doctrina social de l'Església. Ara podem disposar d'aquest tresor en un sol llibre, el *Compendi de la doctrina social de l'Església*, editat l'any 2004. Posteriorment, Benet XVI, amb l'encíclica *Deus caritas est*, ha continuat enriquint aquest patrimoni.

El proper dia Primer de Maig se celebra la Festa del Treball, i és una bona oportunitat per a prendre consciència de les exigències de la justícia, a la llum de la doctrina

social. A més, aquest dia els cristians recordem sant Josep Obrer. El pare adoptiu de Jesús, que va treballar tota la seva vida, és un intercessor i model per als treballadors d'avui. No era un famós del seu temps, ni desenvolupava una feina de gran rellevància pública. Precisament aquesta senzillesa ens ensenya que el treball —més enllà de la seva qualificació als ulls dels homes— té un gran valor als ulls de Déu. El treball de cadascú és lloc de trobada amb Déu i ocasió concreta de servir els qui ens envolten. Per tant, hem d'esmerçar-nos perquè en aquest àmbit no es cometin injustícies, i sigui acollidor per a tothom.

Sant Josep va treballar amb Jesús —Déu fet home— ben a prop. Els cristians també tenim Déu a prop nostre, encara que no el vegem físicament. I Déu ens demana que l'estimem i que estimem els altres en tot lloc i tot moment, i no només quan estem dins una església. Precisament, en el treball, espera el nostre testimoni: cal treballar bé, i contribuir amb aquest treball a la millora de la societat.

Missatgers de la Bona Notícia

www.catalunyacristiana.com

Més de 25 anys al teu costat

opinió

Punt de vista

Pepa Fernández i Alegre
Professora

Quina és la nostra Ítaca?

En sentir pronunciar el nom d'Ítaca, segurament ens ve a la memòria el *Viatge a Ítaca* de Lluís Llach; per fer aquesta composició, es va inspirar en el poema *Ítaca* del poeta grec Konstantin Kavafis. Kavafis per fer aquest poema es va inspirar en la gesta heroica d'Ulisses, heroi mític grec i rei d'Ítaca, que, després de ser victoriós de la guerra de Troia, emprèn el viatge de retorn a la seva pàtria per reunir-se amb la seva esposa Penèlope i el seu fill Telèmac.

Al llarg del viatge haurà de superar diverses dificultats, temptacions i falses promeses que el volen fer desviar de la seva ruta, però ell resisteix fins al final i arriba sa i estalvi a Ítaca.

Què representa per a nosaltres Ítaca? Ítaca ve a ser la utopia, la meta final.

Tots tenim la nostra Ítaca, tots lluitem per arribar-hi. La nostra vida és un viatge, el nostre viatge, que ningú no pot fer per nosaltres, però sí que podem optar per fer-lo amb els altres. Al llarg d'aquest viatge, que pot ser més llarg o més curt, haurem de superar, també com Ulisses, diverses dificultats, problemes, situacions difícils i adverses, però si tenim clar el nostre objectiu, la nostra meta, res no ens privarà d'arribar a Ítaca.

Però, quina és la nostra Ítaca?

Per a uns la seva Ítaca seran els diners, el poder, el prestigi, el plaer... i ho voldran aconseguir sigui com sigui, encara que hagin d'apartar del camí tots aquells

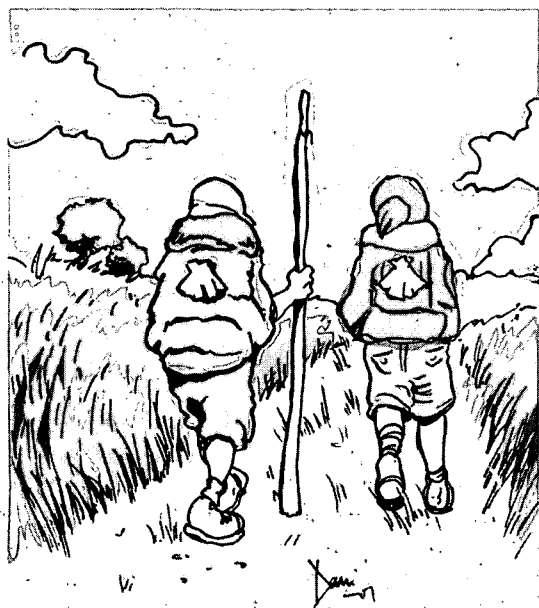
que fan nosa, que els impedeixen avançar. Potser sí que al final hauran aconseguit tot el que esperaven, potser sí que hauran arribat a la seva Ítaca, però és possible que hi arribin sols, amb les mans buides, perquè amb la dèria de córrer més que els altres s'hauran perdut el més important: el camí. El camí és més important que la meta, perquè és pel camí on trobarem nous amics, on descobrirem nous paisatges, noves terres, on descobrirem l'amor, l'amistat, la solidaritat... Coneixerem noves cultures, noves maneres de fer i de pensar que enriquiran les nostres.

Per això és important intentar que el camí sigui llarg, perquè tindrem més temps per omplir-nos i enriquir-nos de tots aquests valors humans que fan que el viatge valgui la pena.

Els cristians també fem el nostre camí cap a Ítaca, juntament amb els altres, però sabem que podem comptar amb un company de camí excel·lent: Jesús. Ell també va fer el seu camí cap a Ítaca i no li van mancar pas les situacions de temptació, de rebuig, de

menyspreu, de sofriment... Tenia molt clar quina era la seva Ítaca: l'establiment del Regne de Déu. Acomplir la missió que el seu Pare li va encomanar.

Després del fracàs aparent que suposava la seva mort a la Creu, va ressuscitar per fer-nos arribar l'esperança que val la pena que continuem el nostre camí, encara que ens costi, perquè el final no s'acaba amb la mort i que hi ha un més enllà que per a nosaltres serà la veritable Ítaca.

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

Un article i un acudit

El mal samarità. Resulta que som menys generosos del que creïem. Aquest és el títol d'un article interessant en un dominical. La Berta i el Quimet m'han telefonat per dir-me que no deixés pas de llegir aquest escrit. L'he resseguit fil per randa. I m'ha estat útil per a l'article setmanal al nostre setmanari.

El periodista comença amb la paràbola del bon samarità. La transforma així: l'Imma té un accident de circulació, però un automobilista s'atura i, tanmateix, no li ofereix socors perquè la sang de la noia podria tacar-li la tapissaria del cotxe. Va haver de caminar 200 metres tota sola per rebre ajuda.

L'articulista fa una incursió cap als homes primitius i el gran esforç que els degué suposar allargar la mà als necessitats que no els eren propers. La solidaritat sempre ha estat i és molt difícil. Escriu que, malgrat les ONG, «no corren bons temps quant a la voluntat d'ajudar els altres, sobretot, si són diferents». A partir d'aquí arriba a la pregunta feta a Jesús: «Qui és el proïsme?» Pregunta a la qual va respondre amb la paràbola del bon samarità, una de les grans paràboles evangèliques.

L'escriptor apel·la a unes enquestes que permeten

arribar a la conclusió que «les persones que viuen en ciutats més pobres estan més disposades a socórrer el necessitat que les que habiten en les urbs més riques». La solidaritat, la verdadera caritat, no és pas fàcil. El nostre egoisme es nodreix amb les ànsies de posseir. Fins i tot, trobem raons lògiques per evadir les obres de misericòrdia.

Després de dinar he anat a prendre cafè a casa del Quimet i la Berta i hem conversat sobre aquest article. Com sempre, hem parlat amicalment i llargament. Ha sortit també el tema de l'ajut dels cristians a l'Església. I la Berta, per treure ferro al tema, ha explicat aquest acudit: «Un paper de 50 euros mor i arriba al cel. Truca a la porta i surt sant Pere. El bitllet de 50 fa el gest d'entrar-hi, però el sant porter li mana que s'esperï una estona. Mentrestant entren accelerades monedes d'euro, de dos, bitllets de cinc i de deu... Entren sense cap dificultat. El bitllet de 50 es posa nerviós i, finalment, li ho recrimina al sant apòstol. Aquest li fa: "Tingues un xic de paciència; tu i jo hem de parlar; perquè tu no anaves gaire a missa."»

La rialla plena que mereix l'acudit pot ser un estímulo per examinar el grau de la nostra generositat.

A propòsit de...

P-J Ynaraja

Capella del Montanyà (ynaraja@ynaraja.c.telefonica.net)

La Trinité

No recordo quan la vaig visitar per primera vegada. Recordava que tenia una imatge de Crist a la creu meravellosa. En tenia tan bon record que em vaig permetre, la segona vegada, trucar a la porta, a les 18.30 h, sabent que l'església es tancava a les 18.00 h. Era de nit, una veu femenina em va recordar l'horari. Jo li vaig contestar que érem sacerdots i que volíem contemplar la Majestat romànica que hi havia a l'edifici. Aquella dona ens va obrir immediatament i em va dir: «Si sou sacerdots, sigueu benvinguts a qualsevol hora del dia. Passeu, estigueu-vos-hi i mireu el que vulgueu.» Fotografia el que visito, per compartir-ho amb els altres, però, en aquesta ocasió, em vaig embrancar en una conversa sobre sacerdoci, fe i espiritualitat, que em va oferir la interlocutora gentil. Més tard, vaig saber que les imatges se les havien endut per restaurar-les i vaig haver d'esperar uns quants anys. Volia gaudir de nou de la persona que tan amablement ens havia acollit «perquè érem sacerdots». Hi he tornat. La porta de l'església estava oberta, primera alegria, les imatges estaven restaurades i al seu lloc, segona alegria. De sobte va aparèixer un home gran com un castell i ens va saludar afectuosament. Vaig preguntar per aquella dona i, amb dolor, em va dir que havia mort feia un any. Quan va notar el meu dolor, em va indicar amablement que podia visitar-ne la tomba al cementiri. Abans d'anar al cementiri vaig entaular una conversa, volia compartir cristianament, com sempre ho va voler fer Jesús ressuscitat amb els seus deixebles. Emmanuel Brunet, la persona que em va rebre, és un antic membre de l'Arche de Jean Vannier. Una malaltia li va impedir continuar la seva tasca i el bisbe de Perpinyà li va oferir aquest lloc. No és ni prevere ni diaca. És un cristià laic, casat i amb quatre fills. Li ha encarregat que rebi amb un somriure el visitant, un somriure reflex de la humanitat que expressa aquella meravellosa imatge del segle XII que teníem davant. En aquest recinte també hi ha una talla romànica preciosa de la Mare de Déu i un Crist pintat sobre taula del segle XIV.

La peça fonamental, no la de més valor arqueològic, és un retaule petit de la Santíssima Trinitat, d'aquí que l'ermita, situada estratègicament en una carretera secundària, al cor del Pirineu oriental, tingui el nom de la Trinité. Volia veure el conjunt de la talla per fixar-me en la representació de l'Esperit Sant, tema del qual parlaré un altre dia. Avui vull recalcar la meua sorpresa i la meua alegria. El recinte està obert, no es paga entrada, es pot fotografiar tot el que vulgueu, una persona està encarregada pel bisbe d'acollir, saludar i explicar catequèticament, si cal, al visitant, el significat espiritual de les imatges. (Des de les flors de la túnica de la Majestat, expressió de l'esperança, fins a la inclinació del rostre o la posició dels dits de les mans foradades; en una paraula, transmetre el missatge espiritual d'aquest lloc sant.) La meua alegria va ser ben gran. Malauradament, no hi estic acostumat, ni a la meua mateixa diòcesi, de vegades, no rebo aquest tracte. De vegades, he de pagar si hi vull entrar i no es poden fer fotografies. Si vull imatges, em diuen que compri les postals que hi venen. Pocs quilòmetres geogràfics ens separen, les nostres diòcesis són veïnes, però estan a anys llum de distància d'actitud.

En arribar a casa m'he aplegat a celebrar una missa pel descans etern d'aquella gentil dona que fa anys em va rebre a deshores, per la raó senzilla que era sacerdot. Acol·lit així, sento novament la satisfacció de la vocació que un dia vaig triar. Si això passés sempre, hi hauria més sacerdots entre nosaltres. D'això, ja m'ocuparé un altre dia.

Finestra a la vida

Victòria Molins, s.l.j.

«Ja he vist Jesús, que és el que m'interessava»

Baixava per la Rambla el Divendres Sant. Era a mitja tarda. Els carrers estaven tan plens que era difícil caminar. Pel centre del carrer, obrint-se pas entre la multitud, un home bastant gran amb un posat una mica bohemí i estrany portava una gran pancarta anunciant la fi del món i exhortant amb paraules apocalíptiques a lliurar-se al Senyor Jesús. Les càmeres dels turistes disparaven els seus records per explicar-ho a la tornada del seu viatge. Jo —ho confesso— vaig fer el mateix.

De lluny se sentien els tambors rítmics de la processó que portava el Crist amb la Creu en un pas i la Mare de Déu en un altre. La gent s'amuntegava a la vorera per veure passar la processó. Turistes i gent del país.

Unes dones grans comentaven: «Això ja no és com abans que sortien molts més passos i moltíssims natzarens de diverses confraries.»

No, la gent ja no hi creu.

Els tambors s'acostaven i el seu so donava un caire tradicional, si més no, a aquell Divendres Sant. Jo dirigia els meus passos cap el carrer Casp. Volia anar a un Via Crucis amb la música de la Passió de J. S. Bach.

Em feia pas entre la multitud que omplia la Rambla a vessar.

Respectuosament em vaig aturar quan passava el Natzarè amb la creu a coll i també vaig treure la meua càmera. Potser, amb el meu sentit periodístic em vaig fixar més en les cares de la gent, en algunes

mirades sincerament pietoses, que sentien el dolor del Crist i en les curioses d'alguns turistes que veien quelcom exòtic i tradicional de la nostra terra... De cop i volta, quan el Crist ja s'allunyava i només es veien els cucurulls dels confreres, un home amb el seu fill de dotze anys sortien d'aquell munt d'espectadors que s'empaitaven per la vorera. Eren bolivians o equatorians. Això em va semblar pels trets dels seus rostres i per la seva parla. El pare deia que havien d'anar-se'n. És aleshores que vaig sentir, enmig d'aquell xivarri i del so dels tambors una frase que va ressonar a les meves orelles d'una manera especial. Era la veu d'aquell marrec que li deia al pare: «Jo ja he vist Jesús, que és l'única cosa que m'interessava.»

Aquella frase va ressonar en mi d'una manera molt especial. Fins i tot em va commoure: em vaig sentir acompanyant d'aquella mateixa emoció del noi. Una emoció que no tenia res a veure amb el folklore, ni amb les tradicions, amb el turisme ni els costums. El noi havia vist Jesús i era l'única cosa que li interessava. Jo el veia en tanta gent que m'envoltava i que no sabia ben bé de què anava això perquè des de petits són lluny de l'Evangeli...

En aquell moment vaig donar gràcies a Déu perquè la meua vida, des de la infantesa ha estat lligada al Crist d'una manera que no sabia dir. I vaig plànyer tants nens que no tenen avui aquest consol tan legítim com autèntic.

Zoom
Eduard Brufau

Fins al proper 1 de maig es pot visitar a la Reial Acadèmia de les Bones Lletres de Barcelona l'exposició *Raimundus, christianus arabicus*. La mostra explica la vida, la fe i el pensament de Ramon Llull, i descriu la figura del beat mallorquí com un pont entre cultures. També s'hi poden veure diverses edicions medievals i contemporànies d'algunes de les nombrosíssimes obres de Ramon Llull.

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana (lluis.serra@fms.it)

Fre a la resposta vocacional

El sociòleg basc Javier Elzo va afirmar a partir d'unes enquestes, en una trobada recent sobre pastoral universitària a Barcelona, que les tres raons que donen els joves per no ser sacerdots o religiosos ni religioses són, per aquest ordre: una consagració per a sempre, la renúncia als seus afanys professionals i el celibat.

Què tenen en comú aquestes tres dificultats? Per què aquests tres elements actuen de fre en la resposta vocacional? Tots tres arrelen en el centre instintiu de la persona.

La consagració perpètua. La incapacitat d'afrontar un compromís per a sempre afecta l'instint de conservació. En altres èpoques, seria a l'inrevés, però en la nostra una decisió estable sembla que tanca les portes a les noves oportunitats. Anar amb taxi amb el rètol d'ocupat impedeix obrir-se a conjuntures interessants, que poden aparèixer en el futur. Triar té el perill de perdre's ocasions noves. Mantenir-se obert al que vingui ens impedeix viure a fons, perquè tenim por del risc. Sense cremar les naus, sense tenir la intenció de no fer marxa enrere... la vida és acomodatament. No hi ha cap salt al buit. Es fan les passes amb garanties excessives. Tot sembla previsible o recuperable, però constitueix una il·lusió pueril. Es perd la noció del temps de Déu (eternitat) a favor del temps humà (instant, caducitat, versatilitat).

Els afanys professionals. Es concedeix primacia a la realització personal. Els somnis propis desbanquen els somnis que Déu té sobre un. El més important és tenir una bona preparació, exercir una professió envejada, construir el propi futur. Es tracta de l'instint social. Els animals funcionen en ramats, en bandades... Els homes i les dones també, encara que cadascú vol destacar per sobre dels altres. El valor propi resideix en la realització professional. Es mostra així la incapacitat de renunciar al projecte propi a favor dels somnis que Déu té per a la meua vida. No s'admeten intromissions. Ni tan sols en els matrimonis, ja que els fills passen a un segon o tercer terme. El més important és l'exercici professional, sentir-se valorat pels altres segons la feina que fem.

El celibat no és el fre més important, tot i que ho pot semblar en un món on el sexe ocupa els primers plans. L'instint sexual juga la seva basa. En una societat consumista, l'abstenció té mala premsa. Prescindir de les relacions sexuals té poc sentit perquè no hi ha cap raó poderosa per fer-ho. L'abstenció es viu com una castració i com un límit. El sexe és bonic i dóna plaer. L'instint eròtic té una força poderosa. Per què cal prescindir-ne? Admetre la primacia d'un valor sobre altres no n'implica el detriment. En tot cas indica una opció de vida per a una persona concreta, sense entrar en valoracions objectives i menys en comparacions.

Les grans batalles es juguen en els instints, que són forces magnífiques que tenim. El risc només està en les persones que els viuen com a últimes referències. Reprimir-los no és sa. Concedir-los sempre el que demanen, tampoc. Es tracta d'integrar-los en el projecte de vida de cada persona. Donar-los curs, sense nosa, condueix al caos social. Si algú vol posseir sexualment una altra persona, contra el seu consentiment, l'instint el conduirà a la violació. Ningú no pot admetre una conducta com aquesta, però si l'instint és l'última paraula actuarà així. Sense contemplacions. Hi ha una paraula més important que ho pot frenar: l'ètica del respecte pels altres.

Qui respon a la crida de Déu, reconeix que la Paraula té la primacia. Col·locar les seves energies instintives al seu servei és la tasca, no sempre fàcil encara que indispensable.

NECESSITEN UN PADRÍ! VOLS SER-HO TU?

DIRECTAMENT I A TRAVÉS DE MISSIONERS CATÒLICS DE MÉS DE 40 ORDES RELIGIOSOS, EN 1.100 PROJECTES DE 26 PAÏSOS DEL TERCER MÓN.

QUÈ SIGNIFICA UN APADRINAMENT?

Per a un nen: aliment cada dia, atenció sanitària dental, roba, l'oportunitat d'anar cada dia a l'escola, i sentir-se estimat per vostè.

Per a la família del nen: instrucció sobre nutrició, higiene, alfabetització, educació en la cura del nen, i formació professional.

Per als missioners/es: rebre amb alegria la vostra col·laboració en la tasca humanitària que porten a terme a favor dels pobres, dels humils, dels malalts i necessitats. Per amor, lliurament i servei a l'Evangeli.

20 euros mensuals ho poden fer possible

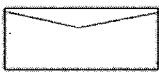
DELEGACIÓ DE LA FUNDACIÓ CRISTIANA
D F C N A PER A NENS I GENT GRAN

C/ Aribabal, 13, bajo A - 47140 Laguna de Duero (Valladolid)

Tel. 983 544 750 - 983 545 206 - Fax 983 544 750 e-mail: fcna@fcnaes.org

CARTES DEL LECTOR

□ Dignitat humana

Davant de certes postures i proporcions sobre el valor de la vida, ens preguntem: l'ésser humà perd la seva dignitat en fer-se més gran o emmalaltir? Al contrari, tots som iguals. De fet, cal recordar que «l'ésser humà no perd la seva dignitat ni per edat, ni per vulnerabilitat, ni per malaltia». I també sobre això: «És un greu insult a les persones que pateixen o passen per greus dificultats crear-los un sentiment d'inutilitat o de frustració.»

Aquestes proposicions, que solen ser fruit del relativisme i de la indiferència envers el valor únic de cada ésser humà, fan impossible la pau. No oblidem que la construcció de la pau necessita el reconeixement de la igualtat essencial entre els éssers humans en tots els estadis de la vida, que neix de la seva mateixa dignitat transcendent.

Per això, pensem que la pau mai no estarà assegurada mentre no se superin les formes de discriminació que assoten la dignitat personal inscrita pel Creador en cada ésser humà. Al contrari, la igual dignitat de tots els éssers humans, sense indiferències ni relativismes, l'accés de tots als béns essencials per a la vida i la igualtat de drets fonamentals entre l'home i la dona són tres camins ineludibles vers la pau que tots estem cridats a recórrer.

ENRIC BARRULL CASALS
Girona

□ Comiat definitiu

Amb motiu del traspàs de l'estimat Mn. Albert Taulé, vaig llegir, en un mitjà, l'expressió «ens hem reunit per donar el comiat definitiu...» i d'altres de semblants.

Des de la fe, aquesta expressió no m'agrada. Penso que, quan ens reunim amb motiu de les exèquies d'un germà, no li diem un «adéu definitiu»... sinó un «a reveure», «fins ben aviat».

Em sedueixen molt aquelles paraules de Jesús amb motiu de la mort de la filla de Jaire: «La nena no ha mort, sinó que dorm.» Quina definició més bonica i profunda de la mort! Si moríssim, en el sentit autèntic de la paraula, seria per no despertar mai més. Adormir-se és insensibilitzar-se momentàniament per desvetllar-se ben aviat.

Morir és tancar els ulls a aquest món... per obrir-los en l'eternitat. Ens despertem en mans del Senyor. Allà ens esperen tots aquells germans i germanes que ens han precedit a l'altra Vida. Mn. Albert, fins aviat!

Mn. JOSEP M. MARTÍ i LÓPEZ
Barcelona

□ Felicitats a Benet XVI

Voldria felicitar Benet XVI pel seu 80è aniversari. Ell somiava passar aquest aniversari descansant a la seva terra. No volia ser bisbe i encara menys pensava ser Papa. Però, l'acompliment del deure, l'amor a Déu ha pesat més que els seus desigs personals.

Va escriure fa temps que el cristianisme ha estat sempre una força d'amor i que el celibat es viu com una existència que s'hi juga tot a la carta de Déu. Sent conseqüent amb les seves paraules, ha estat fidel a la seva vocació i ha portat una vida senzilla.

La seva alegria serena convida a seguir el seu camí com a atraient, sense estridències ni alts i baixos. Ens convida a reflexionar si té sentit aquesta vida eixelebrada i que no saben a on condueix. Ens fa pensar que sí, que deu ser real aquest Déu del que ell és seguidor i que condueix a una vida d'esperança. Que aquesta recerca de la veritat a la qual ha donat la seva vida, parafrasejant sant Agustí, conclogui que la fe és la veritat.

MARGARITA DURÀ CORREDOR
Torredembarra

□ Espiritualment, Déu és amor

L'existència de Déu és inevitable. On hi ha amor, ha d'existir Déu. Si no existís l'amor, no hi hauria vida, perquè una vida sense amor és impossible. Tot ésser vivent ha de tenir afecte a la vida, per poder subsistir; aquest afecte a la vida es transforma en amor per als humans.

Deixar aquesta vida que hem conquerit per la providència ens afecta a tots els humans perquè la nostra existència

és única i ens hi arrapem per no perdre-la, ja que no coneixem res més del que posseïm. Per això estimem tot el que posseïm, que és la vida que Déu ens ha donat, creador de l'infinit.

Déu meu, encamineu-nos pel camí de la vida amb el vostre alè, que no ens deixi mai i ens acompanyi fins a la fi de la nostra existència. On trobarem el repòs i la pau infinita, contemplant la llum de la vostra mirada tan dolçament infinita.

SALVADOR PAÑELLA LONGAN
Barcelona

□ Europa, 50 anys

Com un huracà que agita les branques del pensament, Benet XVI ha intervingut en les cerimònies del cinquantè aniversari de la signatura del Tractat de Roma, a pesar que la seva «participació» no estava prevista. I ho ha fet en un sentit ben diferent del que regnava en les cerimònies festives de Berlín, més concentrades en l'autocomplaença que en la crítica intel·lectual dels camins que ha recorregut la societat europea en aquests cinquanta anys.

El Papa no ha criticat la idea de la construcció europea; ben al contrari, s'ha referit a la Unió com un mecanisme essencial per restablir la injustícia de les divisions artificials. El que sí que ha assenyalat clarament és la direcció que aquestes societats opulentes i satisfetes prenen i que considera que podria arribar a esborrar Europa de la història. No físicament, sinó com a element motor de la civilització. Arribar a desaparèixer, en definitiva, com ho van fer abans altres focus d'irradiació intel·lectual i humanística que es van dissoldre en la pols dels seus errors.

JAUME CATALÁN DÍAZ
Girona

Catalunya Cristiana agraeix les cartes dels seus lectors i demana que no superin les vint línies mecanografiades. Les cartes han d'anar firmades amb nom i cognoms i ha de constar-hi l'adreça i el telèfon. Catalunya Cristiana es reserva el dret de publicar les que consideri oportunes i no s'identifica amb l'opinió dels lectors. No es mantindrà correspondència ni s'atendran visites o trucades respecte dels originals no publicats.

EL CONSULTORI

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL
pel Dr. Joan
Antoni Mateo

Batejar un infant

—Som uns avis que li volem plantejar un tema que ens fa patir. Un dels nostres fills es va casar fa un parell d'anys amb una noia que no és religiosa. Ara han tingut un nen i el nostre fill vol batejar-lo, però ella s'hi oposa al·ludint que això implica violar la llibertat de l'infant i no sé quines històries més... El pare de l'infant està indecís. Què ha de fer?

—Sense pretendre ser un oracle, m'agradaria oferir-los unes consideracions que ajudin els pares a prendre la decisió correcta o, si més no, a un d'ells. Pel que m'han dit, el seu fill és catòlic i va contreure matrimoni per l'Església amb aquesta noia. Dedueixo que amb el «no religiosa», referint-se a la seva jove, volen dir «no practicant». D'entrada, li diria que si aquests joves són persones d'honor i de paraula, han de complir els compromisos que van assumir el dia del seu matrimoni, i per tant que han de batejar i procurar una educació cristiana al seu fill; ara bé, si són gent sense honor ni paraula, que prometen alegrement coses importants que després no compleixen, veig difícil fer-los entrar en raons.

D'altra banda, aquesta noia em sembla una mica il·lusa i té un concepte molt irreal de la llibertat. La nostra llibertat és sempre finita i condicionada: li han demanat permís al fill per portar-lo al món?, esperaran que es faci gran perquè comenci a aprendre la llengua que voldrà parlar?, li demanaran permís per escollir l'escola?... Hi ha moltes realitats prèvies a la nostra llibertat que, això no obstant, no hi són un obstacle, sinó la condició de possibilitat.

Jo crec que aquesta noia ha de veure el baptisme del seu fill com un gran bé que se li ofereix i que després ell, quan arribi el moment, anirà assumint personalment, condicionat sens dubte per la bona educació que rebí. Jo li posaria aquest exemple: imaginem que aquest infant, en néixer, rep una gran fortuna en herència. Quin pare no l'assumiria en nom seu? Quan arribi a la maduresa (que no s'identifica sense més amb la majoria d'edat), l'infant, ja jove adult, podrà acceptar o no l'herència. I, més que probablement, l'acceptarà. Així, anàlogament, ho podríem comparar amb el baptisme rebut en la infància. És un gran tresor que només l'assumim plenament amb l'acceptació personal en el moment oportú. Si l'infant, com hauria de ser en el cas d'un matrimoni cristià (de fets i no únicament de nom), rep la formació adequada en la fe, quan sigui gran, no únicament ho acceptarà sinó que estarà eternament agraït als pares per haver-li donat la vida i la fe. I, finalment, si la noia no arriba a entendre tot això, jo li dic el que faria personalment si fos el pare de l'infant: el faria batejar i punt.

• Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a: elconsultori@hotmail.com
www.balmesiana.org
apartat de correus 121 - 25620 Tremp (Lleida).
Cal indicar sempre «Consultori».

□ Parlant de lleis

Potser no estic gaire al dia, però hi ha coses que no les entenc. Que potser ens envaeix la mediocritat? S'ha aixecat molta polèmica entre partits per la recentment estrenada Llei d'igualtat. Uns la consideren una «mesura de valentia»; altres, que és «senzillament antidemocràtica».

Sembla que hi ha partits polítics que tenen problemes per igualar candidatures: a uns els calen homes, a altres els calen dones... No valdria més no preocupar-se tant pels «tants per cent» i buscar persones que sàpiguin que és governar? Ni els homes són millors; ni les dones, pitjors,

ni a l'inrevés tampoc. Cadascun val segons el seu esforç, qualitats, lluita per la vida, etc.

Hem de valorar les persones per la seva capacitat de treball i de gestió, la seva cultura, intel·ligència, tolerància, educació, per la seva capacitat de diàleg i no d'enfrontament. Caldria valorar la persona pel que val com a persona, i no pel seu sexe. És trist anar sumant les persones segons el sexe en lloc de veure la capacitat que tenen per desenvolupar amb eficàcia una feina concreta.

M. DOLORS PUIG i USTRELL
Terrassa

Dos aniversaris del papa Benet XVI

Pere Tena, bisbe auxiliar emèrit de Barcelona

Festes de família

Amb pocs dies de distància —el 16 i el 19 d'abril— hem celebrat dos aniversaris del nostre Sant Pare, el papa Benet XVI: els seus 80 anys, i el segon any de la seva elecció com a bisbe de Roma, per al ministeri petrí. Dues dates entranyables per a tots nosaltres. Dues autèntiques festes de família. Ens ha alegrat veure com tantes i tantes persones, cristians o no, li han testimoniats respecte i afecte. També cadascun de nosaltres, d'una manera explícita o no, l'hem encomanat a Nostre Senyor, i li hem manifestat els sentiments cordials que tenim envers ell.

Sabem que «després d'un Papa en ve un altre», com s'expressa —una mica escèpticament— la dita popular. Però precisament això ens convida a estimar cada Papa de la manera com Jesucrist ha volgut que veiéssim sant Pere i els seus successors: com a icones de la unitat de l'Església en la fe i en la caritat, com a germà que confirma en la fe els germans. Això no treu que, humanament, hom se senti més atret per una personalitat que per una altra. Qui pot oblidar l'atracció, universal pràcticament, suscitada per la personalitat del papa Joan XXIII, una atracció que perdura intensa en l'esperit?

El Sant Pare, ara el papa Benet XVI, és per a nosaltres una presència quotidiana. No pas perquè cada dia publiqui una encíclica, o perquè cada dia

dediquem una estona a seguir els seus discursos. La presència és més íntima i radical: és la presència «eucarística», és a dir, la referència imprescindible a ell en la celebració de l'Eucaristia: «el vostre servent, el papa Benet...» La fem abans (en la Pregària eucarística I) o després (en les altres pregàries eucarístiques) de la consagració eucarística, i és testimoni públic del fet que la nostra celebració és autèntica, legítima eclesialment. La referència eucarística al Papa manifesta fins a quin punt hi ha un vincle entre la comunió eclesial visible i la comunió eucarística. La comunió eclesial, en efecte, no és pas una realitat vaporeta, sense possibilitat de verificació.

El do del papa Benet XVI

Amb motiu dels aniversaris esmentats s'han escrit força coses i comentaris sobre la personalitat del papa Ratzinger. D'una manera bastant universal s'ha manifestat l'admiració de la seva doctrina, la simpatia envers la seva persona, el reconeixement de les seves qualitats humanes i pastorals. És una alegria per als cristians catòlics constatar que el Papa és valorat i respectat. Potser fins i tot ens serveix, alguna vegada, per examinar les nostres actituds envers ell. Pot succeir, en efecte, que siguem precisament nosaltres, els catòlics, els qui ens permetem de valorar-lo més críticament, amb allò de que «som de casa».

Però és ben cert que el papa Benet XVI és un do de Déu per a l'Església, com ho és, en general, el ministeri apostòlic. La peculiaritat d'aquest «do» concret — el papa Ratzinger — és multiforme, i l'anem descobrint cada dia més.

Un primer aspecte d'aquest «do» és el seu testimoni de l'amor de Déu. En la seva primera encíclica — *Déu és amor* — ha manifestat clarament el nucli de la fe cristiana envers Aquell que «ens ha estimat primer». Recentment, en l'exhortació apostòlica sobre l'Eucaristia, ha continuat subratllant el mateix tema: *Sacramentum caritatis*. L'Eucaristia com a presència del que ens ha estimat fins a la fi, i per nosaltres ha donat la seva vida.

Un altre aspecte del ministeri de Benet XVI és la seva intensa espiritualitat litúrgica, que traspua en la forma de presidir les celebracions, en les seves homilies, en el seu mestratge. Estic segur que aquest exemple del Papa serà una aportació decisiva a la consolidació de la renovació litúrgica, més enllà de discussions estèrils.

Un tercer aspecte, finalment (en podríem assenyalar d'altres), és la novetat del «gènere literari» que ha inaugurat: el diàleg directe i públic amb l'auditori. Les trobades amb els joves, amb els infants de primera comunió, amb els sacerdots, amb els seminaristes, amb els periodistes, són un exemple de transmissió directa, sense cap mitificació, del seu pensament. Ningú no podrà dir que no sap què pensa el Papa.

Per Eduard Brufau

El sant de la setmana

- ☐ Nascut a Anatot, prop de Jerusalem, cap al 650 aC
- ☐ Un dels quatre grans profetes d'Israel
- ☐ Va alertar de la desídia dels governants i de la deportació a Babilònia
- ☐ Incomprès i perseguit, va morir exiliat a Egipte cap al 587 aC

Pertanyent a una família sacerdotal de la tribu de Benjamí, Jeremies va sentir de jove la crida de Déu, cap al ministeri profètic. Tot i el seu caràcter sensible i tímid, Jeremies ràpidament va assumir aquest do i va començar la seva tasca de profeta. En les seves prèdiques Jeremies va retreure als reis de Judea la seva desídia i va criticar les autoritats religioses perquè no tenien una autèntica vivència de la fe i perquè s'allunyaven del Senyor.

Aquestes acusacions van ser molt mal rebudes per als qui anaven dirigides, que no van trigar a intentar fer-lo callar. Jeremies va ser perseguit i fins i tot empresonat, i se'l va acusar de ser un traïdor. Va ser especia-

Profeta Jeremies

lment difamat quan va profetitzar la destrucció de Jerusalem, fet que va succeir temps després. L'any 586 el rei babiloni Nabucodonosor va dur a terme una campanya militar contra Judea que va acabar amb la destrucció de Jerusalem, el temple i la famosa deportació de bona part de la població jueva a Babilònia.

El nostre profeta no va veure com les seves profecies es complien; a causa de les seves prèdiques en què avisava dels perills que corria el poble d'Israel si no corregia la seva actitud, Jeremies va ser exiliat a Egipte, on va morir. Donades les persecucions que va patir i la seva prèdica a la conversió dels cors, l'Església des de sempre hi ha vist una prefiguració de Jesucrist.

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

(Cicle litúrgic C; ferial 2)

Temps de Pasqua

(Salteri: setmana 4)

ABRIL

29. Diumenge

IV de Pasqua, Blanc. Lectures: Fets 13,14,43-52 / Salm 99 / Apocalipsi 7,9,14b-17 / Joan 10,27-30

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Ramon de Fiter, ab.; Robert, prev.; Santes, Caterina de Suècia, rel. i doctora de l'Església.

Festa Major: a Òdena i Serra de Daró.

30. Dilluns

Fèria, Blanc. Lectures: Fets 11,1-18 / Salm 41 / Joan 10,1-10. Si es vol: *Sant Pius V (MLI), Blanc.*

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Josep-Benet Cottolengo, prev. i fund.; Amador, Pere i Lluís, mr.; Indaleci, b.; Santes, Sofia, vg. i mr.

MAIG

1. Dimarts

Fèria, Blanc. Lectures: Fets 11,19-26 / Salm 86 / Joan 10,22-30. Si es vol: *Sant Josep, obrer (MLI), Blanc.*

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Jeremies, prof.; Orenç, b.; Teodard, b.; Segimon, mr.; Aniol, mr.; Ricard Pampuri, rel.; Santes, Grata, viu-da.

Festa Major: a Celrà.

2. Dimecres

Sant Atanasi (MO), Blanc. Lectures: Fets 12,24-13,5a / Salm 66 / Joan 12,44-50

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Segon, b. i mr.; Santes, Zoa, mr.

Festa Major: a Cerdanyola del Vallès.

3. Dijous

Sant Felip i Sant Jaume (F), Vermell. Lectures: 1 Corintis 15,1-8 / Salm 18 / Joan 14,6-14

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Alexandre I, p. i mr.; Santes, Antonina, vg. i mr.

Festa Major: a Anglesola, Cabriels, el Cogul i Salardú.

4. Divendres

Fèria, Blanc. Lectures: Fets 13,26-33 / Salm 2 / Joan 14,1-6

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Silvà, b. i mr.; Florià, mr.; Gotard, b.; Pelegrí Laziosi, rel.; beat Josep Maria Rúbio, prev.

5. Dissabte

Fèria, Blanc. Lectures: Fets 13,44-52 / Salm 97 / Joan 14,7-14

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Àngel de Sicília, prev.; Amador, prev. i mr.; Martí de Finojosa, b.; Santes, Irene, vg. i mr.

Festa Major: a Bell-lloc d'Urgell i els Torms.

Lectures bíbliques

Diumenge IV de Pasqua

Lectura primera

Ac 13,14,43-52

Salm responsorial

99

Ara ens adreçem als qui no són jueus

Lectura dels Fets dels Apòstols:

En aquells dies, Pau i Bernabé continuaren el seu viatge des de Perga i arribaren a Antioquia de Pisídia. El dissabte entraren a la sinagoga i s'assegueren. Quan ja es dispersava la gent reunida a la sinagoga, molts dels jueus i prosèlits seguien Pau i Bernabé. Ells els parlaven, mirant de dissuadir-los que es mantinguessin fidels a la gràcia de Déu. El dissabte vinent gairebé tota la ciutat es reuní per escoltar la paraula del Senyor. Quan els jueus veieren aquella multitud, s'engelosiren tant, que es posaren a impugnar amb paraules injurioses tot el que deia Pau. Però Pau i Bernabé els respongueren amb valentia: «Era el nostre deure anunciar-vos primer a vosaltres la paraula de Déu. Però ja que vosaltres no la voleu rebre i us feu vosaltres mateixos indignes de la vida eterna, ara ens adreçarem als qui no són jueus. Així ens ho té ordenat el Senyor: "T'he fet llum de les nacions perquè portis la salvació fins als límits de la terra."»

Quan sentiren això els qui no eren jueus, se n'alegraren, i lloaven la paraula del Senyor. Tots aquells que Déu havia destinat a la vida eterna es convertiren a la fe. La paraula del Senyor s'escampava per tota la regió. Però els jueus instigaren les dones devotes més distingides i els principals de la ciutat a promoure una persecució contra Pau i Bernabé, fins que els expulsaren del seu territori. Ells, en senyal de protesta, s'espolsaren els peus sobre els qui els feien marxar i se n'anaren a Iconi. Els convertits de nou vivien feliços, plens d'alegria i de l'Esperit Sant.

Aclameu el Senyor arreu de la terra,
doneu culte al Senyor amb cants de festa,
entreu davant d'ell amb crits d'alegria.

R. Som el seu poble i el ramat que ell pastura.

Reconeixeu que el Senyor és Déu,
que és el nostre creador i que som seus,
som el seu poble i el ramat que ell pastura. *R.*

Que n'és de bo el Senyor!
Perdura eternament el seu amor,
és fidel per segles i segles. *R.*

Lectura segona

Ap 7,9,14b-17

*L'Anyell serà el seu pastor,
i els menarà vora les fonts de l'aigua viva*

Lectura de l'Apocalipsi segons sant Joan:

Jo, Joan, vaig veure una multitud tan gran que ningú no hauria pogut comptar. Eren gent de tota nacionalitat, de totes les races, i de tots els pobles i llengües. S'estaven drets davant el tron i davant l'Anyell, vestits de blanc i amb palmes a les mans. Un dels ancians em digué: «Aquests són els qui vénen de la gran tribulació. Han rentat els seus vestits amb la sang de l'Anyell, i els han quedat blancs. Per això estan davant el tron de Déu, donant-li culte nit i dia dins el seu santuari. El qui seu en el tron els protegirà amb la seva presència, mai més no passaran fam, mai més no passaran set, ni estaran exposats ni al sol ni a la calor, perquè l'Anyell que està en el tron els guiarà i els conduirà a les fonts on brolla l'aigua de la vida. Déu els eixugarà totes les llàgrimes dels seus ulls.»

Al·leluia

Jn 10,14

*Jo sóc el bon pastor, diu el Senyor:
jo reconec les meves ovelles,
i elles em reconeixen a mi.*

Evangelí

Jn 10,27-30

*Jo dono la vida eterna a les meves
ovelles*

Lectura de l'evangelí segons sant Joan:

En aquell temps, digué Jesús: «Les meves ovelles reconeixen la meua veu. També jo les reconec i elles em segueixen. Jo els dono la vida eterna: no es perdran mai ni me les prendrà ningú de les mans. Allò que el Pare m'ha donat val més que tot, i ningú no ho podrà arrancar de les mans del Pare. Jo i el Pare som u.»

Sant Feliu de Llobregat

diòcesis

Mn. Francesc Tirado, de les aules a l'altar

■ El bisbe Agustí Cortés ordena un nou prevere procedent del món de l'educació

SANT FELIU DE LLOBREGAT.— La jove Església de Sant Feliu de Llobregat va celebrar el 15 d'abril passat el segon diumenge de Pasqua amb una dosi extra d'alegria. A la catedral de Sant Llorenç, Mons. Agustí Cortés ordenava com a prevere Mn. Francesc Tirado i Lara, natural del

Papiol. Era la tercera ordenació sacerdotal de començament d'any ençà. Un bon motiu per a la joia i l'acció de gràcies. El nou sacerdot és una vocació tardana, procedent del món de l'educació, tot i que la seva crida al sacerdoci es remunta molts anys enrere, des de la seva joventut.

Paradoxes de la vida, Francesc Tirado i Lara, vicepresident de la penya barcelonista del Papiol, es va perdre el 15 d'abril passat un partit del Barça que pot esdevenir decisiu per aconseguir l'actual títol de la Lliga. La causa, però, estava més que justificada. A la mateixa hora del partit, en una catedral una mica diferent del Camp Nou, Francesc Tirado era ordenat com a prevere de mans de Mons. Agustí Cortés, bisbe de Sant Feliu de Llobregat. Potser com a regal, potser com a compensació, Déu va permetre que el Barça guanyés, amb molta sort, aquella tarda al RCD Mallorca. Justa correspondència davant d'un guany encara més gran: l'Església de Sant Feliu comptava des de llavors amb un nou prevere.

Era el segon diumenge de Pasqua i una intensa alenada de joia es respirava a la catedral de Sant Llorenç. La nova Església de Sant Feliu creixia físicament amb la incorporació al seu presbiteri d'un nou sacerdot. Dos mesos i mig després de la seva ordenació diaconal, Mn. Francesc Tirado i Lara, rebia la consagració presbiteral. Procedent del món de l'educació, el nou prevere no destaca per la seva joventut, tot i que com ell mateix insisteix a afirmar una vegada i altra, encara se sent molt jove d'esperit. El procés vocacional de Francesc Tirado ha estat llarg i una mica diferent del que és habitual. El nou prevere havia sentit des de jove el desig de treballar pel Regne de Déu, i fins i tot va estudiar al Seminari Conciliar de Barcelona, però les circumstàncies de la vida el van apartar momentàniament del seu camí vers el presbiterat. Dedicat durant més de 20 anys a l'ensenyament, com a professor de Religió, Francès i Ciències Socials, un bon dia va rebre

Primera consagració eucarística del nou prevere.

la crida del nou bisbe de Sant Feliu. Conscient que ja havia estudiat tota la teologia i que continuava molt implicat a la vida parroquial del Papiol, Mons. Agustí Cortés li va proposar un nou discerniment més a fons del procés, iniciat anys enrere. «Et continues sentint cridat?», va ser la pregunta del bisbe. El resultat va ser una nova crida a reprendre el camí del sacerdoci, que el 15 d'abril passat va culminar amb l'ordenació presbiteral. Des de llavors ha passat només un any i mig —curt, però ben intens—, al llarg del qual Francesc Tirado ha pogut verificar una vocació que vol viure sobretot com a servei a Déu, a l'Església i al món d'avui. «El sacerdoti —afirma— és una opció de vida al servei

dels altres. Vull donar testimoni de l'Amor de Déu i acompanyar la gent que em trobi pel camí cap a una dimensió transcendent de l'existència. Em sento enviat per Déu i per l'Església, en la persona concreta de Mons. Agustí Cortés.»

Comunió fraterna

En el decurs d'una cerimònia senzilla, però molt emotiva, el bisbe de Sant Feliu es va mostra radiant: «Avui tenim molts motius per donar gràcies a Déu!» «Francesc —va dir adreçant-se a l'ordenand—, ets per a nosaltres un regal, un do, que Déu fa a l'Església de Sant Feliu.» I el va convidar a incorporar-se plenament al grup dels Dotze apòstols que forma el presbiteri diocesà de Sant Feliu: «Nosaltres no som preveres aïlladament, sinó que som preveres incorporats al col·legi presbiteral. La unitat de l'Església de Sant Feliu implica la comunió fraterna, tots a una, vivint aquí, en aquest territori concret, en el segle XXI i enmig del nostre poble, la joia de la trobada personal amb Jesús Ressuscitat.»

Abans d'imposar-li les mans i consagrar-lo com a prevere, Mons. Agustí Cortés va voler també orientar, amb quatre trets essencials, el nou ministeri de Mn. Tirado: «Hauràs d'assumir el tarannà reconciliador del ministre de la Reconcilia-

Mn. Francesc Tirado va ser ordenat per Mons. Agustí Cortés.

ció en el sagrament del perdó; hauràs d'assumir el tarannà d'aquell que demostra en la vida allò que predica amb la paraula; hauràs d'assumir la manera de viure eucarística, que dona gràcies a Déu amb els gestos, la vida i la manera de ser entre els germans; i finalment, hauràs d'assumir el tarannà propi del qui camina colze a colze amb els seus germans dintre d'aquesta Església particular de Sant Feliu.»

La cerimònia va continuar amb el ritu propi de l'ordenació: promeses, lletanies, oració consecratòria, imposició dels ornaments sacerdotals i unció de les mans. Finalment, el nou prevere va rebre el calze i la patena amb els quals celebraria poc després la seva primera eucaristia, i el bisbe i tot el col·legi presbiteral li van manifestar la seva joia amb el bes de pau. Des del públic, a la primera filera de bancs, una persona molt especial seguia amb atenció cada detall. Era la mare de Mn. Francesc Tirado, ja gran, que amb llàgrimes als ulls donava gràcies a Déu per l'ordenació del seu fill. De les seves mans sacerdotals rebria poc després la comunió eucarística, com a col·lofó d'una cerimònia pasqual llargament esperada.

Samuel Gutiérrez

La mare del nou sacerdot va rebre la comunió de mans del seu fill.

TERRASSA

La Mare de Déu de Schönstatt peregrina per Catalunya

VALLDOREIX.— Com ha estat habitual en els últims anys, la Mare de Déu de Schönstatt, també coneguda com la Mare de Déu Pelagrina, visitarà durant el mes de maig llars, hospitals, residències, presons, col·legis... d'arreu de Catalunya. Des de Valldoreix, on hi ha el santuari que custodia aquesta coneguda imatge, la Mare de Déu sortirà en forma de petites capelletes per fer-se present durant tres dies en aquells llocs, especialment famílies, que la vulguin rebre.

L'any passat, més de 340 imatges de la Mare

de Déu van peregrinar per Girona, Barcelona i el Vallès Oriental. El repte enguany és poder arribar a cinc-centes. Els impulsors d'aquesta iniciativa de devoció mariana estan convençuts que tothom que vulgui acollir a casa seva durant tres dies la Mare de Déu rebrà, en correspondència, tres gràcies: la gràcia de l'acolliment, la gràcia de la transformació interior, i la gràcia de l'enviament apostòlic. «En aquest mes de maig —assegura una de les religioses del santuari de Valldoreix— Maria vol respondre a les nostres

preocupacions, desigs i inquietuds, especialment a aquelles famílies la fe de les quals està tèbia o afeblida, que es troben desunides o tenen greus problemes...» Tothom qui estigui interessat a rebre una petita capella de la Mare de Déu i distribuir-la per 10 famílies, institucions o amics pot informar-se al tel. 936 748 962 o al correu electrònic cenba@arrakis.es. L'enviament de les marededéus pelegrines des del santuari de Schönstatt de Valldoreix (passeig del Prat, 10) tindrà lloc el 5 de maig a les 18.30 h. (C.C.)

Barcelona

Sant Jordi ocupa un lloc destacat a la Sagrada Família

■ L'arquebisbe Lluís Martínez Sistach va beneir la imatge del patró de Catalunya, obra de Subirachs

BARCELONA.— El temple de la Sagrada Família va viure el 18 d'abril una gran mostra de fe i de catalanitat amb la inauguració i la benedicció de la imatge de sant Jordi, obra de l'escultor Josep M. Subirachs. Culinava així el somni de moltes voluntats unides amb un mateix objectiu: que el patró de Catalunya ocupés un

lloc destacat al temple d'Antoni Gaudí com a emblema de la història, la cultura i la fe del nostre país. «Som un país que necessitem que sant Jordi ens ajudi», va dir Joan Rigol, president delegat del patronat de la Sagrada Família, i per això una de les peticions que van ressonar en veu alta feia referència a les obres del traçat de l'AVE.

«**H**em estat divuit anys esperant aquest moment», deia un emocionat Narcís Sayrach, president de l'associació Amics de Sant Jordi. Es remun- tava al dia 9 de juny del 1989, quan l'associació va fer soci d'honor Josep M. Subirachs i el va convidar a treballar en la imatge de sant Jordi per a la Sagrada Família. «Compteu amb mi», els va dir aleshores l'escultor, i certament que Subirachs ha complert, i amb escreix, la seva paraula. També en aquella ocasió Jordi Bonet, l'arquitecte en cap de la Sagrada Família, va acollir la petició de l'associació Amics de Sant Jordi però no es va estar d'insistir que encara no havia arribat el moment. «Hi serà, però encara no és l'hora», els va dir. I fins avui.

De fet, la ubicació de la imatge va portar més d'un maldecap a l'arquitecte Bonet, que en l'acte no va poder amagar la seva emoció per veure finalment la imatge del patró de Catalunya presidint l'entrada dels creients al capdamunt del portal major de la façana de la glòria, en l'anomenat jubé. Com també recordava Narcís Sayrach, «Gaudí portava molt endins sant Jordi, personatge d'Església però que també esdevé referent per a tothom pels seus valors humans i cristians», i destacava que el sant representa la fidelitat a un mateix i a les seves creences: «Aquesta és la victòria real contra el drac.»

En el seu parlament, Joan Rigol va des-

Narcís Sayrach, emocionat en el seu parlament.

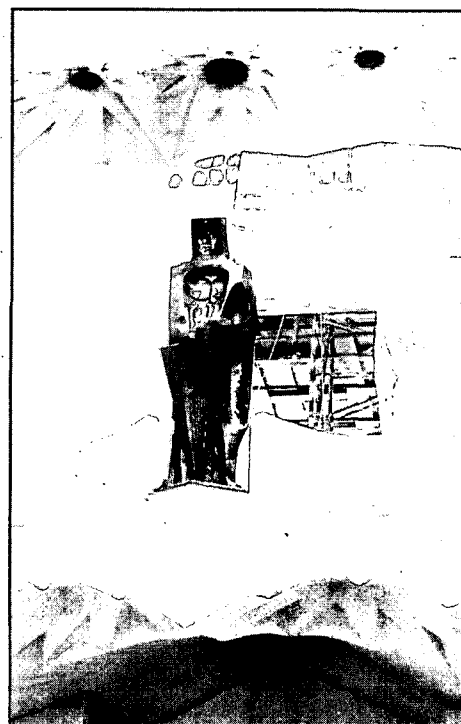
tacar que l'acte era una fita fonamental que expressava molts sentiments. «La imatge», va dir, «té la força de l'art i té la força de la pedra, que superen el cicle vital de cadascú de nosaltres». «Volem sant Jordi permanentment present en la història del nostre país», va afegir a continuació, i no va deixar passar l'oportunitat d'alertar una vegada més del risc que poden comportar les obres del traçat de l'AVE. Sobre això, Rigol va parlar de res-

pondre cívicament però també amb fermeza en el sentit d'aprofitar tots els recursos jurídics que facilita l'estat de dret per evitar que finalment l'AVE passi a prop del temple de la Sagrada Família, que és, va recordar, «patrimoni de tots». Rigol feia referència amb aquestes paraules a la possibilitat de recórrer davant de les instàncies internacionals a les quals l'Estat espanyol està vinculat, com la Unesco, però també davant de l'Audiència Nacional.

De la seva banda, l'arquebisbe de Barcelona i president del patronat de la Sagrada Família, Mons. Lluís Martínez Sistach, va ser l'encarregat de beneir la imatge de sant Jordi i d'emmarcar l'acte en el 125è aniversari de la col·locació de la primera pedra del temple i en les vigílies de les festivitats dels patrons de Catalunya, Sant Jordi i la Mare de Déu de Montserrat. Per això va aprofitar l'aveniment per recordar que «la història i la cultura catalanes estan amarades de cristianisme» i que «en la contemplació de la bellesa del temple de la Sagrada Família hem de veure-hi també l'església dedicada al culte i la lloança de Déu».

L'acte, que va ser viscut amb una gran emotivitat per tots els presents, va finalitzar amb un recital poètic a càrrec de Lloïl Bertran, Celdoni Fonoll i Isaac Fonoll, i amb la lectura de versos dedicats a sant Jordi.

Carme Munté

L'escultura «Sant Jordi» presideix la nau principal del temple. L'obra, feta en bronze, fa 3 metres d'alçada i està situada a la barana interior del jubé, a 8,50 metres d'altura, després del cancell del portal major i de cara a la nau principal del temple.

Homenatge a Josep M. Subirachs

L'acte d'inauguració i de benedicció de la imatge de sant Jordi va servir també com a homenatge merescut a l'escultor Josep M. Subirachs, que, tot i el seu estat delicat de salut, va voler pronunciar unes paraules d'agraïment.

L'escultor va donar gràcies a totes les persones que l'han ajudat en la seva trajectòria escultòrica a la Sagrada Família i va sintetitzar aquest agraïment en tres persones clau: l'arquitecte Jordi Bonet, «que sempre ha confiat en mi»; Ramon Millet, «sempre al meu costat en aquests treballs que jo físicament no hauria pogut portar fins al final», i l'escultor Bruno Gallart, «que ve cada dia de Tarragona per treballar a la Sagrada Família».

Josep M. Subirachs va néixer a Barcelona l'11 de març del 1927 i és considerat l'últim escultor de la darrera catedral d'occident. El 1987 va començar a treballar en el seu projecte artístic més gran i ambiciós: revestir amb un centenar d'escultures l'atri de la façana de la passió.

Autoritats assistents a l'acte.

L'arquebisbe de Barcelona va beneir la imatge.

En memòria del dominic Joan Bosch

BARCELONA.— El 7 d'abril es va complir el primer aniversari de la mort del dominic valencià P. Joan Bosch Navarro, professor d'Ecumenisme a la Facultat de Teologia de Sant Vicent Ferrer de València i també en els darrers anys de la Facultat de Teologia de Catalunya. El P. Joan Bosch va ser

un dels teòlegs que més va treballar en el camp de l'ecumenisme. El dia 10 d'abril, al convent de Santa Caterina de Barcelona, on va viure els seus últims anys i on cristianament va morir, va tenir lloc una celebració eucarística. (C.C.)

Donem més

Ho fem millor

Ens avancem

Primers a Espanya, Líders al Món

www.roca.es

Roca

Molts joves aprofiten la Setmana Santa per viure ex

Pasqües joves arreu

La celebració jove de la Pasqua és una tradició ben arrelada al nostre país. Durant la Setmana Santa, a diversos llocs de la geografia catalana centenars de joves són convidats a viure intensa-

ment, i a moltes revolucions, el temps litúrgic més important de l'any per als cristians. Tres dies per a la reflexió, la pregària, l'intercanvi d'experiències i la celebració festiva de la Resurrecció de

Jesús. Submergits en la joia de la Resurrecció de Jesús, ens fem ressò d'algunes de les Pasques joves més significatives celebrades enguany a Catalunya.

Raimat: «Desmarca't!»

Dos-cents cinquanta nois i noies d'una desena de comunitats cristianes i escoles van viure la Pasqua Jove a Raimat (Lleida). Convocava la família ignasiana, que s'arrela en les escoles de Jesuïtes Educació, Casal Lloïola, Lestonnac..., però també hi eren presents joves de vedrunes i escolapis, entre altres.

Se'ns proposava el lema «Desmarca't» per reviure el pas de mort i resurrecció de Jesús, rovell de la fe cristiana. En efecte, Jesús es va desmarcar de moltes coses per deixar-se marcar finalment per una de sola, l'Esperit de Déu. Des d'aquí se'ns convidava a viure el pas de l'esclavatge a la llibertat. I, un cop desfets de lligams, assumir el compromís pel Regne, pels altres.

Ja deueu haver sospitat que, amb el «Desmarca't» es volia establir el vincle amb el lema de l'Aplec d'enguany a Tarra-gona «Marcats per l'Esperit».

D'aquesta manera, faríem de l'experiència pasqual un temps per desmarcar-se de tòpics que engabien per obrir-se a la marca de l'Esperit a la Pentecosta.

Cada grup d'edat (ESO, Batxillerat i universitaris) ho vivia amb el seu propi llenguatge i al seu estil. Després, al vespre ens trobàvem als oficis, i de nit, en les vetlles de Getsemaní i de la creu. A l'església del col·legi Claver es van retirar els bancs i es va habilitar l'espai amb moqueta per fer-ne un lloc on fos possible la creativitat en l'experiència religiosa: el lavatori, l'adoració, el cant, el teatre...

En efecte, en aquests quatre anys de Pasqua a Raimat no s'ha parat de traduir

en llenguatges actuals el misteri de la mort i resurrecció de Jesús. Aquest any hem flirtejat amb el llenguatge televisiu i dels *media* en general. Confio que sense haver pervertit el nucli del misteri pasqual. Tanmateix, assumíem el risc, tot confiant que el temps ens digui si és de Déu o no.

Tot plegat va concloure amb el moment àlgid de la baixada a la parròquia de Sant Ignasi de Lleida, on vam celebrar, com cada any, la Vetlla de Pasqua amb la comunitat parroquial. Sens dubte, és

aquest un moment de comunió eclesial en l'esclat de vida de la Pasqua.

És notable l'esforç de gairebé 40 persones que d'una manera o altra asseguren, amb el seu servei, que tots els aspectes de la Pasqua funcionin. Des dels qui s'encarreguen del menjador fins als compositors de l'himne, des del monitor de l'ESO als editors del vídeo per a les motivacions. Sembla com si per viure la Pasqua calgués fer-la viure a altres. I res més proper a l'experiència dels primers deixebles aquells dies posteriors a la mort de Jesús. La bona notícia de la Vida en Jesús és per desmarcar-se i fer-la córrer.

David Guindulain

Vallès Oriental: invitació a posar-se en marxa

Sota el lema «Jesús és la Vida, posa't en marxa», uns 60 joves de les parròquies del Vallès Oriental es van aplegar de Dijous Sant al vespre fins a Dissabte Sant a mitja tarda, a la Casa de Colònies Marista Mogen de Llinars del Vallès per celebrar una nova edició de la Pasqua Jove (PJVO). Amb el suport de la Delegació de Joves de Pastoral Juvenil del Bisbat de Terrassa, la PJVO vol ser l'espai dels joves de les parròquies del Vallès Oriental per preparar i viure intensament els misteris de la mort i la resurrecció del Senyor. És un espai per sentir-nos Església i aprofundir la vivència de la nostra fe.

La peculiaritat d'aquesta Pasqua Jove és la seva parroquialitat i diocesaneïtat. Parroquialitat perquè el joves celebren les dues eucaristies del Tridu Pasqual (Dijous Sant i Vetlla Pasqual) a la seva parròquia. Els joves de fet comencen la Pasqua a la seva parròquia en la celebració eucarística de la Santa Cena del Senyor. Un cop celebrada, es desplacen fins a la casa. Parroquialitat perquè des d'inici de curs, els joves de les diferents parròquies van preparant el material de la Pasqua. Diocesaneïtat perquè compta amb el suport del bisbe i està oberta a tots els joves del bisbat de Terrassa, no importa de quina parròquia o moviment vinguin.

Així, Dijous Sant vam compartir unes hores de pregària davant el Senyor en l'Eucaristia. El Divendres Sant, el dia central de la nostra Pasqua Jove, vam començar amb una pregària. Tot seguit, vam fer el Via Crucis, una estona de recés personal i la possibilitat de rebre el Sagrament de la Reconciliació, tot fent una introducció comunitària. A la tarda ens vam desplaçar fins a la parròquia de Collsaba-dell a participar en l'Ofici de la Passió amb aquesta comunitat parroquial. En acabar l'Ofici vam tornar a Llinars, on hi havia la possibilitat de partici-

par a en uns tallers, segons els gustos cadascú. Els tallers d'enguany eren sobre següents temes: Viure en parella, L'Aplec l'Esperit, Cristians a la feina, La Missió Jove i La pau interior. El Divendres Sant va acabar amb la Vetlla de la Creu.

Dissabte Sant vam comptar amb la presència de Mn. Josep Montfort, delegat de Joves del bisbat de Terrassa. Vam començar el dia amb una pregària. La vam continuar amb una reflexió sobre l'explicació de la nostra fe a aquells que ens en demanen raó a partir de quatre situacions quotidianes: malaltia, el ser creient però no practicant, mort, i les modes espirituals orientals. A mitja tarda vam poder gaudir d'un interessant taller sobre música gospel i la seva espiritualitat. Amb el dinar de germanor va acabar la Pasqua Jove d'enguany i vam fer l'hora d'adéus, convençuts que cal posar-nos en marxa per fer conèixer més Jesucrist.

Mn. Xavier Blanc

periències de fe compartida

de Catalunya

Les Avellanes: una Pasqua «crash»

A lmonestir de Santa Maria de Bellpuig de les Avellanes (la Noguera) es va celebrar la 34ena edició de la Pasqua. Aquesta convocatòria va aplegar més de tres-cents joves i animadors de tot Catalunya i alguns de vinguts de més enllà de les nostres contrades.

El lema d'enguany ha estat «Amb Crist, Esperit, crash». Aquest eslògan volia posar-nos en sintonia amb el camí vers l'Aplec de l'Esperit i alhora motivar la trobada entorn de la paraula *crash*, que significa xoc, topada. Un xoc a viure amb Jesús de Natzaret i que tras-toca les nostres direccions vitals.

L'encontre va poder suscitar aquestes vivències a partir de les celebracions, entre les quals destaquem la Vetlla Pasqual feta pels volts del monestir, en una nit estel·lada i on els símbols de la llum i de l'aigua (torxes i àmfora) van ser recreats des de l'Antic Testament per fer veure que el Crist Ressuscitat ens dona una llum i una aigua nova. Els diferents grups, que atenen les edats i la situació vital de cada participant des de la iniciació per als més joves fins al desert per als desitjosos de més estones personals, van ser ocasió de compartir i enriquir-se en la fe. El grup Emmaús i un grup de ròvers del CMS (Centre Marista d'escoltes) van caminar i viure aquests dies per la serralada del Montsec en petit grup per ajuntar-se a la Vetlla.

Una altra presència destacada va ser el Dissabte Sant la realització del «Camí amb Maria», que acabava amb un concert testimoni de Kai-roi. El grup musical vinculat a Maristes va oferir tot un seguit de cançons agrupades en tres eixos: la dona (testimoni de l'espera de la resurrecció i no prou valorada en la societat i l'Església), l'esperança i Maria de Natzaret.

L'animació, la festa, les expressions dramatitzades de les situacions vitals dels joves (un *pressing catch* del Dijous Sant a la nit), el compartir, el silenci, la música animada per un extraordinari grup i la pregària van ser altres elements importants d'aquests dies. En la celebració de cloenda

del diumenge al matí vam manifestar-nos pels voltants del monestir tot testimoniant «Ell és viu, jo l'he vist». La joia que hem viscut està repartida per moltes parròquies, grups i moviments d'arreu. Si trobeu algú amb una samarreta on hi ha escrit «Trenca barreres. Fes crash», penseu que és un participant de la Pasqua de les Avellanes. Un jove que ha fet *crash* en Jesús Ressuscitat.

Gmà. Valerià Simon

La Conreria: vivència meditada de la Pasqua

Les sis de la tarda. Surto escopetejat de la feina. M'he passat tot el dia pensant en ells i em lamento haver hagut de treballar avui: és Dijous Sant. Arribo a la Conreria, on el moviment Christifideles Laici organitza l'onzena Pasqua Jove, i em trobo amb uns quants joves dispersos, tot voltant per la casa. Alguns em saluden, discretament (estan en silenci). Primer de tot, baixo a saludar a Qui m'ha portat fins aquí. Gran sorpresa: la capella és tan plena de joves que no veig cap lloc per asseure-m'hi. Per fi el trobo: Gràcies, Senyor, per voler celebrar la teva Pasqua amb tots nosaltres!

De cop sona una campaneta: ha arribat l'hora de la meditació en grups del tema que acabava de donar el sacerdot, d'explicar als companys què ens ha suggerit el Senyor. M'incorporo en el meu i començo a conèixer els qui m'acompanyaran (i als qui acompanyaré) en la vivència de la Pasqua. Amb el cor obert, tots disposats a l'acció de la gràcia, abandonats en l'Esperit Sant, volem compartir el que és més important en la nostra vida, el que veritablement ens omple, Jesús, el nostre millor company.

M'han encomanat la feina de sagristà: quin goig, Senyor, fer aquest servei al teu altar, viure de prop el misteri de la teva Presència! He de buscar els escolans i els lectors, preparar-ho tot a la capella, que no hi manqui res per a les celebracions. Al cap de no res la missa comença: Jesús ens parla de l'amor, i ens ho mostra tot rentant els peus de dotze, que representen els cent vint deixebles que ens hem aplegat amb Ell i, sobretot, oferint-nos ja ara el seu Cos i la seva Sang abans de donar-nos a la creu la seva vida. Quina bogeria, Senyor! I què farem nosaltres? Com ens agradaria vetllar tota la nit amb Tu! Però —ja ho saps— som febles, ens adormim, i farem torns fins a la sortida del sol.

Divendres Sant. Recolliment i silenci. Jesús se'n entrega radicalment: *Ningú no té un amor més gran que el qui dona la vida pels seus amics* (Jn 15,13). I en els grups, i en l'Ofici i en el Via Crucis li diem: «Volem entregar-nos també, comprometre'ns en l'Església, treballar per Tu i pels altres. Que la gent et conegui, Senyor!» Aleshores me'n recordo de la Mare: quan Jesús baixà al lloc dels morts, ella es quedà sola i, el Dissabte Sant, l'acompanyem en una romeria. Però, tot i l'esperit auster propi del dia, ja penso —i em fa l'efecte que tots pensem— en la gran nit de Jesús, la nit més bella de totes, nit més clara que el dia, que ens porta la joia, el goig, l'exultació i l'alegria del Ressuscitat. Al·leluia!

Sergio Arenas

Barcelona

Amb la vista posada en el capítol general que tindrà lloc l'any 2008 a Roma, els salesians de Catalunya, les Balears, Aragó i Andorra van clausurar el 14 i 15 d'abril el seu capítol provincial. Fins a 53 salesians capitulars i 27 laics van fer les seves aportacions als cinc nuclis temàtics que es tractaran en

el capítol general de Roma: *Retornar a don Bosco, La urgència d'evangelitzar, La necessitat de convocar a la vida consagrada, Viure la pobresa evangèlica i Anar vers les noves fronteres de la missió.* Però més enllà d'aquest treball, la convocatòria també va servir per definir i aprovar l'itinerari o el full de ruta que la província

seguirà en el trienni 2007-2010. Per tot plegat, el superior provincial, el P. Joan Codina, parla de satisfacció perquè s'han assolit els objectius previstos i d'agraïment per la participació i la implicació de tots els qui han fet possible el capítol, ben especialment dels laics i les laiques.

«Hem d'aprofitar les escletxes d'evangelització»

■ El P. Joan Codina es mostra satisfet i agraït pel resultat del capítol provincial dels salesians

—Què evidencia aquesta participació important en nombre dels laics?

—Reflecteix una tradició que, d'ençà del capítol provincial del 1995, s'ha anat consolidant; i també reflecteix el que passa dia a dia amb tots els laics que fan tasques directives, educatives i evangelitzadores en escoles, centres juvenils, esplais, parròquies...

—Quin és el carisma propi dels laics?

—Aquest és un tema sobre el qual hem reflexionat moltíssim. Els laics no són col·laboradors, ni complementaris del que nosaltres fem. Des del 1995, quan vam redactar el document sobre la participació dels laics en les nostres institucions, ja va aparèixer l'expressió «corresponsables en el carisma». És a dir, no tenen un carisma diferent, sinó que tenen el carisma salesià. Ara bé, ells hi aporten la seva especificitat: la secularitat, el fet de viure en família, d'implicar-se en política...

—Quina és la seva aportació específica al capítol general de Roma?

—Hem reflexionat sobre cinc temes a partir d'un lema general inspirat en el llibre del Gènesi: *Da mihi animas, cetera tolle*. («Dóna'm persones i la resta t'ho emportes...»). Don Bosco feia servir aquest lema com a leimotiv de la seva vida i com a pregària personal. Per això, és qüestió de repensar el que volia dir don Bosco amb aquesta frase i de retornar, per tant, a les fonts autèntiques. «Dóna'm persones» vol dir necessitat, d'una banda, d'arribar als joves amb l'educació i l'evangelització, i, de l'altra, de convocar davant de la manca actual de vocacions religioses. Pel que fa a «...la resta t'ho emportes», és una crida a la pobresa tant personal com institucional. Els pobres ens criden a estar més amb ells i, per tant, aquí introduiria el tema de les noves fronteres. Aleshores, quina especificitat hi aportem nosaltres? Doncs la necessitat de viure una espiritualitat profunda; en un moment de desert, transmetre la joia i l'esperança de la vivència vocacional; decantar-nos pels més pobres i deixar-nos afectar per les seves situacions de pobresa; adaptar el carisma salesià a les noves situacions del nostre temps; aprofitar totes les escletxes d'evangelització possibles en una societat que sembla impenetrable i, finalment, evangelitzar i educar mitjançant processos, itineraris, ambient adequat... D'altra banda, la nostra província també vol fer arribar una demanda al capítol general: cal adaptar més les constitucions de la nostra congregació a les necessitats actu-

El P. Codina va clausurar el capítol provincial.

als. És a dir, caldria reconèixer jurídicament el paper dels laics i tenir una flexibilitat més gran perquè les institucions puguin treballar més còmodament per adaptar-se a les noves situacions.

—Davant de quines escletxes d'evangelització cal estar atents?

—L'important és estar sempre atents i no pensar que les receptes de sempre valen sempre. Per tant, avui dia cal buscar aquestes escletxes en les noves tecnologies, en la capacitat personal de diàleg, en el fet que el mateix jove sigui evangelitzador del jove...

—Els joves busquen trobar sentit a la seva vida. Aquesta és una escletxa

Les sessions van tenir lloc a Martí-Codolar.

que també cal aprofitar?

—Justament, la nostra província, després d'haver fet un itinerari educatiu en valors socials, amb incidència evangelitzadora, adreçat tant a infants de P3 com a joves de 18 anys o més, ara pensa en l'itinerari del sentit de la vida. Els joves busquen i aquesta és, per tant, una escletxa important que hem d'aprofitar. Un altre itinerari que també estem elaborant és el de la interioritat. Aquí intervé el tema evangelitzador explícit, però també el de viure els valors evangèlics en comunitat i al mateix temps el del compromís.

—Hem parlat massa de valors humans, però deslligats del sentit de la vida?

—Sí, però més aviat de valors deslligats entre si, de valors sense un tronc i potser no prou lligats amb l'Evangeli. S'ha separat aquesta dicotomia entre valors humans i valors evangèlics, com si fossin dues línies que són paral·leles i que no es toquen mai. El repte educatiu salesià

sempre es basa en dues paraules que han d'anar sempre juntes: l'educació i l'evangelització. És a dir, quan estic educant ja estic evangelitzant, i quan estic evangelitzant sempre he de tenir en compte la pedagogia, el procés... Aquesta separació ha comportat el perill d'una espiritualitat desencarnada, allunyada de la vida...

—Què implica el repte de retornar als orígens?

—És retornar a la persona del nostre fundador i veure com va viure les opcions fonamentals. A part de les anècdotes que en coneixem, veure com en un moment determinat va escoltar la crida de l'Esperit, va discernir-la, es va posar en mans de persones que el van assessorar, va sortir al carrer

per veure-hi les necessitats i va seguir tot un procés per, finalment, fundar una congregació religiosa. Aquests moments que van ser determinants per a ell ho són també per a nosaltres. Retornar al carisma vol dir també retornar a la seva espiritualitat i a les seves conviccions educatives, això és, buscar aquells elements que són molt essencials.

—Què implica el fet de sortir al carrer i veure-hi les necessitats?

—Jo que he estat onze anys al barri de la Mina, de rector i fent classes a l'institut públic, puc dir que ha estat tot un privilegi. Han estat anys de formació sobre la vida gràcies al tracte amb la gent. He après a escoltar molt, a situar-me en el lloc de l'altre, a reflexionar tot el que he viscut i fer-ne pregària, a establir noves estratègies... És a dir, els projectes no surten a partir d'unes fórmules màgiques sinó a partir de pensar-hi, reflexionar-hi i contrastar-ho.

Carme Munté

TERRASSA

Recuperat, quaranta anys després, el Via Crucis de Terrassa

TERRASSA.— Quaranta anys després que es deixés de celebrar la processó el Divendres Sant pels carrers de la ciutat, Mons. Saiz Meneses, bisbe de Terrassa, va presidir un multitudinari Via Crucis. Més de 1.000 persones hi van participar amb gran respecte, recolliment, pregària i contemplació. El poble fidel va acudir a la crida que va fer el pastor diocesà per tal d'acompanyar el Senyor en el camí de creu. El Cos de Portants de Cerdanyola, acompanyat per voluntaris de la parròquia del Sant Esperit, va ser l'encarregat enguany de portar la Creu. A les set de la tarda la comunitat es va reunir al temple per tal d'iniciar la solemne processó que va recórrer diversos carrers propers a la catedral. Gràcies a un sistema de megafonia instal·lat per tot el recorregut, el poble va poder seguir el pas de les catorze estacions amb la lectura de textos bíblics, pregàries i cants. (C.C.)

Lleida

Pasqua ecumènica a la plaça de Sant Joan de Lleida

■ Grecocatòlics, ortodoxos i catòlics van celebrar conjuntament la litúrgia de la llum

LLEIDA.— La plaça de Sant Joan, al rovell de l'ou de la ciutat de Lleida, va acollir la nit del Dissabte Sant, a l'aire lliure i en plena via pública, una celebració ecumènica de la Pasqua de Resurrecció.

Els ortodoxos van venerar una icona del Crist Ressuscitat.

Amb l'avinentsa que el calendari feia coincidir enguany la celebració de la Pasqua ortodoxa i grecocatòlica amb la Pasqua catòlica, les tres confessions cristianes es van aplegar a les onze de la nit en aquest indret de la ciutat per tal de celebrar-hi plegades la primera part de la Vetlla de la Pasqua de Resurrecció, amb el ritu de benedicció del foc i del ciri pasqual.

Prop d'un miler de fidels omplien la plaça per participar activament en la litúrgia del foc i la llum, organitzada per la unitat parroquial de l'Eix Comercial (parroquies del Carme, Sant Joan i Sant Pere) i pel Secretariat d'Atenció Pastoral als Immigrants.

El celebrant per als grecocatòlics va ser el P. Yuriy Svystun; per als romanesos ortodoxos, el P. Daniel Simon, i per als romanesos catòlics, els joves sacerdots P. Pablo, P. Pedro i P. Adrián. Va presidir la litúrgia pasqual el rector de la unitat pastoral i alhora director del secretariat d'Atenció Pastoral als Immigrants, Mn. Joan Mora, acompanyat pel vicari general, Mn. Joan R. Ezquerro.

A l'entorn del foc es va iniciar la celebració presidida pel ciri pasqual i amb la presència de símbols de la litúrgia ortodoxa com una gran creu i una icona de la resurrecció. Així mateix, els grecocatòlics duïen un llibre dels evangelis amb una icona pasqual guarnida. Els ministres i els acòlits de totes dues comunitats anaven revestits amb els ornaments i elements litúrgics propis, i destacava l'encenser ortodox, recobert

amb cascavells.

L'Evangeli de la Resurrecció va ser proclamat en les tres llengües presents. Tot seguit, la nova llum del ciri pasqual es va distribuir als centenars d'espelmes que s'havien repartit entre els fidels que omplien la plaça com a símbol de la llum nova, signe del Crist Ressuscitat. Els cants diversos, amb un marcat caire ecumènic i pasqual, van omplir de solemnitat i de llum la celebració.

Finalitzada aquesta primera part de la litúrgia pasqual, cada comunitat es va traslladar en processó a una església diferent. Durant el trajecte pels carrers de Lleida no van faltar els cants i la llum de les candeles pasquals que il·luminaven la nit joiosa de la Pasqua. Així, els ortodoxos van anar a l'església de Sant Joan, al presbiteri de la qual s'havien col·locat dues icones de Jesús i Maria. Els grecocatòlics es van dirigir a la propera i petita església de Sant Pere i els catòlics romanesos, amb la comunitat parroquial pròpia, van anar a l'església del Carme. Els tres temples es van omplir de gom a gom per celebrar la joia de la Resurrecció de Crist amb el ritu propi de cada confessió religiosa.

Lleida va viure així una joiosa i nova nit de Pasqua en la qual els immigrants de confessió cristiana van testimoniar plegats la fe en el Crist Ressuscitat. Ho van fer públicament pels carrers de la ciutat, que van esdevenir un testimoni extraordinari de fe i de religiositat que no va deixar indiferent ningú.

Jordi Curcó

La catedral va acollir els actes religiosos en honor de la Divina Misericòrdia.

Nou estendard de la Divina Misericòrdia

LLEIDA.— La catedral de Lleida va acollir la tarda del segon diumenge de Pasqua, i per quart any consecutiu, la festa de la Divina Misericòrdia. Organitzada per l'Apostolat de la Divina Misericòrdia de Lleida, va ser precedida d'un tridu de preparació celebrat a la parròquia de la Mare de Déu del Pilar de Lleida, seu de l'Apostolat i on cada primer divendres de mes se celebren els actes propis de la Divina Misericòrdia. La celebració va començar amb la benedicció del nou estendard de la Divina Misericòrdia, brodat a mà per Martina Miarnau, que va ser col·locat al presbiteri i que és ja el nou emblema de l'Apostolat.

Durant tota la jornada va ser exposat a l'altar major de la catedral el quadre de la Divina Misericòrdia, tot ell guarnit de flors, que es venera durant l'any en una capella lateral del primer temple de la diòcesi, pintat per

les religioses carmelites descalces.

Els actes religiosos propis d'aquesta solemnitat, que va ser disposada pel papa Joan Pau II l'any 2002 per a tota l'Església universal, es van iniciar a les 18.45 amb l'exposició del Santíssim i el rés de la Coroneta; a les 19.30 h va tenir lloc la solemne Eucaristia presidida pel degà del capítol, Mn. Josep Antoni Ginestà, i onze capitulars i preveres diocesans.

La missa va ser cantada per la Coral del Col·legi Mater Salvatoris i va acabar amb la veneració de la relíquia de santa Faustina. Durant la celebració es va anunciar la convocatòria d'un congrés ecumènic i internacional dedicat a la Divina Misericòrdia, que tindrà lloc el juliol del 2008 a Roma. Així mateix, l'Apostolat de Lleida ha organitzat un pelegrinatge del 3 al 10 de juliol per tal de visitar el santuari de la Divina Misericòrdia de Polònia. (J.C.)

CASA GAY

SERVEI DE LLOGUER
Des del 1860

C/ Puigcerdà, 100-102
08019 Barcelona

Tel. 933 080 104 - Fax 933 087 193

Lloguer de: cadires, taules, tarimes, passarel·les, tanques metàl·liques, parament de taula, estovalles, peanyes per a protocol, penja-robes...

Muntatge de: festes, concerts, reunions, exàmens, congressos, conferències, desfilades de modes, banquets i tota classe d'actes a petita o gran escala.

CASA GAY Vendes Hostaleria: c/ Roger de Llúria, 12-14 - 08010 Barcelona - Tel. 933 181 495
Servei de lloguer: c/ Puigcerdà, 100-102 - 08019 Barcelona - Tel. 933 080 104

Esqueles a Catalunya Cristiana

Tel. 934 092 810

Girona

Celebració dels sacraments de la iniciació cristiana

Els catecúmens van rebre els sacraments del Baptisme i la Confirmació.

CASTELLÓ D'EMPÚRIES.— El 15 d'abril passat, segon diumenge de Pasqua, el bisbe de Girona, Mons. Carles Soler Perdigó, va administrar els sacraments de la iniciació cristiana (Baptisme, Confirmació i Eucaristia) a deu catecúmens—cinc més ho van fer a les seves respectives parròquies— que havien iniciat el camí del catecumenat el 12 de novembre del 2006 al monestir de Solius.

La celebració va tenir lloc a la basílica de Santa Maria de Castelló d'Empúries. A la mateixa celebració un grup de nois i de noies de la parròquia van rebre també el sacrament de la Confirmació.

Els catecúmens, amb el guiatge dels

seus respectius rectors i seguint els programes i les orientacions de la Delegació diocesana per al Catecumenat d'Adults, han avançat i aprofundit en el sentit i en les exigències del camí cristià, tal com deia el bisbe Carles a la seva carta pastoral del

Full parroquial del mateix diumenge. El primer diumenge de Quaresma, a la catedral, havien estat elegits per rebre els sacraments de la iniciació cristiana.

Com també recordava el bisbe de Girona, «ha ser un goig per a tota l'Església de Déu acollir definitivament aquests germans i germanes batejats que han rebut el sacrament de la Confirmació, el do de l'Esperit Sant i que participen en la celebració de l'Eucaristia, memorial de la mort i la resurrecció del Senyor Jesús, i que combreguen per primera vegada el

seu cos i la seva sang».

Una basílica plena de gent va rebre els catecúmens i els confirmands de Castelló, acompanyats dels seus padrins i familiars.

El bisbe Carles, que va presidir la celebració, va estar acompanyat també pel rector de Castelló d'Empúries, Mn. Narcís Costabella, i pel delegat diocesà per al Catecumenat, Mn. Joan M. Amich, entre d'altres preveres.

Després de la litúrgia de la paraula, en processó, els catecúmens van dirigir-se al baptisteri tot cantant les lletanies dels sants. Després de les renúncies i de la professió de fe, va iniciar-se el ritu del Baptisme. Els padrins van acompanyar-los i imposaven la mà dreta sobre l'espatlla dreta del qui era batejat. Hi va haver després la imposició del vestit blanc i el lliurament del ciri encès.

Després del ritu del Baptisme va tenir lloc la celebració de la Confirmació per als catecúmens i també per als nois i noies confirmands de la parròquia de Castelló d'Empúries. La celebració va continuar amb la litúrgia de l'Eucaristia.

El bisbe Carles Soler va recordar en la seva homilia que «l'Esperit ens marca i ens compromet, fent-nos els seus testimonis en el nostre món, encara que la decisió del compromís ha de ser un acte lliure per part nostre».

Al final de la celebració es va cantar el virolai de la Mare de Déu de la Candelera, titular de la basílica de Castelló.

Carles Sánchez

Residència Nostra Senyora de Fàtima al Tibidabo

- ✓ Instal·lacions amb espais enjardinats i de bosc molt amplis.
- ✓ Habitacions individuals amb bany i instal·lació per a TV i telèfon.
- ✓ Ampli menjador amb vistes panoràmiques.
- ✓ Capella, gimnàs, etc.

Equip humà de professionals: metge, assistent tècnic sanitari, assistent social, gabinet psicològic, podòleg, fisioterapeuta, perruqueria, personal assistencial i auxiliar.

Últims avenços informàtics, en el control postural i la localització de persones.

Disposem d'un nombre de places benèfiques per ajudar persones amb pocs recursos econòmics.

La qualitat de vida de les persones grans és la nostra prioritat

FUNDACIÓ B. NOSTRA SENYORA DE FÀTIMA
Carretera de Vallvidrera a Tibidabo, 102-104
08035 Barcelona
Tel. 934 343 630 - 609 101 344
Fax 934 343 650
e-mail: fundfatima@terra.es
web: www.fundacionntrasra fatima.org

Història d'un compromís

Domènec Cols

És una cosa molt gratificant poder compartir amb els amics de sempre i germans en la fe, una bella història personal de servei als altres. La música, com a experiència que pren totalment el que en rep el do, el posa en la corda fluixa. No tothom comprèn el misteri de l'Inefable que entra en el cor del qui viu l'aventura de crear música, sobretot en l'expressió de la fe en el Déu que inspira un «càntic nou» de lloança, súplica i acció de gràcies.

L'autor d'aquesta història no ha volgut de cap manera, al llarg de la seva vida de prever-músic, fer llàstima a ningú—algun eclesiàstic jove no va voler acabar com Mn. Cols— i confessa que ha estat feliç en la seva experiència musical.

Aquestes pàgines viscudes revelen amb una sinceritat sorprenent que res del món no pot aturar un compromís que hom no elegeix i que l'arrossega allà on Déu vol: «No em faria res —diu— que la meua música passés a millor vida, la vida del Regne on els àngels i els sants canten eternament l'al·leluia dels vencedors, i com diu amb molta joia la germana Pilar, organista del Carmel de Calahorra: "En Domingo, Día del Señor, lo cantaremos todos, con el canto gregoriano, sobre todo, y con su música."»

EDITORIAL CASALS
932 449 550

www.editorialcasals.com

De venda a les principals llibreries

Urgell

Ha mort a Bogotà Mn. Lluís Dies

■ El missioner urgellenc s'havia establert a Colòmbia feia 41 anys

LA SEU D'URGELL.— El sacerdot d'Urgell Mn. Lluís Dies Carrera, missioner des de feia 41 anys a Bogotà (Colòmbia), va morir el 17 d'abril passat a causa d'una malaltia greu, precipitada fa un mes. Havia nascut el 17 de març del 1930 a Peramea (Pallars Sobirà) al si d'una família cristiana, en la qual hi ha un altre sacerdot del bisbat, Mn. Joan, rector dels pobles de la vall de Ribera de Cardós.

Mn. Lluís Dies va ser ordenat de prevere pel bisbe Ramon Iglesias Navarri el 20 de juny del 1954 i, després de servir en diverses parròquies de la diòcesi, es va oferir per anar com a missioner amb l'OCSHA a Colòmbia, concretament a l'arxidiòcesi de Santa Fe de Bogotà, on va arribar el març del 1966. Allí ha estat servint de manera ininterrompuda durant 41 anys, al front de diferents parròquies i, sobretot, com a rector de les de Santa Helena i la Sagrada Família. També ha acompanyat espiritualment els moviments dels focolars i dels neocatecumenals.

Va viure els darrers moments de la malaltia acompanyat pels preveres i laics de la parròquia de Sant Mateu —on els darrers dos anys estava adscrit— i va gaudir en tot moment de l'amor i la preocupació del seu germà de presbiteri i darrer missioner d'Urgell a Bogotà, Mons. Sebastià Bonjorn, rector de l'Institut Tecnològic del Sud i sacerdot de la parròquia de la Sagrada Família de Bogotà.

En els seus darrers dies va poder estar acompanyat pel bisbe d'Urgell, Mons. Joan Enric Vives, que s'hi va desplaçar dels dies 12 al 16 d'abril. També va gaudir del retrobament amb el seu germà sacerdot Mn. Joan, que va poder celebrar la darrera missa per a Mn. Lluís als peus del llit de l'hospital, i va estar al seu costat fins

Mn. Lluís Dies en una fotografia recent.

al moment del seu traspàs. Les exèquies es van celebrar el dia 18 d'abril a la parròquia de la Sagrada Família de Bogotà, presidides per cardenal Pedro Rubiano, arquebisbe de Santa Fe de Bogotà.

M. C. Orduña

Urgell participa en la Trobada Interdiocesana de Vida Creixent

LA SEU D'URGELL.— Els grups de Vida Creixent a Urgell ja ho tenen tot a punt per participar en la XXI Trobada Interdiocesana de l'entitat, que se celebrarà el proper 9 de maig a Tortosa. Es preveu que els grups de la diòcesi puguin fer el viatge en autocar i s'han habilitat dos telèfons per facilitar les inscripcions: 973 352 913 (per als de les comarques catalanes) i 00376 825 264 (per als membres de Vida Creixent a Andorra). En la trobada està previst arribar a mig matí a Tortosa, ser acollits per bisbe Mons. Salinas i participar més tard en el tradicional dinar de germanor. (M.C.O.)

Es presenta un estudi sobre el bisbe Caixal i el seu entorn històric

LA SEU D'URGELL.— El 26 d'abril es presenta a la Seu d'Urgell un estudi sobre la vida i el pontificat del bisbe Caixal, que sota el títol *La recuperació d'un mite autòcton, el bisbe Caixal i el seu entorn històric*, ha promogut el Centre d'Estudis Locals del Vilosell. La figura del bisbe Josep Caixal i Estradé, polèmica i molt poc coneguda, va ser una de les més destacades de la història de l'Es-

glésia catòlica al segle XIX al nostre país. Va néixer precisament al Vilosell, a les Garrigues, i va ser un rellevant bisbe d'Urgell, compromès amb el carlisme, actiu participant del Concili Vaticà I i renovador de les institucions andorranes. Va treballar a Urgell en una època molt difícil. L'estudi es dona a conèixer en forma de llibre amb la voluntat de fer conèixer l'home i la seva tasca. (M.C.O.)

Vuitanta religiosos d'Urgell i de Solsona fan un pelegrinatge a Núria

NÚRIA.— Una vuitantena de religiosos i religioses de les diòcesis d'Urgell i de Solsona es van trobar el cap de setmana del 14 d'abril a Núria per participar en un pelegrinatge al santuari. Aquesta és una trobada anual que s'organitza cada any des de les delegacions de Vida Consagrada de les dues diòcesis i que l'any passat va tenir el punt de trobada a Solsona. El pelegrinatge va estar encapçalat pels dos delegats diocesans: Mn. Jaume Vila, per part d'Urgell, i el P. José Sesma, per part de Solsona. La trobada dels dos grups es va produir a Ribes de Freser, on tots plegats van iniciar el pelegrinatge conjunt utilitzant un sol vagó del cremallera.

La trobada va ser presidida pel vicari general d'Urgell, Mn. Joan Pujol, en absència del bisbe Vives, que va haver de marxar de viatge a Bogotà. Mn. Pujol va basar la seva homilia en quatre frases de l'Evangeli sobre la Mare de Déu —«Déu vos salve Maria»;

«Beneïda sou vos entre totes les dones»; «Feliç tu, que has cregut» i «Aquí tens la teva mare, aquí tens el teu fill»— i va tractar la visita pasqual a la Mare de Déu, la celebració de la Pasqua. Va ser una celebració eucarística molt solemne, amb la intervenció de cants litúrgics. Malgrat el dia plujós, es va fer un bon àpat de germanor i va ser una jornada d'intercanvi i de retrobament. (M.C.O.)

Imatge de la celebració eucarística.

La jornada va acabar amb un àpat de germanor.

La diòcesi participa en la Pasqua Jove al monestir de Les Avellanes

LA SEU D'URGELL.— Un petit grup de joves d'Urgell va participar a la Pasqua Jove de les Avellanes al llarg de la Setmana Santa, on es van aplegar prop de 600 joves d'arreu de Catalunya. La preparació de les celebracions tradicionals de Dijous i Divendres Sant, i

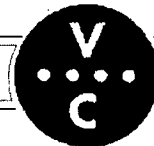
també les de Dissabte de Glòria i Diumenge de Resurrecció, van ser un exercici de companyonia entre tots. El grup d'Urgell va preparar justament una de les pregàries de dissabte. Van estar acompanyats per Mn. Albeiro Vasquez, prevere diocesà vinculat a la Delegació

de Joventut. La Pasqua Jove a les Avellanes és una cita que ja resulta ineludible per a molts joves i monitors de les diòcesis catalanes. (M.C.O.)

Compartir amb nois i noies d'altres contrades en dies tan especials els enriqueix molt.

Vida Creixent

El consiliari diu...

Testimoni

Aquesta paraula els cristians la diem i la pronunciem molt sovint. Quan la pronunciem, què volem significar?

Normalment volem dir que vivim allò que ens ha transmès Jesús. Ser testimoni és viure la fe per l'acció de l'Esperit Sant i donar a conèixer als germans la novetat de la salvació portada per Jesús.

La persona que vol ser testimoni ha de tenir unes qualitats que són l'autenticitat i la credibilitat.

Ser *autèntic* vol dir que la persona testimonial ha de portar una conducta ètica que sigui experimentada amb sentit públic.

Ser *creïble* significa que el deixeble de Jesús transmet l'evidència dels signes salvífics presents en la persona de Jesús i que confereixen una nova dignitat a la humanitat.

Un dels signes més evidents i més convincents és l'amor mutu. Així ens ho diu l'evangelista Joan: «Us dono un manament nou: que us estimeu els uns als altres tal com jo us he estimat. Així, doncs, estimeu-vos els uns als altres. Tothom coneixerà que sou deixebles meus per l'amor que us tindreu entre vosal-

tres» (Jn 15,12; 13,35). Tota la vida cristiana és un signe de compromís de testimoniatge. Tot cristià o cristiana es mostra al món com a fill o filla de Déu i mostra al món com Déu ens estima.

Precisament, una cristiana que va sofrir un d'aquells altercats d'aquella dona que atracava i matava em va dir que segons l'evangelí d'avui he de perdonar de cor els enemics i encomanar-la a Déu. L'evangelista Lluc ho diu així: «Estimeu els vostres enemics, feu bé als qui us odien, beneïu els qui us maleeixen, pregueu per aquells que us ofenen» (Lc 6,27). Amor incondicional fins i tot als enemics. El missatge cristià demana de superar la meta d'un humanisme bo i correcte.

Perquè el testimoniatge de Jesús perduri al llarg del temps, els apòstols reben l'Esperit Sant i els apòstols es fan testimonis de Crist de tot allò que havien rebut de Jesucrist i s'entreguen de tal manera fins que arriben a ser perseguits i moren per defensar la veritat.

Els apòstols ens ensenyen a tots els cristians a ser testimonis mitjançant la paraula, l'exemple i el compromís. I això ens demana que evangelitzem, sent

signes de salvació de Déu, revelada en Crist.

Els que pertanyem a Vida Creixent hem de donar fe del que vivim i ser testimonis de la nostra experiència cristiana.

I això ho hem de fer amb humilitat i prudència enmig dels nostres familiars, portant la pau i la vivència de la nostra vida cristiana amb amor i entrega.

Hem de ser «sal de la terra» i «llum del món», com ens diu Jesús en el sermó de la muntanya de sant Mateu.

Sal de la terra: la sal dóna bon gust als aliments; per tant, nosaltres hem de ser sal, donar bon gust en les nostres relacions i amb el nostre exemple fer possible que la gent s'estimi cada vegada més.

Llum del món: què fa la llum? Il·lumina i dóna seguretat, fa possible veure les coses. La nostra vida, tal com som, ha de ser Llum per als qui estan al costat nostre; que no ensopeguin i que ho vegin tot més clar.

D'aquesta manera serem testimonis del gran agraïment que sentim d'haver descobert Déu. Per això el servim i volem anunciar la grandesa de Déu i la bondat d'un món més humà.

Jaume Serrano i Vidal

Consiliari diocesà de Barcelona i interdiocesà d'Andorra, Catalunya i Balears

BISBAT DE GIRONA

XVII Trobada Diocesana

La vila de Tordera ha estat enguany la població que ha acollit la XVII Trobada Diocesana de Vida Creixent del bisbat de Girona. Una bonica població que ha volgut viure i ha sabut fer seu, en aquesta jornada, el bell lema de sant Benet: «Els hostes han de ser acollits com el Crist.» És per això que les primeres paraules d'aquesta breu crònica han de ser d'agraïment a tots els que han fet possible que tot hagi anat bé. Molt especialment a l'alcalde, Juan Carles García, que ens ha prestat una col·laboració valuosa, i al rector, Mn. Josep Gispert, i al consell parroquial.

Com sempre, la trobada es va iniciar amb la celebració de l'Eucaristia presidida pel bisbe de Girona, Mons. Carles Soler, al qual van acompanyar divuit sacerdots, la majoria consiliaris dels diferents grups de Vida Creixent. La coral parroquial de Tordera va col·laborar també amb els assistents en els cants de la litúrgia del dia. Recordem breument unes paraules del bisbe que, en la seva homília, ens ha deixat una mena de consigna cristiana: «Sortiu a fora! És molt el que podeu fer. Porteu al món la llum de l'Evangelí, porteu l'alegria de la vostra fe i porteu el tresor de la vostra esperança.» Tot un programa encoratjador de testimoniatge cristià, que procurarem no oblidar.

Finalitzada la Santa Missa es va celebrar a la mateixa església l'assemblea general. El secretari, Manel Gallart, va comunicar que, amb la creació dels grups de Blanes, Sant Feliu de Guíxols i Bàscara ja són seixanta els grups de Vida Creixent al bisbat de Girona i que acullen més de 800 persones. A continuació, va intervenir el nou coordinador diocesà, Pere Canaleta i Argemí, que, després d'agrair a tothom la seva presència i la seva col·laboració, va lliurar al bisbe els Estatuts del Moviment per a la seva aprovació, si s'escau. Després van intervenir el coordinador de Catalunya, Andorra i les Illes, Antoni Bosch, i Josep Lluís Fernández, també membre de la junta, que ens van recordar, entre altres coses, que els càrrecs dintre del moviment han de sentir-se servidors de tots i sentir la necessitat de retenir Vida Creixent. «No nosaltres personalment, perquè no és possible, però sí acollint entre nosaltres jubilats o persones més joves que es puguin beneficiar també del nostre esperit cristià dins de l'Església catòlica.» Al seu torn, l'alcalde ens va recordar la necessitat de mantenir els valors cristians dintre de la societat i la responsabilitat, per part de tots, d'intentar sempre fer feliços els altres. Mn. Ramon Oller, consiliari diocesà, va aprofitar la geografia i la història de Tordera, el riu i les aigües profundes, que fan florir la terra i el Mercat Medieval com a lloc obert i de contactes humans, similis de la nostra actuació com a membres de Vida Creixent i servidors de l'Església. Amb la força que ens pot donar l'Eucaristia, tema d'estudi i reflexió per a aquest curs. El dinar de germanor es va celebrar al pavelló poliesportiu parroquial, on s'hi van concentrar els més de quatre-cents assistents en aquesta XVII trobada.

Núria Munarritz

XXI Trobada Interdiocesana a Tortosa el 9 de maig

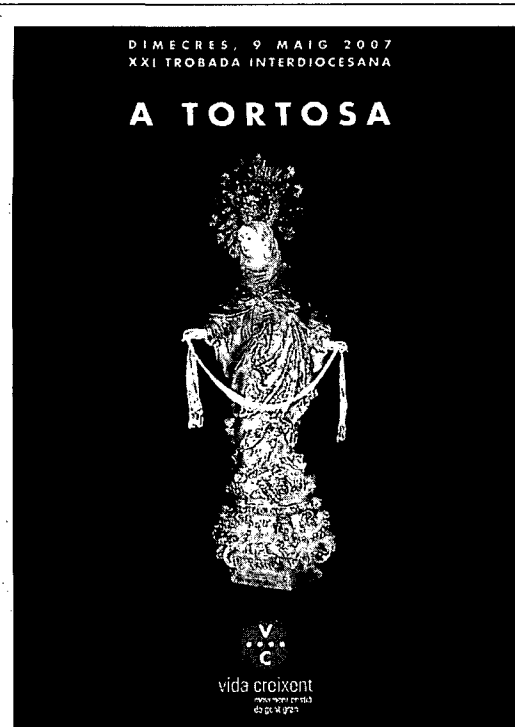
És un goig que les persones de Vida Creixent ens puguem trobar un cop l'any des de tots els indrets de Catalunya, Andorra i les Illes.

«Rebem-nos els uns als altres de la mateixa manera que Crist ens ha rebut a nosaltres a glòria de Déu» (Rm 15,7). Ho sabem, però cal revisar la nostra actitud comunitària. Les nostres trobades són essencialment un pelegrinatge; una trobada amb el germà/germana, imatge i testimoni del Crist, i en la seva Mare, enguany a Tortosa, la Verge de la Cinta.

L'amistat, un dels tres objectius de Vida Creixent, no tindria sentit si no ens condueix a una germanor autèntica. «Jo sóc germà d'un altre per allò que Jesucrist ha fet en mi i per mi; l'altre és germà meu pel que Jesucrist ha fet per ell i en ell. Que nosaltres només som germans per Jesucrist és un fet d'enormes conseqüències» (Bonhoeffer).

Perquè les nostres trobades siguin el més reeixides possible, hi ha d'haver gent que gestioni moltes coses (algunes un xic complicades), però el seu servei sempre queda compensat amb la nostra assistència i el testimoniatge que donem comunitàriament. Acolliment, fraternitat, pregària, joia... són alguns trets que deixem al lloc de la trobada. Pot ser que el Senyor no ens demani grans coses, però la nostra petjada de gent gran que estima l'Església de Jesucrist, i el proïsme, això sí que ho podem fer i ho fem.

A Tortosa estrenarem un pavelló municipal on està garantit que no hi estarem estrets (la superfície és de 4.000 metres quadrats), així doncs, hi podem dinar fins a tres mil persones ben amples. La col·laboració de l'Ajuntament està assegurada, i el bisbe, Mons. Xavier Salinas, està molt engrescat. Ara el que falta és que tothom que hi vulgui participar s'apunti fan aviat com sigui possible a la secretaria de Vida Creixent de Barcelona, sense esperar a última hora. Hem de tancar la inscripció

PROGRAMA

- 11.15 h Arribada
- 11.45 h A la catedral, acollida i parlaments breus
- 12.30 h Eucaristia, presidida pel bisbe de la diòcesi, Mons. Xavier Salinas
- 14.00 h Dinar de germanor al nou pavelló municipal
- 17.00 h Comiat de la Jornada

definitiva el dijous dia 26 d'abril, ja que el 27 hem de donar el nombre exacte de gent per a la preparació del dinar.

Molt bona Pasqua!

Antoni Bosch
Coordinador interdiocesà

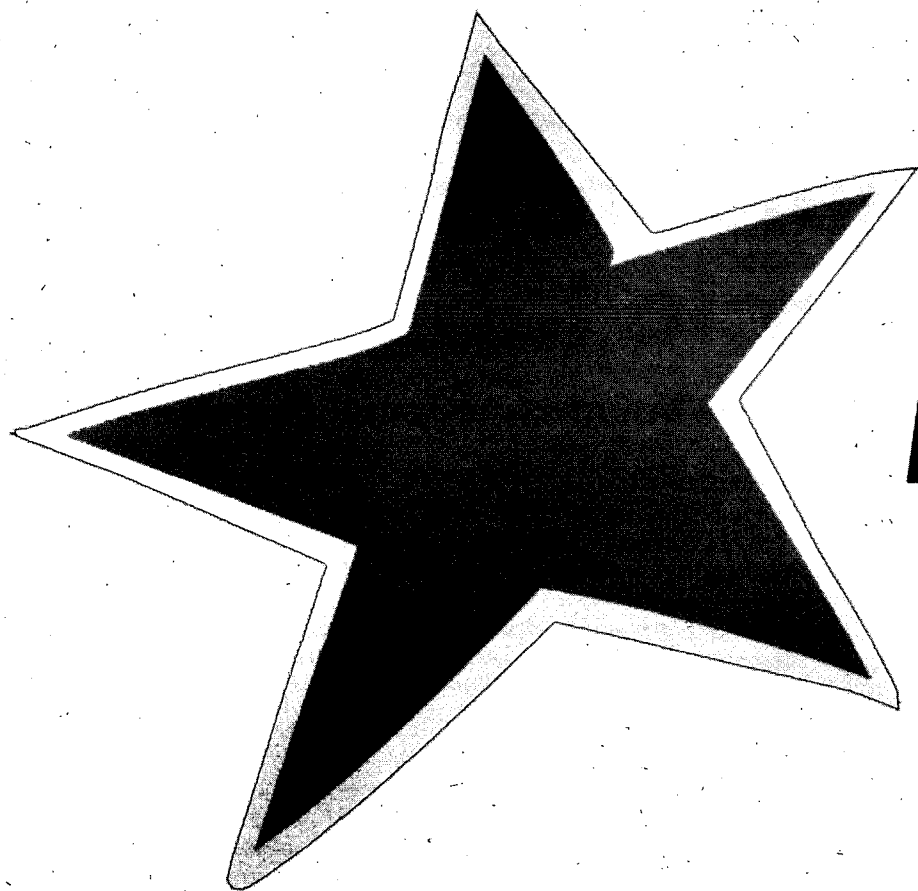
Agenda

MAIG

DIJOUS 3: reunió d'animadors. A les 5 de la tarda, a Rivadeneyra, 6, 3a. Aula 1. Tema IX: Solidaritat.

DIMECRES 9: XXI Trobada Interdiocesana a Tortosa. Viatge, acolliment, Eucaristia a la catedral, dinar al pavelló firal i comiat.

DIJOUS 10: reunió d'animadors (castellà). A les 5 de la tarda, a Rivadeneyra, 6, 3a. Aula 6. Tema IX: Solidaridad.

ràdio estel

la ràdio amable

- Barcelona 106.6
- Tarragona 100.6
- Catalunya Central 93.7

- Girona 103.4
- Tortosa 90.1
- Garraf 96.8
- Vic 91.3

- principat
ràdio
- Lleida 91.5
- Cerdanya 104.4
- Seu d'Urgell 105.0
- Andorra 107.5

www.radioestel.com

«Enriquim-nos», la darrera iniciativa de la xarxa de reinserció laboral SIL

■ La Sectorial d'Inserció Laboral de la Federació Catalana de Voluntariat Social fa cinc anys

El 13 d'abril passat es va presentar al Palau Robert de Barcelona el llibre *Enriquim-nos: inserció sociolaboral, voluntariat i empresa*. Es tracta de la darrera iniciativa de la xarxa d'inserció laboral (SIL) de la Federació Catalana de Voluntariat Social. En aquesta

publicació es recull el testimoni de diferents experiències de persones inserides al mercat de treball ordinari i que han estat usuàries d'alguna de les entitats que conformen la SIL. L'acte va comptar amb la presència i el suport de la consellera de Treball, entre altres.

Fa uns tres anys que Fabio treballa a Àmbit Prevenció com a monitor i desenvolupa tasques d'agent de salut amb l'objectiu d'establir contacte amb usuaris drogodependents, donar missatges sanitaris, fer intercanvi de xeringues, detectar necessitats i fer derivacions i acompanyaments a serveis de tractament sociosanitaris. La seva incorporació a la plantilla va ser progressiva. Primer va participar com a usuari en diferents Plans d'Ocupació i després va començar amb tasques laborals amb diferents nivells d'exigència fins que es va integrar plenament a l'empresa.

El que més el motiva de la seva feina és estar en contacte amb la gent i poder ajudar-la, tot i que la feina amb drogodependents és molt descoratjadora. «El fet de poder donar un cop de mà a algú que es troba com jo em trobava abans és una motivació, perquè si un vol al final se'n pot sortir.» També el motiven la responsabilitat i la confiança. «El fet de treballar per a mi va ser una cosa nova, el fet que tinguin confiança en tu, tenir la responsabilitat en alguna cosa és un fet que et motiva a continuar.»

L'experiència de Fabio és una més entre les recollides en la darrera iniciativa de la Sectorial d'Inserció Laboral (SIL) de la FCVS (Federació Catalana de Voluntariat Social): *Enriquim-nos: inserció sociolaboral, voluntariat i empresa*. En el designat Any Europeu de la Igualtat d'Oportunitats, es tracta d'una publicació on apareixen diferents experiències de persones inserides al mercat de treball ordinari i que han estat usuàries d'alguna de les prop de 30 entitats socials que en l'actualitat conformen la SIL.

L'acte de presentació va ser el 13 d'abril passat al Palau Robert de Barcelona i va comptar amb la participació de la consellera de Treball, Mar Serna i el director de la Fundació CE-

COT, Josep Manuel Barberà, entre un centenar de persones. La presidenta de la Federació Catalana de Voluntariat Social, M. Assumpció Vilà i Planas, va afirmar que es tractava d'un dia molt important per a la Federació perquè era un pas cap endavant en un camí iniciat fa cinc anys. «Actes com aquest serveixen per reconèixer i promocionar la importància del voluntariat. (...) Les empreses han de col·laborar amb nosaltres i hem d'explicar-los bé el nostre projecte perquè prenguin consciència que hi ha persones que, tot i que tinguin algun tipus de discapacitat, poden fer determinades feines com qualsevol altra. Tots tenim discapacitats per fer segons què», va explicar Vilà, la qual també va reconèixer els grans avenços dels darrers anys en matèria de responsabilitat social de les empreses. Precisament, MRW, participant en la presentació, n'és un exemple, perquè va ser una de les primeres a destinar part dels seus beneficis a l'ajuda social i contribuir a la inserció laboral de persones amb discapacitats.

D'altra banda, una altra de les accions dutes a terme per SIL en aquest 2007 ha estat la publicació d'una edició revisada i actualitzada de la *Guia inserció laboral voluntariat i empresa*, solucions per a tothom. Aquesta guia es va presentar per primer cop el 2005 però a causa del

Fabio va explicar la seva experiència a tots els assistents a la presentació i, en presència de la consellera de Treball, Mar Serna (situada enmig de la taula).

creixement experimentat per l'entitat des d'aquell moment, l'organització va decidir actualitzar-la i reeditar-la, i posar-la a disposició del públic en format CD i PDF.

Hi ha una gran varietat de tasques necessàries dins de l'àmbit de la inserció laboral. Algunes de les més freqüents són funcions com donar suport en el procés d'acollida de l'usuari; cercar ofertes de feina; interpretar anuncis; ajudar a fer els currículums i cartes de presentació; col·laborar en la presentació de l'entrevista; contactar amb empreses; acompanyar en el seguiment del procés de recerca; donar suport als cursos de formació i fer companyia a l'usuari.

Aquestes tasques de voluntariat es poden dur a terme en les entitats federades que conformen la SIL.

Consuelo Chaves

SIL

La Sectorial d'Inserció Laboral està formada per prop d'una trentena d'entitats d'àmbit català de voluntariat social que es dediquen a la inserció laboral de persones amb dificultats especials per aconseguir una feina (persones discapacitades, persones exrecluses, persones extoxicòmanes, persones immigrants, persones majors de 45 anys, persones aturades de llarga durada...).

Aquestes entitats fan el procés de seguiment laboral, acompanyament formatiu i de suport, indispensable per garantir la correcta adaptació entre l'empresa i els candidats. El treball d'aquestes entitats augmenta la qualitat de vida de la persona i de la seva feina i fomenta la incorporació sociolaboral completa.

El desenvolupament d'aquesta sectorial va començar fa tres anys, amb només tres entitats: Rauxa, ACISJF i ARSIS, amb una experiència àmplia en el sector de la inserció laboral. Ara, quan són prop de trenta, continuen oberts a totes les entitats de voluntariat social que es dediquen a la inserció laboral. Defineixen per inserció laboral un procés mitjançant el qual ajuden les persones a trobar feina. Ho fan orientant-les, assessorant-les en l'àmbit laboral perquè esdevinguin autònomes i puguin aconseguir una qualitat de vida digna.

Aquest projecte està cofinançat pel Fons Social Europeu (FSE), en el marc de la convocatòria d'ajudes Fundació Lluís Vives - Fons Social Europeu, de la subvenció global del programa Operatiu «Lluita contra la discriminació» del FSE (2000-2006), i pel Ministeri de Treball i Afers Socials i la Subcomissió General d'Actuacions Cíviques i Comunitàries de la Generalitat de Catalunya.

SERVEIS GENERALS SECTORIAL D'INSERCIÓ LABORAL

C/ PERE VERGÉS, 1, 11a PL.
08020 BARCELONA
TEL. 933 141 900
FAX 933 141 108
www.federacio.net
laboral@federacio.net

xarxanet.org
XARXA ASSOCIATIVA I DE VOLUNTARIAT DE CATALUNYA

Recuperació solidària de masies abandonades

■ L'associació Conesti proposa que matrimonis d'immigrants facin de masovers

En el seu afany per aconseguir que els immigrants aconseguixin a Catalunya una vida digna, l'associació Conèixer i Estimar (Conesti) acaba de llançar una nova campanya solidària adreçada especialment a matrimonis d'immigrants sud-americans, en situació il-

legal a l'Estat i amb dificultats serioses per trobar feina. La proposta impulsada per Mn. Miquel Rodríguez consisteix a fer que aquestes famílies s'encarreguin de la rehabilitació i manteniment d'algunes de les moltes masies abandonades que hi ha avui a Catalunya.

Conesti compta actualment amb prop de 12.000 expedients de gent immigrant. Bona part d'ells són matrimonis d'entre 50 i 60 anys, dependents dels fills grans, i amb moltes traves per trobar feina. La majoria han nascut i viscut en ambients rurals i en bona mesura se senten desubicats a la gran ciutat. Després d'un intens exercici de reflexió davant d'una realitat dramàtica i que va en augment, a Mn. Miquel Rodríguez, president de Conesti, li va començar a rondar pel cap una idea que amb el temps ha anat prenent forma. Gran coneixedor de la cultura i geografia catalanes, el pare Conesti, com se'l coneix al Raval, ha constatat els darrers anys la gran precarietat en què es troben moltes masies a Catalunya. «Tot i constituir un veritable patrimoni de la nostra terra —assegura—, moltes d'elles s'estan fent malbé. És molt trist contemplar com van quedant abandonades, com s'enfonsen i com algunes, fins i tot, arriben a desaparèixer.» La solució, però, per a Mn. Rodríguez no és inassolible: «Algunes d'aquestes masies abandonades podrien ser el destí ideal per a molts dels matrimonis immigrants procedents d'ambients rurals. Ells les podrien rehabilitar i fer després de masovers d'aquestes mateixes finques.»

El repte és aconseguir que els propietaris accedeixin a una proposta tan «original». Es tractaria de recuperar les masies que encara es puguin rehabilitar i llogar-les simbòlicament, per un període mínim de cinc anys, a algunes d'aquestes parelles. «Si no ho fem aviat, en

Moltes masies a Catalunya estan avui en «perill d'extinció».

pocs anys no quedarà cap masia», adverteix el pare Miquel. Des de Conesti es comprometen a donar cada mes una quantitat important d'aliments, a la vegada que estan disposats a fer un seguiment proper de cadascun dels casos.

Actualment, des de l'associació presidida per Mn. Miquel Rodríguez es té constància de prop d'un centenar de masies que reuneixen les condicions adequades per dur a terme aquest projecte solidari. Tindrien preferència les masies més properes als pobles, perquè els immigrants poguessin així compaginar la feina com a masovers amb algun altre treball remunerat als nuclis habitats. Des de Conesti es fa una crida a les administracions públiques, a les entitats socials i a les ONG perquè concedeixin aju-

des a aquestes famílies a través d'aquest projecte. En aquesta mateixa línia, s'insta les administracions públiques a facilitar-ne la legalització, cosa que atorgaria estabilitat i un bon al·licient per desenvolupar la seva feina amb les màximes garanties. «Si aquest projecte tira endavant —assegura Mn. Miquel Rodríguez—, tothom hi sortirà guanyant. Es recuperaran masies d'un gran valor simbòlic i cultural per a Catalunya, els incendis disminuiran, es produirà riquesa, i sobretot, s'obrirà una vida d'esperança per a una gent que pateix a les nostres ciutats, sense possibilitats de treballar, integrar-se ni legalitzar-se.»

Per col·laborar amb el projecte o obtenir més informació: tel. 934 434 057 - 934 231 830. (S.G.)

Cinema amb ulls de fe

La coherència de la fe en el drama de Rwanda

Disparando a perros (*Shooting dogs*, 2007), de Michael Caton-Jones, és una de les pel·lícules més interessants des del punt de vista pastoral d'enguany. Basada en fets reals i rodada al mateix Kigali amb supervivents de les matances, explica la història de 2.500 refugiats en un col·legi salesià i com el pare Christopher (John Hurt), juntament amb el jove voluntari Joe Conner (Hugh Dancy), afronten la dura prova.

Tot i això, diguem-ho d'entrada, té un gran defecte: la simplificació del problema ètnic. En presentar tots els hutus com a despietats i els tutsis com les úniques víctimes, cau en un plantejament maniqueu que eclipsa la veritat d'un llarg conflicte que oculta interessos de potències occidentals. Novament, enmig dels conflictes, es vol manipular les víctimes des dels interessos més variats, un assumpte que coneixem de primera mà.

Fet aquest aclariment, per aprofundir en l'autèntica realitat de Rwanda i a l'espera d'una pel·lícula que expliqui de forma més veraç la situació, creiem que aquesta pel·lícula ha de ser interpretada en un sentit universal, com un exercici de memòria de les víctimes i una crida al compromís.

Inevitablement l'hem de situar en el referent d'*Hotel Rwanda* (2004), de Terry George. *Shooting dogs* té un guió menys coherent i un format més elemental, però dramàticament resulta més corprenedora i amb un fort contingut teològic. Aquesta força interior procedeix del mateix origen del projecte, que se situa en David Belton, un reporter de guerra que va cobrir el genocidi per a la BBC. Amb un altre dels guionistes, Richard Alwyn, confessa: «Crec que tots dos ens vam adonar que hi havia aquesta càrrega de culpabilitat que portem per no haver-nos-hi quedat més temps, perquè temem per les nostres vides, havíem fugit.»

La pols de l'Àfrica i la seva terra rogenca marquen una pel·lícula que no fa concessions per mostrar la immensa capacitat de mal de què és capaç l'ésser humà. Els personatges i els seus itineraris són interpretats amb veracitat, especialment per un inspirat John Hurt. Ens van desvelant interrogants profunds que ens porten necessàriament a qüestions últimes. Així la reportera de la BBC es pregunta per què sentia més la mort de les dones bosnianes que la mort dels rwandesos negres. La cruesa amb què l'oficial de l'ONU abandona els indefensos refugiats a l'Escola Tècnica Oficial. O els dubtes en què se submergeix el jove professor voluntari: «Quant de dolor creu que pot aguantar l'ésser humà? Ho hauríem de preguntar a Déu si encara és aquí.» Especialment significatives les preguntes de Marie, la jove tutsi corredora de fons, al pare Christopher: «Déu estima tothom? Vostè no ens abandonarà?»

La figura del sacerdot catòlic, que es planteja com a homenatge al pare bosnià Vjekoslav Curic, que va morir assassinat enmig de la barbàrie, és un dels personatges més profundament cristians del cinema recent. En la senzillesa de la seva limitació i impotència la seva figura creix en talla espiritual. La desesperació del missioner quan descobreix que alguns dels seus propis feligresos s'han convertit en assassins dels seus germans. O la indignació davant la indiferència de les forces de pau de l'ONU, que no semblen disposades a aturar el desastre. Els gestos del personatge del pare Christopher tenen una marca nítidament cristiana. El baptisme es presenta com a sagrament de lluita contra el pecat i d'irrupció irrefrenable de la vida. L'eucaristia es presenta com a gest únic i últim quan no es pot fer res. Les dimensions de la seva capacitat de perdó seran un reflex de com la misericòrdia de Déu continua allà. El seu mateix vestuari es converteix en plena nit en una petita llum. L'interessant contrapunt del jove professor indica fins a quin punt les situacions límit exigeixen opcions desmesurades per a les quals no està preparat ningú.

Així doncs, una pel·lícula per fer memòria de les víctimes i com apareix al final en la versió anglesa i recordant unes paraules d'Elie Wiesel: «El contrari de la fe no és l'heretgia sinó la indiferència.»

Peio Sánchez

director de la Setmana de Cinema Espiritual de Barcelona

II Convenció Catòlica i Vida Pública

BARCELONA.— Organitzada conjuntament per la Fundació Universitària San Pablo-CEU, la Universitat Abat Oliba CEU i l'Associació Catòlica de Propagandistes, els propers 4 i 5 de maig tindrà lloc a Barcelona una nova Convenció de Catòlics i Vida Pública.

En la segona edició que se celebra a Catalunya, seguint l'empremta de les vuit que s'han celebrat a Madrid, l'objectiu és continuar reflexionant sobre la necessitat que els catòlics es facin presents a la vida pública del país, a través de

valoracions i propostes fonamentades en la Doctrina Social de l'Església.

Sota el lema «Reptes de la societat responsable», la II Convenció Catòlica i Vida Pública centrarà enguany el seu interès en tres grans temes: *La defensa i la protecció de la vida; La immigració, fenomen humà; i Per una paternitat i maternitat educadora: el dret dels pares.* Aquests temes es vertebraran a través de tres taules rodones. La trobada comptarà també amb una conferència magistral a càrrec de

Fernando Rayón, director de *La Gaceta de los Negocios*, amb el títol *El desafiament de la premsa en una societat en crisi.*

La II Convenció Catòlica i Vida Pública, que tindrà lloc a la Universitat Abat Oliba CEU, serà inaugurada el 4 de maig, a les 19.00 h, per Mons. Lluís Martínez Sistach, arquebisbe de Barcelona. La clausura anirà a càrrec de Mons. Josep Àngel Saiz, bisbe de Terrassa, el 5 de maig pròxim, a les 19.30 h, amb la celebració d'una eucaristia solemne. (C.C.)

cultura

Presentació d'una crònica inèdita de l'expulsió dels jesuïtes al segle XVIII

■ El P. Josep M. Benítez ha recuperat aquest escrit amb una traducció al castellà

BARCELONA.— El 12 d'abril es va presentar a la seu dels Jesuïtes de Catalunya *El destierro de los jesuitas de la «Provincia de Aragón» bajo el reinado de Carlos III*, una crònica inèdita escrita pel P. Blas

Larraz. L'historiador i jesuïta Josep M. Benítez ha recuperat aquesta crònica que ara es publica per primera vegada de forma íntegra i en doble versió: l'original en llatí i la traducció al castellà.

L'acte, que va ser presidit pel P. Pere Borràs, provincial dels Jesuïtes de Catalunya, va comptar amb la presència del P. Josep M. Benítez, historiador i autor del llibre; Josep M. Puigjaner, periodista i escriptor, i Jordi López Camps, exdirector general d'Afers Religiosos de la Generalitat de Catalunya i membre de Cristianisme i Justícia. El llibre està publicat per la Iglesia Nacional Española i per l'Institut Espanyol d'Història Eclesiàstica de la Pontificia Universitat Gregoriana de Roma.

El P. Josep M. Benítez presenta ara aquesta crònica del P. Blas Larraz, l'original de la qual es troba a l'Arxiu general de la Companyia de Jesús, sobre l'expulsió dels jesuïtes al segle XVIII. «Una obra inèdita i apassionant», va dir el P. Pere Borràs. Així mateix, va elogiar la tasca duta a terme pel P. Benítez, «que ens ha fet proper, amb la traducció al castellà, un text escrit en llatí».

Inesperadament, a mitjanit del 31 de març del 1767 a Madrid i la nit del 2 d'abril a la resta del territori peninsular, totes les cases dels jesuïtes van ser assetjades per soldats. Els religiosos van ser obligats a aixecar-se del llit i escoltar la lectura de la pragmàtica sanció i el real decret de Carles III que en declarava l'expulsió. Van ser confiscats tots els noviciats, residències i col·legis.

Els 630 jesuïtes de la Província d'Aragó —que ocupava els territoris de l'antiga Corona d'Aragó— van ser obligats a embarcar-se a Salou cap als Estats Pontificis. Però no hi van arribar. El papa Climent XIII no els va voler acollir. Navegant durant mesos en condicions precàries, van desembarcar finalment a Còrsega, fins que el Pontífex els va permetre entrar als Estats Pontificis. Poc temps després, el 1773, el seu successor, Climent XIV, va suprimir la Companyia de Jesús.

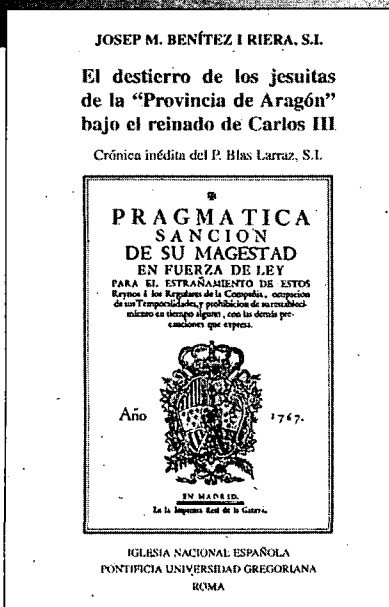
El jesuïta Blas Larraz, un dels integrants d'aquest grup i posteriorment provincial de la Província d'Aragó a l'exili, va escriure en primera persona el relat de tots aquests esdeveniments. Una crònica que permet descobrir els detalls de les penúries viscudes i que dona pistes de l'entramat polític i religiós que va donar lloc a l'expulsió de la Companyia de Jesús.

Una persona emprendora

Jordi López Camps va definir Josep M. Benítez com una «personalitat polièdrica, polifacètica, un dels savis que encara tenim al nostre país» i com «una persona emprendora que ha posat en marxa mol-

Taula presidencial de l'acte.

Portada del llibre.

tes iniciatives que sempre han arribat a bon port i un amant de la veritat». En el seu parlament, López Camps va posar en relleu les tres grans dimensions que caracteritzen la trajectòria personal i professional del P. Benítez: l'Església, Catalunya i la

Companyia de Jesús.

«Josep M. Benítez és un eclesiàstic. Un valor avui dia en extinció, però molt necessari per a la societat. La seva vocació de catolicitat és un fet inqüestionable», va comentar l'exdirector general d'Afers Religiosos. També va reconèixer que durant la seva tasca a Roma, «ha combinat la romanitat amb la catalanitat» i que «ha estat un dels catalans més influents a la Ciutat Eterna». El P. Benítez va ser el cofundador de l'associació Catalans a Roma, entitat que va presidir entre els anys 1995 i 2003. Va destacar l'estreta amistat que va mantenir amb el P. Miquel Batllori.

«Al llarg de la seva vida —va assenyalar López Camps— hi ha hagut sempre un evident traç ignasià». També va ressaltar la fidelitat del P. Benítez a la Companyia de Jesús, «una fidelitat que ha donat ple sentit a la seva existència». Pel que fa al llibre *El destierro de los jesuitas de la «Provincia de Aragón» bajo el reinado de Carlos III*, va dir que «es pot llegir en clau

d'actualitat, atès que es tracta de la narració d'una gran intolerància, d'una gran injustícia».

Nascut a Arenys de Mar el 1937, Josep M. Benítez i Riera és jesuïta i doctor en Història. Actualment és catedràtic a la Facultat d'Història Eclesiàstica de la Pontificia Universitat Gregoriana de Roma, de la qual va ser degà des del 1997 fins al 2003. Dirigeix la revista *Archivum Historiae Pontificiae*. Entre les seves publicacions, destaca *31 jesuïtes es confessen*, escrita en col·laboració amb Valentí Gómez. Tots dos treballen avui dia en una nova edició ampliada del llibre.

Posició d'avantguarda

Per la seva banda, Josep M. Puigjaner, que va participar en l'acte «en qualitat d'amic durant més de cinquanta anys amb el P. Benítez i d'antic jesuïta», va especificar que el llibre era «la crònica viva de les vicissituds que van patir els 630 jesuïtes de la Província d'Aragó expulsats de l'Espanya per ordre de Carles III». Segons el ponent, el P. Blas Larraz «es limita en aquest text a fer de notari del drama que els va tocar viure». Va ressaltar que al llarg de les seves pàgines, el P. Larraz «mai no critica el rei Carles III ni el papa Climent XIII».

Puigjaner va afirmar que «els jesuïtes sempre han tingut present una cosa: que s'havien d'avançar en el temps i ocupar en el món una posició de primera línia, d'avantguarda; de fet, la creació de la Companyia de Jesús al segle XVI va esdevenir una autèntica revolució». I va afegir: «La Companyia de Jesús no s'ha de fixar en les glòries o dissorts del passat, sinó en la força creadora que posseeix per tal de potenciar-ne el carisma de cara al futur». També va esmentar figures cabdals de la teologia que han estat jesuïtes, com ara Pierre Teilhard de Chardin (1881-1955), Henri de Lubac (1896-1991) o Miquel Batllori (1909-2003).

El darrer a prendre la paraula va ser el P. Josep M. Benítez, que va qualificar la crònica del P. Larraz com «un text molt equilibrat». Una història testimonial i fidedigna de primera mà que «ens porta a una consideració molt profunda: cap dels jesuïtes expulsats no van abandonar la Companyia de Jesús», va subratllar el P. Benítez. Va rememorar la complexa i crítica situació que van haver de viure els jesuïtes en diferents països europeus (Portugal, França...) en els anys previs a l'ordre de Carles III d'expulsar un total de 5.300 jesuïtes —2.700 pertanyents a les quatre províncies de la Companyia de Jesús d'Espanya i 2.600 repartits per Filipines i l'Amèrica hispana— dels seus dominis.

Miquel Àngel Codina

El P. Larraz, testimoni d'excepció

Blas Larraz, nascut a Saragossa el 1721, va entrar a la Companyia de Jesús el 1735. Va estudiar filosofia a la Universitat de Cervera i teologia al col·legi dels jesuïtes de Barcelona. El 1746 va ser destinat com a professor de filosofia a la Universitat de Cervera, on va aconseguir un gran prestigi com a llatínia i poeta. També va ser un predicador força rellevant. A l'exili, el P. Larraz va ser nomenat provincial de la Província d'Aragó fins a l'extinció de la Companyia de Jesús per part del papa Climent XIV el 1773.

«Larraz va escriure la seva història —relata el P. Benítez en el pròleg del llibre— en tres moments diferents: el primer comentari l'any 1767; el segon, el 1785; i el tercer, el 1786. Aquesta diferència temporal queda reflectida naturalment en el relat. El primer "comentari" és més viu, directe, emocionat i testimonial, com correspon a una redacció immediata dels fets dramàtics que l'acabaven d'impressionar. En canvi, els dos "comentaris" següents, quan ja és provincial, tenen una altra perspectiva, fins i tot quan es refereix inexorablement al fulminant cop de mort final de la Companyia.»

Lliurament a Mons. Ciuraneta d'una reproducció de la Creu de Lleida «La Preciosa»

LLEIDA.— La directora i el personal del Museu Diocesà de Lleida van anar recentment al palau episcopal de Lleida per acomiadar-se del bisbe emèrit Mons. Francesc Xavier Ciuraneta i fer-li lliurament de la primera reproducció en argent de la Creu de Lleida, «La Preciosa», obra de l'orfebre lleidatà Carmel Ayala. Aquesta creu, que forma part del fons d'art de Museu Diocesà, és una peça d'orfebreria religiosa de finals del segle XVI, representativa de l'esplendor de l'antiga catedral, la Seu Vella.

La directora del Museu Diocesà de Lleida, Montserrat Macià, va donar les gràcies al bisbe Ciuraneta per la seva lleialtat institucional, «per la seva fortalesa davant de les adversitats, la tenacitat en allò que creu, l'altíssim sentit de la responsabilitat, el sentit de la justícia, l'ètica i, sobretot, la humanitat».

Montserrat Macià i Mn. Jesús Tarragona, delegat de patrimoni de la diòcesi de Lleida, van lliurar la creu al bisbe Ciuraneta com a «mostra d'agraïment a tots els desvetllaments que ha tingut per mantenir la integritat del museu». El bisbe emèrit va recollir aquest símbol del Museu Diocesà amb emoció i mostres d'agraïment: «Gràcies a vosaltres per tot el que heu fet, feu i fareu pel Museu Diocesà.» Mons. Ciuraneta va assegurar que la Creu de Lleida anirà amb ell a casa seva, a la Palma d'Ebre, el seu poble natal i lloc del seu retir. (Jordi Curcó)

Mons. Ciuraneta amb el personal del Museu Diocesà de Lleida.

Imatge històrica amb alguns dels presidents de l'IEC.

Girona acull l'exposició itinerant sobre el centenari de l'Institut d'Estudis Catalans

GIRONA.— El Centre Cultural de Caixa Girona-Fontana d'Or acull fins al proper 20 de maig la versió itinerant de l'exposició commemorativa del centenari de l'Institut d'Estudis Catalans (IEC). La mostra, titulada *L'Institut d'Estudis Catalans, 1907-2007. Un segle de cultura i ciència als Països Catalans*, és coproduïda per l'IEC, la Societat Estatal de Commemoracions Culturals (adscrita al Ministeri de Cultura) i la Fundació Caixa Girona. S'hi recull una cronologia de les principals efemèrides que han configurat la trajectòria de la corporació al llarg dels cent anys d'història i una selecció d'imatges i audiovisuals. Andorra serà la següent parada de la mostra, que es podrà visitar la primera quinzena de juny.

A banda d'aquesta mostra itinerant, la seu de Barcelona de l'IEC acollirà la versió ampliada, que romandrà oberta del 12 de setembre al 16 de desembre del 2007 i que inclourà també documents originals, com ara manuscrits, llibres i obres d'art. Més informació: tel. 972 209 836, web: www.fundaciocaixadegirona.org (C.C.)

«La Passió d'Esparreguera», accessible als discapacitats visuals

ESPARREGUERA.— *La Passió d'Esparreguera* va estrenar el 15 d'abril el sistema d'audiodescripció per tal que persones cegues i amb discapacitat visual poguessin assistir per primera vegada a la representació del drama sacre. Gràcies a aquest sistema, que s'ha dut a terme amb la col·laboració de «la Caixa» i el Teatre La Passió, un centenar d'invidents —alguns d'ells, acompanyats de gos pigall—, van poder seguir l'espectacle mitjançant l'explicació d'un narrador. La setena representació de la temporada de *La Passió d'Esparreguera* va abaixar el teló amb la satisfacció d'haver obert l'accés a aquest col·lectiu de la societat. (C.C.)

Elegida la primera «meravella» de Catalunya

LLEIDA.— El conjunt monumental del turó de la Seu Vella de Lleida —constituïda per tres edificacions independents però alhora integrades: la catedral, el castell del Rei o Suda i el castell principal o Ciutadella— ha estat elegit per votació popular com la primera meravella del patrimoni cultural material de Catalunya. La Seu Vella de Lleida ha aconseguit el 41% dels 3.471 vots emesos en aquesta iniciativa promoguda per l'organització Capital de la Cultura Catalana i Catalunya Ràdio. En segon lloc ha quedat el monestir cistercenc de Vallbona de les Monges (27%). Més informació: www.ccc.cat (C.C.)

LES RECEPTES DE

JOAN VILLARÓ

Apreciem les coses positives

Hernán Cortés i els seus homes, durant la conquesta de Mèxic, van saber apreciar un gran producte: el cacau. Cada dia, després de dinar, jo em prenc una tassa de llet amb cacau. Ja sé que m'aporta unes quantes calories, però és que hi estic acostumat de petit.

Segons diu la història, va ser Cristòfol Colom qui va portar aquesta planta a Espanya quan va tornar d'un dels seus viatges.

ESCOLA DE CUINA JOAN VILLARÓ

c/ Emili Botey, 5, local 2 - 08400 Granollers

Tots els interessats a adquirir el seu llibre *Aprèn amb mi* truqueu al tel. 938 793 402 • www.joanvillaro.e.telefonica.net

Coses de la vida

El millor negoci

Hola, amics! El negoci és important i tothom s'afanya per aconseguir-ne un de satisfactori, però gairebé sempre oblidem que tots en tenim un a mà de molt important: el negoci de salvar la nostra ànima. Què guanyem en acumular riquesa, fama... si no assolim un lloc al cel? Siguem una mica egoistes per a nosaltres mateixos des del punt de vista espiritual. Recordeu la paràbola dels talents, on Jesús explica com uns servents bons i fidels, a més de conservar els diners, els fan moure i obtenen guanys per a l'amo? Així hem de fer nosaltres. A més de complir amb les obligacions envers Déu, hem de glorificar-lo i mostrar-ne l'amor i misericòrdia perquè tothom el conegui. El Senyor deia: «Tothom qui pel meu nom hagi deixat cases, germans, germanes, pare, mare, fills o camps, en rebrà cent vegades més i posseirà la vida eterna» (Mt 19,29). Penseu-hi i fareu un bon negoci. El millor.

Cecília Aranés Mallol

Coses de la vida

L'antic judaisme grec, a debat

■ Mons. González-Agàpito va dibuixar un retrat sobre aquesta peculiar comunitat jueva de fa 2.000 anys

BARCELONA.— El 28 de març passat el delegat d'ecumenisme i diàleg interreligiós de l'arquebisbat de Barcelona, Mons. Jaime González-Agàpito, va oferir a la sala Sant Jordi del Seminari Conciliar la conferència *L'altre judaisme: l'hel·lenístic*. L'acte va ser organitzat per l'Entesa Judeo-Cristiana de Catalunya, entitat de caire interreligiós que a partir d'enguany ofereix les seves xerrades mensuals a la Facultat de Teologia.

Van presidir l'acte el Dr. Jaime Vándor, en representació de l'Entesa, i el Dr. Armand Puig, degà de la Facultat de Teologia de Catalunya. El Dr. Vándor va agrair que el Seminari i la Facultat de Teologia obrissin les portes a una entitat com l'Entesa, que cerca establir llaços de fraternitat entre el cristianisme i el judaisme.

El Dr. Armand Puig, per la seva banda, va valorar com a molt positiu que l'Entesa Judeo-Cristiana de Catalunya pogués celebrar les seves activitats mensuals en el marc de la facultat, i ho va definir com un enriquiment mutu. «L'Entesa representa un esperit que considerem nostre, un esperit de la relació profunda entre un germà gran i un germà jove», va afirmar el Dr. Puig fent servir un símil conegut per expressar el lligam entre el judaisme i el cristianisme. Per al degà de la facultat de Teologia, «ser jueu i ser cristià són dues identitats que no es poden separar l'una de l'altra, perquè hi ha un nexa espiritual molt fort».

Una tradició jueva excepcional

En començar, Mons. González-Agàpito va confessar que el tema del judaisme hel·lenístic ha estat oblidat fins fa pocs anys i que pot xocar i fins i tot ser incòmode per a alguns. També va afirmar que el judaisme de l'època de Jesús, i també d'abans, no era pas monolític, sinó que es caracteritzava per una gran diversitat. Hi havia, és clar, el judaisme de cultura hebrea, que és el que ens ha arribat fins avui, però un bon nombre de jueus, sobretot a la gran metròpoli egípcia d'Alexandria, eren de cultura i parla grega, fins al punt que molts d'ells no entenien l'hebreu. Aquest judaisme hel·lenístic, tot i que es va extingir al segle III, va originar una riquesa cultural i especialment filosòfica notable. Si bé doctrinalment no es diferenciaven dels jueus de cultura semítica, segons Mons. González-Agàpito aquesta gran comunitat judeo-grega «ha estat una tra-

La conferència va tenir lloc a la Sala Sant Jordi del Seminari.

dició interessadament oblidada per tot hom», tant cristians com jueus.

El delegat d'ecumenisme va destacar que el fet que aquest judaisme grec nasqués i es desenvolupés a Alexandria no va ser cap coincidència. Aquesta ciutat del delta del Nil es va caracteritzar des que va ser fundada per Alexandre el Magne com el gran focus intel·lectual del Mediterrani, superant fins i tot Atenes i Roma. Alexandria es va convertir en una ciutat grega, però amb presència de cultures força diverses. Per tant, en aquest entorn tan peculiar l'existència d'un judaisme de parla grega no resultava gens estrany.

Per al conferenciant, el judaisme grec va ser «un intent de la comunitat jueva de fer recíprocament compatibles l'àmbit religiós amb l'àmbit cultural laic, el judaisme amb l'hel·lenisme». Entre els fruits culturals d'aquest judaisme, Mons. González-Agàpito va citar el filòsof Filó d'Alexandria com a expressió màxima d'aquest judaisme immers en la cultura

clàssica, autor d'un pensament original i molt interessant que recull sense problemes el pensament clàssic i al mateix temps una fe profunda en el Déu d'Abraham.

Un altre dels fruits que va sortir de la comunitat jueva d'Alexandria és la traducció al grec de la Bíblia, l'anomenada versió dels setanta. Segons el delegat d'ecumenisme, aquesta traducció demostra que la majoria dels jueus alexandrins necessitaven llegir les Escriptures en grec perquè no sabien hebreu. Aquesta traducció, però, també és important per al cristianisme perquè va servir de base per a la traducció que se'n va fer posteriorment al llatí. El judaisme hel·lenístic, doncs, encara que acabés desapareixent al cap d'uns segles, no va ser una comunitat cultural aïllada i intranscendent, sinó que va exercir una influència més gran del que sovint es creu, i no sempre ha estat comprès en tota la seva veritable dimensió.

Eduard Brufau

Boletes de gelat del cel

INGREDIENTS:

350 grams de mantega
cacau en pols
3 cullerades de conyac
nou moscada
25 galetes tipus maria
sucre
fideus de xocolata

PREPARACIÓ:

Barregeu la mantega (no margarina) amb un bon cacau en pols, tres cullerades de conyac i un polsim de nou moscada. Després, barregeu-hi les galetes tipus maria moltes i trebal·leu-ho tot bé amb una forquilla. Finalment, afegiu-hi sucre al vostre gust. Tot seguit, feu unes boletes petites amb les mans, arrebosseu-les amb fideus de xocolata i poseu-les al congelador.

Ja veureu quina cosa més bona!

Si teniu algun dubte d'aquesta recepta Joan Villaró us atindrà al tel. 938 793 402.

Presència mallorquina a les I Jornades de Bibliotecaris de l'Església

MADRID.— La Comissió Episcopal de Patrimoni Cultural de la Conferència Episcopal Espanyola va organitzar a Madrid les I Jornades Tècniques de Bibliotecaris de l'Església. Aquesta jornada pretén convertir-se en una reunió anual de professionals bibliotecaris i documentalistes que desenvolupin la seva tasca en biblioteques diocesanes.

La diòcesi de Mallorca hi va estar present. El P. Gabriel Seguí, director de la Biblioteca Diocesana de Mallorca, va impartir una de les conferències de l'encontre, en què va presentar el conveni de la biblioteca amb la Universitat de les Illes Balears. Es tracta d'un exemple privilegiat de les iniciatives i convenis que algunes biblioteques diocesanes i seminaris duen a terme, que consisteix a unir esforços amb les conselleries de Cultura de les comunitats autònomes on s'ubiquen. També, com aquest cas, són desta-

cables els acords que les biblioteques mantenen amb universitats públiques i privades. L'objectiu és aconseguir una comunicació més gran a benefici dels usuaris, que es materialitza en l'elaboració de catàlegs i serveis automatitzats que garanteixin l'accés als fons bibliogràfics d'aquestes institucions.

Les jornades van tractar una gran varietat de temes: des de la identitat i missió d'una biblioteca eclesiàstica fins a la tasca d'organització, catalogació i classificació dels fons. Un dels més interessants va ser la possibilitat de crear una xarxa de biblioteques de l'Església, un projecte, segons Víctor Sanz, director de la Biblioteca de la Universitat de Navarra, «viable i necessari». Tots els assistents van coincidir a afirmar que les biblioteques diocesanes i eclesiàstiques són centres dinamitzadors de cultura cristiana en l'entorn en què s'ubiquen. (C.S.)

Llibres

Tres actituds místiques

L'admiració, la llibertat interior i la reconciliació són tres actituds místiques fonamentals que condueixen a una vida amb dimensions de profunditat on la persona pot aconseguir l'harmonia perfecta. Pierre Stutz, acompanyant espiritual i expert en tècniques de teràpia social, ens ofereix exercicis senzills, fàcilment realitzables en la vida ordinària, i reflexions que demostren que la veritable vida no és només un concepte abstracte, sinó que es concreta en la realitat de cada dia. (C.C.)

Pierre Stutz, *Las raíces de mi vida. Admiración, libertad, reconciliación*. Editorial Narcea, Col·lecció Espiritualidad, Madrid 2007, 123 pàg.

Pel diàleg polític

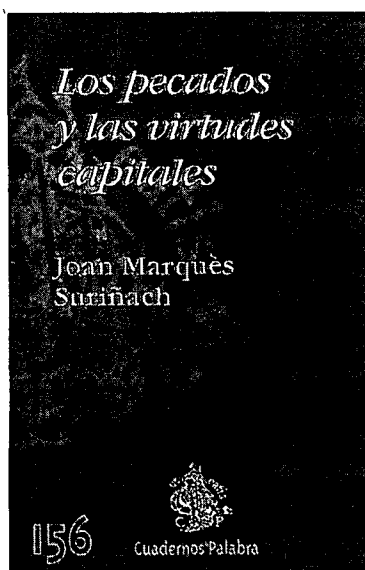
Davant de les dues Espanyes de sempre, incapaces de dialogar i cada dia més radicalitzades, el polític democristià Josep Antoni Duran i Lleida ens proposa una Espanya que accepti i celebri la seva varietat nacional, cultural i lingüística; i amb la qual tots els seus ciutadans puguin identificar-se sense excloure's els uns als altres. Aquest llibre, prologat pel seu bon amic Miquel Roca i Junyent, representa una visió personal i interessant de la situació política espanyola i internacional dels darrers anys. (C.C.)

José Antoni Duran i Lleida, *Entre una España i l'altra. De l'11-M a l'atemptat de Barajas*. Columna Edicions, Barcelona 2007, 250 pàg.

Per al progrés espiritual

Aquest treball, a més d'aprofundir en la recerca teològica sobre els pecats i les virtuts capitals, té com a objectiu divulgar la doctrina de l'Església sobre aquest tema amb la intenció d'ajudar els lectors al coneixement propi i al seu progrés espiritual. Un material molt adient per a la lectura i reflexió en els dies de recés i per a la formació cristiana en general. Al final de cada capítol hi ha un extens examen de consciència sobre aquests pecats i virtuts. (C.C.)

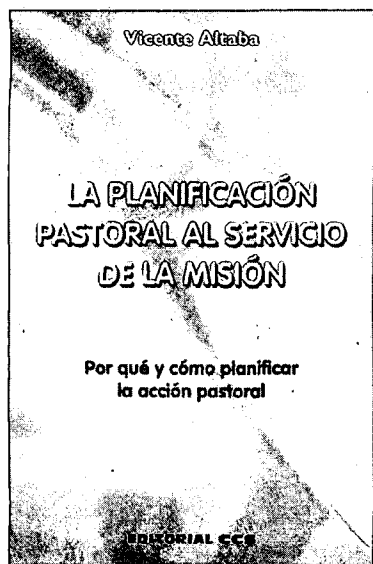
Joan Marquès Suriñachs, *Los pecados y las virtudes capitales*. Editorial Palabra, Col·lecció Cuadernos Palabra, Madrid 2007, 394 pàg.

La capacitat d'imaginar

La vida d'un barri es veu alterada amb la instal·lació d'un invent revolucionari. La realitat de la nostra existència es va desmembrant sota la mirada incisiva i onírica de l'autor. En aquesta novel·la, guanyadora del premi Documenta 2006, Guillem Sala Llorda reflexiona sobre la incomunicació en un món on els mitjans de comunicació s'han erigit en els principals proveïdors d'emocions. Una reivindicació lúcida de l'actualment poc valorada capacitat humana d'imaginar.

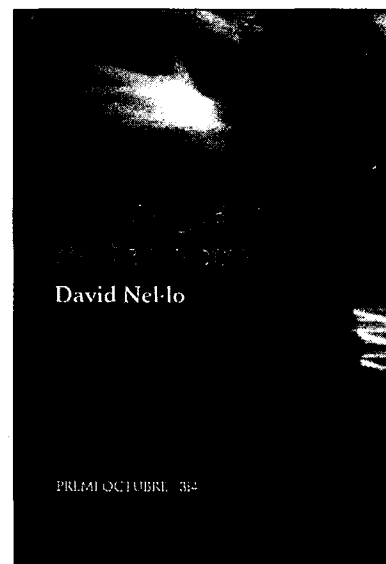
Guillem Sala Llorda, *Imagina un carrer*. Editorial Empúries, Col·lecció Narrativa, Barcelona 2007, 125 pàg.

Planificar l'acció pastoral

Són molts els cristians que es veuen implicats en processos de planificació i programació pastoral: responsables diocesans, d'instituts religiosos, de comunitats parroquials o educatives, de consells pastorals i animadors de pastoral. A tots ells van adreçades aquestes pàgines, que miren d'aportar sentit i orientació, tant teològica com metodològica, a la tasca de fer present l'acció de l'Església en els camps més variats. L'autor és el sacerdot Vicente Altaba. (C.C.)

Vicente Altaba, *La planificación pastoral al servicio de la misión. Por qué y cómo planificar la acción pastoral*. Editorial CCS, Col·lecció Agentes PJ, Madrid 2007, 219 pàg.

Els valors de l'arrelament

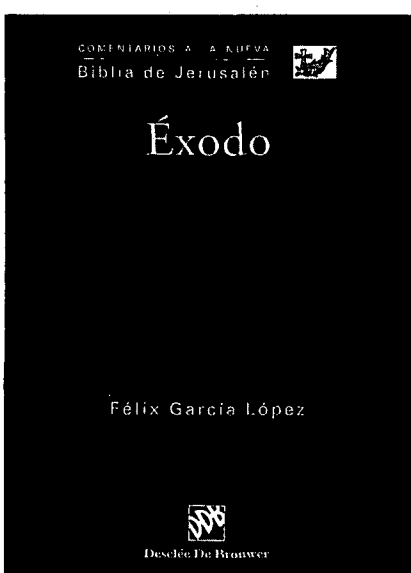
Quatre personatges parlen des de llocs molt diferents del planeta: a mesura que s'avança en la narració es descobriren quins són els vincles que hi ha entre tots ells i el perquè de la seva realitat present. Aquest llibre medita sobre què significa pertànyer a un lloc, a una gent, a una manera de fer i quines són les conseqüències que pateixen els uns i els altres: aquells que decideixen marxar i els que s'estimen més quedar-se. Una novel·la que va guanyar el premi de narrativa Andròmina dins dels Premis Octubre 2006. (C.C.)

David Nel-lo, *La geografía de los vientos*. Editorial Tres i Quatre, València 2006, 149 pàg.

Estudi bíblic

Tres esdeveniments significatius vertebraren el llibre de l'Èxode: l'alliberament dels israelites de l'esclavitud d'Egipte, paradigma de l'esperança per a tots els oprimits; la marxa pel desert, on Israel va aprendre a caminar amb Déu, i l'arribada i estada als peus de la muntanya del Sinai. Tan transcendents van ser aquests esdeveniments per al poble de Déu que han fet de l'Èxode un dels llibres més llegits i apreciats de la Bíblia. Un estudi fet per Félix García López, doctor en Ciències Bíbliques. (C.C.)

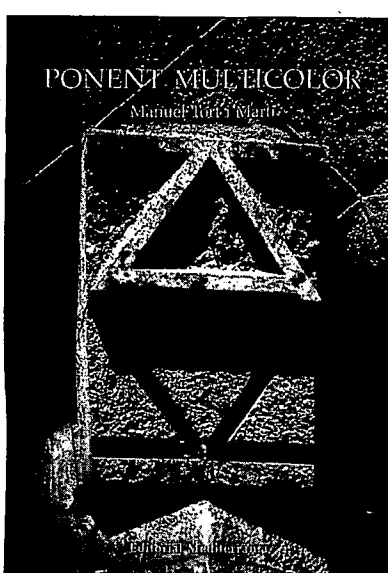
Félix García López, *Èxodo*. Editorial Desclée De Brouwer, Col·lecció Comentarios a la Nueva Biblia de Jerusalén, Bilbao 2007, 239 pàg.

Reflexions en to líric

«Observador de la quotidianitat.» Així es defineix el sacerdot i poeta Manuel Tort: en aquest volum, on reflexiona sobre la realitat, petita o gran, que l'envolta. És un llibre escrit en un to líric, arran del fet quotidià: la mort d'un ésser estimat, l'alegria de les solemnitats litúrgiques (sobretot del Nadal i de la Pasqua), la malaltia, la nostàlgia, etc. Mn. Josep M. Rovira Belloso destaca, al pròleg, l'escrit titulat *Pregària d'un home sol*, que revela una conversió autèntica. (C.C.)

Manuel Tort i Martí, *Ponent multicolor*. Editorial Mediterrània, Col·lecció Temes d'Ara Mateix, Barcelona 2007, 200 pàg.

La crítica literària d'aquesta setmana

La mort com a negoci

La novel·la de la sang i de la mort. La novel·la negra, que fins fa ben poc tenia la seva dosi d'intriga, s'ha convertit en un furgó funerari, on el que impera és el nombre de difunts que deixa darrere la legió de dolents que es dediquen a engrossir les arquas dels negocis funeraris. Un mareig.

Perquè si portem a col·lació aquesta obra ja una mica passada —en el gènere—, dos anys no és temps, perquè la precipitació cobreix les etapes a ritme de vertigen.

Aquí no se'n salva ningú, i quan passa de sobte, com a flor del cim, un personatge impol·lut, cal agrair-ho, encara que no compensi la mala estona que t'han fet passar. Nostàlgia d'escrits amb menys pólvora.

La diferència la podreu apreciar, si sou cinèfils i heu vist l'última pel·lícula de James Bond, *Casino Royale*, perquè és un exemple. A la sèrie ja famosa hi havia una tendència a evitar la violència, excessiva. Els protagonistes s'exhibien amb cert sadisme de cartró pedra, i les escenes cruentes se saldaven amb un estil on no hi havia la tensió pesada de qui no deixa cap possibilitat de salvació. De fet, les armes no

eren de munició electrònica, amb ràfegues inversemblants i implacables. No sorties de l'espectacle —o de la lectura de la novel·la— amb l'ofegament de qui no té cap possibilitat de respir. Avui això ja no compta. Cal arrambar amb ràfegues de metralleres superràpides, i deixar cosits a trets els que estan en el punt de mira dels instruments mortífers, manejats com si fossin escombres d'escombriaires a trenc d'alba de la gran ciutat.

Aquest és el negoci de la mort. I se'n ha suprimit qualsevol concessió a l'art. És la «nau dels bojos» del teatre medieval, on tots ballen al so d'una marxa fúnebre comuna, sense cap possibilitat de salvació. Naufrags d'una vida impossible. I en nom d'una literatura sana, protestem.

I en voldríem deixar constància, perquè és una insània col·lectiva la que vivim tots en aquest passadís de la mort de la

John CONNOLLY
Todo lo que muere.

Tusquets, Barcelona 2006, 426 pàg.

nostra vida moderna, subjectes a les amenaces atòmiques, espectadors de massacres racials, amagats sobre el núvol d'un futur que no presagia res de bo. És el poder de l'amenaça destructora, el domini de la violència i la mort com a instrument de diàleg, com a document d'identitat d'una raça o de qualsevol ètnia.

Aquesta novel·lística que ha eliminat qualsevol element humà, i ha fet que sigui veritat —almenys en la seva intenció— l'*homo homini lupus*. No ens hem d'estranyar, doncs que, les generacions que s'alimentin d'aquesta carnassa, es llancin les unes contra les altres en una voràgine que no s'acaba mai. Espirals de violència inspirades en pàgines que són estereotips indignants, que s'haurien de desterrar de les nostres biblioteques...

La generació de Hammet, Carter, i en-

cara de les nostres novel·listes menors, ja no té lloc en aquesta selva. Un retorn a l'antropofàgia que només pot satisfer gent irracional. Sobretot, si acudim a aquest estil de vida per satisfer instints d'absurda i irracional lògica econòmica, social o religiosa.

Aquí, *Todo lo que muere* és tot el que viu...

Cristóbal Sàrrias

La sardana i la dansa

Federació Sardanista de Catalunya
web: <http://fed.sardanista.com>

40 anys del premi Rosa d'Or d'Anglès

L'agrupació sardanista Floricel d'Anglès va instaurar, enguany fa quaranta anys, el guardó Rosa d'Or amb la finalitat de premiar i retre homenatge a la tasca abnegada d'aquells homes o dones que, per la seva vocació al servei i al foment de la sardana, es facin mereixedors de ser proclamats sardanistes exemplars.

En arribar la primavera, ja es preveu una nova florida del roserar d'Anglès i així l'entitat sardanista d'aquesta vila ha

obert una nova edició del seu guardó al qual pot ser-ne candidat qualsevol persona que comprèn allò que la sardana expressa i se'n fa ressò cultivant-la amb amor i entusiasme. El premi consisteix en una rosa d'or acompanyada d'una placa commemorativa.

La presentació de candidats la pot fer qualsevol entitat, grup o col·lectiu de caire sardanista així com la mateixa Junta que atorga el premi. Cada entitat podrà formular únicament una proposta. Els mèrits de cada candidat han de ser recollits en una carta de presentació explicitant el nom, cognoms, adreça i població del candidat presentat així com la ressenya dels valors que el fan creditor del premi. Un escrit que cal adreçar a l'agrupació sardanista i cultural Floricel, Apartat de Correus núm. 15, 17160 Anglès, abans del dia 28 d'abril. El lliurament del premi tindrà lloc el diumenge 17 de juny a la tarda, en el decurs de la celebració de l'Aplec de la Sardana d'Anglès.

Quaranta-quatre roses d'or ha produït la brotada esplendorosa de Floricel al llarg d'aquests quaranta anys. Cal remarcar que les primeres edicions, la florida va ser doble i que, a partir del 1974, cada any s'ha atorgat un d'aquests guardons tot deixant constància de l'esforç i la inquietud d'homes i dones al servei de la sardana. (C.C.)

PUBLICITAT A:

CATALUNYA CRISTIANA

(EDICIÓ SETMANAL)

BUTLLETÍ DE L'ARQUEBISBAT DE BARCELONA

(EDICIÓ MENSUAL)

GUIA DE L'ESGLÉSIA DE L'ARXIDIÒCESI DE BARCELONA

(EDICIÓ ANUAL)

RÀDIO ESTEL

24 H AL DIA

Informeu-vos al telèfon: 934 092 810
Fax: 934 092 806 / Comtes de Bell-lloc, 67-69
08014 Barcelona — e-mail: publicitat@catcrist.com

CATALUNYA+ CRISTIANA

El cel, plenitud de comunió amb Déu

Catalunya
Cristiana
Una xarxa per a l'evangelització

Subscribiu-vos-hi ara
només per 100,94€ l'any

Desitjo subscriure'm al
setmanari CATALUNYA CRISTIANA
durant un any (52 números)

Edició en català ☐ Edició en castellà ☐

Nom Cognoms

Adreça Població

D.P. Tel. N.I.F.

FORMA DE PAGAMENT

- ☐ Amb un únic pagament de 100,94€ per any
- ☐ Amb dos pagaments semestral de 50,47€
- ☐ Domiciliació bancària (Ompliu l'ordre de domiciliació)
- ☐ Xec nominatiu que adjunto

Senyors,
Els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA".

Titular Data

Entitat Oficina DC Compte

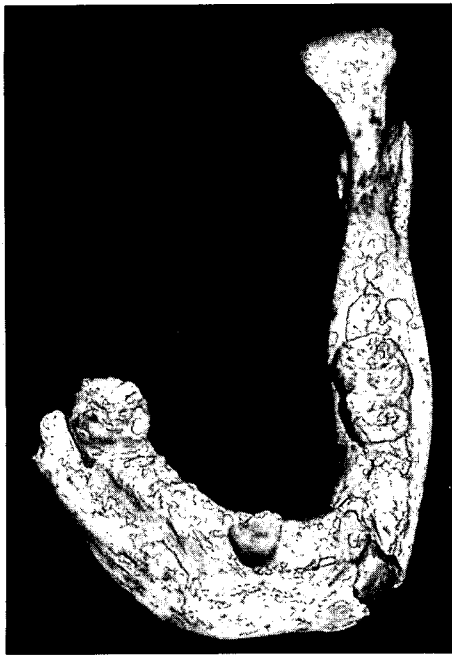
Signatura del titular del compte

Envieu aquesta butlleta a nom de:
CATALUNYA CRISTIANA
(Departament de Subscripcions).
Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona
Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

Antiguitat de l'«Homo sapiens» de Djebel Irhoud

El 1968 es trobà fossilitzada a la localitat de Djebel Irhoud (Marroc) la maxil·la inferior corresponent a un nen de 7,7 anys. De moment no se'n pogué datar l'antiguitat. Ha estat ara que gràcies a l'anàlisi amb raigs X un equip alemany de l'Institut Max Planck, a les ordres de Tanya Smith, ho ha aconseguit fent una microtomografia de les dents que conserva. La precisió amb què s'ha portat a terme permet assegurar que té uns 160.000 anys. O sigui, la mateixa que el famós «home de Herto» trobat a l'est d'Etiòpia per Tom White el 2003. A més s'ha vist que no es tracta pas d'un neandertaloide, com alguns aventuraven, sinó d'un veritable *Homo sapiens* arcaic.

Que l'*Homo sapiens* s'originà a l'Àfrica és cosa admesa pràcticament per tots els paleontòlegs, i que la seva antiguitat pot endarrerir-se fins als 200.000 anys també és admès bastant generalment (alguns diuen que potser caldria dir 250.000), per consegüent no és estrany trobar fòssils de l'espècie de l'edat del de Djebel Irhoud. La novetat de la notícia és el fet de trobar-se on s'ha trobat: no gaire lluny de Rabat, el nord del Marroc. Si l'*Homo sapiens* havia arribat fins allà, no es podria pensar que

entrés a Europa per l'estret de Gibraltar? Aleshores ja no hauria estat la seva arribada al nostre continent només des del Pròxim Orient, on hauria arribat passant d'Egipte a Aràbia. És una nova qüestió que s'han plantejat els paleoantropòlegs. El professor de Prehistòria de la Universitat de Cadis, José Ramos, diu: «Aquesta troballa potencia l'àrea de l'estret de Gibraltar com una zona d'interès del pas d'humans cap a Europa. Realment no sabem si tots els *Homo sapiens* arribaren des de l'est de l'Àfrica pel Pròxim Orient, com s'ha mantingut fins ara o si també aconseguiren travessar l'estret; en aquest cas la península Ibèrica hauria estat una zona d'avantguarda per als humans d'Europa.»

No tothom pensa com el professor Ramos; Bermúdez de Castro no veu tan fàcil que l'home arcaic fos capaç d'atrevir-se a passar a l'altra banda del mar. Els neandertalens, per exemple, es trobaven en condicions d'estendre's cap a l'Àfrica quan eren al sud de la nostra península i no ho van fer (no s'ha trobat cap resta d'home de Neandertal a l'Àfrica). Deixem la discussió per als entesos. Qui més hi sàpiga que més hi digui.

Actualitats científiques

Per Francesc Nicolau, professor de la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya

Panorama actual de la Paleontologia

Ara ens toca explicar què ens diu la paleontologia actual del desenvolupament dels éssers vius al llarg dels temps geològics. Un primer problema, i ben important, és el de saber com i quan començà la vida a la Terra. És clar que la paleontologia només ens pot fer saber quins van ser els primers vivents que van deixar rastre, però no ens pot informar de com es formà el primer organisme ni, tan sols, no ens pot dir amb seguretat si els rastres que ha trobat siguin realment dels primers existents al planeta, perquè cal pensar en la possibilitat d'haver-n'hi hagut d'anteriors sense que se'n conservi constància fòssil. Només podem trobar indicis de com devien ser els primers temps de la història geològica, abans de l'aparició de la vida, aplicant els coneixements donats per l'astrofísica i altres ciències.

Sabem, pels mètodes radioactius, que l'«edat» de la Terra és d'uns 4.600 milions d'anys, amb un marge d'error inferior als 100 milions. Els primers rastres de vida microscòpica, i molt problemàtica encara, són de fa 3.800 milions d'anys. Què és el que hi havia ocorregut durant aquest lapse de temps llarg de vuit centenars de milions?

Formació del nucli, el mantell i l'escorça

L'astrofísica ens diu que el Sol i tot el seu seguici de planetes s'originaren d'un mateix núvol còsmic per condensació gravitatòria dels materials que el formaven. La Terra aleshores, ara fa uns 4.600 milions d'anys, es trobava a una temperatura molt alta, segurament superior als 3.000°C, i era una massa, entre pastosa i líquida, de materials diversos. Caldrà esperar molt, potser uns 700 milions d'anys, perquè es refredi fins a tenir una temperatura superficial inferior als 100°C, llarga durada que alguns autors han proposat anomenar període *hadià* (=infernal, d'*Hades*, infern en grec) o era *Hadiana*, dins de l'eó arqueà. Aquest lapse de temps hi ha au-

18 La Terra abans d'haver-hi vida

tors que creuen que va ser més curt, potser de només 100 milions d'anys.

Què era el que originava aquesta temperatura tan alta? Quatre factors hi havien d'influir: l'energia gravitatòria, la de compressió, la de les marees i la de la desintegració dels materials radioactius. La gravitatòria venia de dues fonts: la caiguda dels elements més pesants (principalment ferro, níquel i altres metalls) cap al fons i l'impacte dels cossos (asteroides o planetesimals) que queien i impactaven en la superfície. En aquella època de formació del sistema planetari els impactes o xocs entre els astres en formació havien de ser centenars de vegades més freqüents que actualment. La segona font d'energia, la compressió, comparable a l'escalfament de barreja de gasos d'un motor dièsel, es produïa a mesura que augmentava la massa del planeta bo i provocant l'augment de densitat. El càlcul dona que això sol ja augmentava la temperatura en uns 200-300 graus. La tercera energia que hi intervenia, la de les marees, no era de l'aigua dels oceans, que encara no n'hi havia, sinó de les roques fosques. I la quarta, que era la més important de totes, provenia de la desintegració nuclear dels elements radioactius que aleshores hi havia en gran quantitat perquè el núvol còsmic que originà el sistema planetari n'havia de contenir molts. Actualment encara en tenim a l'interior de la Terra; els que hi resten són els de llarg període de desintegració, com l'urani-238, però en el temps de la formació també hi havia els de període curt, que eren els que més calor produïen i ara ja s'han desintegrat del tot. Pensem, a més, que la possibilitat de reaccions en cadena (com a les bombes nuclears creades per la indústria humana) no era gens remota,

com en els nuclis inestables de l'urani-235, cosa que podia passar i fer augmentar localment la temperatura en dos o tres mil graus i ser causa de la fusió de roques.

Durant aquest temps la barreja de materials líquids s'anava col·locant de mica en mica, com en una mescla de líquids immiscibles, en capes concèntriques per ordre de densitat, tal com la geologia ha demostrat que la Terra consta de tres capes: nucli, mantell i escorça, amb subcapas també força clares. Tot es féu segons les lleis físiques: el nucli amb metalls, sobretot ferro, però també níquel i altres en menor quantitat; el mantell amb silicats, els més pesants, de magnesi, més profunds i els d'alumini més amunt, i l'escorça amb els silicats més lleugers, com els feldspats i altres, que van formar una fina capa sòlida sobre el mantell pastós encara. Aquesta solidificació assenyalava el final de l'era hadiana.

Què es pot dir de l'atmosfera primitiva?

No hi havia encara oxigen en quantitat apreciable. Resumirem el que hi diu Harold C. Urey (1893-1981), químic americà, descobridor del deuteri (isòtop de l'hidrogen de pes 2) i premi Nobel de 1934. L'atmosfera del nostre planeta en formació era d'hidrogen i una part d'heli, com encara tenen Júpiter i Saturn, que han pogut retenir aquests gasos per tenir més alta la seva força de gravetat. Després s'hi afegí amoníac (NH₃) i metà (CH₄), com també hi ha en aquests planetes, en combinar-se l'hidrogen amb el nitrogen i el carboni. Aquest estat de l'atmosfera durà molt de temps. De diòxid de carboni i aigua n'hi podia haver, però en poca quan-

titat. Molt poc nitrogen lliure i d'oxigen encara menys (si bé alguns autors han corregit aquest punt d'Urey dient que la quantitat d'oxigen havia de ser un xic superior a la que deia; però no ho han demostrat del tot). D'oxigen combinat en els silicats i en els òxids metàl·lics sí que n'hi havia molt, però no a l'aire. Aquest escenari inicial s'anà modificant: per la seva feble gravetat la Terra anà perdent l'hidrogen i l'heli; la radiació còsmica, sense la capa d'ozó actual que ens protegeix, anava descomponent l'amoníac i deixant nitrogen lliure i bona part de l'hidrogen encara tingué temps de combinar-se amb l'oxigen que sortia dels volcans i formà aigua mentre que el nitrogen acabà sent el principal integrant de l'aire. D'aigua n'arribà molta també pels impactes de cometes.

I per què s'afirma que hi havia tan poc oxigen inicialment? Per la composició que mostren les roques més antigues de compostos ferrosos i no fèrrics, propis d'un ambient reductor i no oxidant. I com arribà l'atmosfera a tenir l'actual 21% d'oxigen? Per mitjà d'éssers vius: ho devem a organismes unicel·lulars anaerobis. I és ara aquí on la paleontologia té a dir-hi alguna cosa: és cert que els primers indicis de vida trobats a les roques antigues són de procariotes, com ara els *cianobacteris*, que fan la funció clorofil·lica (descomponent el diòxid de carboni) i envien oxigen a l'aire. Cal suposar que les restes microscòpiques fòssils eren anaerobis, capaços de viure sense oxigen, com encara n'hi ha avui dia. Els més primitius, problemàtics, de fa 3.800 milions d'anys no serien exactament com els cianobacteris d'ara, però potser els seus avantpassats. De fa 2.800 milions d'anys a l'Àfrica del sud ja se n'han trobat que semblen cianobacteris. Així, doncs, la producció d'oxigen, imprescindible per a la vida de la gran majoria dels organismes, vingué de vivents microscòpics que poblaren la Terra, ells sols, durant milions d'anys.

TAC

Novetats cinematogràfiques

Qualificacions: * Dolenta ** Regular *** Bona **** Molt bona

Tú la letra y yo la música ***

Director i guionista: Mark Lawrence.

Intèrprets: Hugh Grant, Drew Barrymore, Brad Garrett, Kristen Johnston, Campbell Scott, Haley Bennett.

Gènere cinematogràfic: comèdia romàntica.

Estats Units, color, 2007. 96 minuts. / Públic: joves-adults.

Alex Fletcher és una estrella de pop dels vuitanta. Ara està acabat i s'ha vist relegat a treballar en el circuit de la nostàlgia, en fires de poble i parcs d'atraccions. El carismàtic i talentós músic té l'oportunitat de tornar a escena quan la gran diva Cora Corman el convida a compondre i gravar un duet amb ella. Però hi ha un problema: Alex no ha escrit cap cançó des de fa anys; mai no ha escrit lletres i només té uns dies per escriure una cançó d'èxit. De sobte, coneix Sophie Fisher, una noia excèntrica que s'ocupa de les seves plantes i que posseeix un do de la paraula que crida l'atenció del compositor.

El director i guionista d'*Amor con preaviso*, de la nissaga *Miss agente especial* o *Las fuerzas de la naturaleza* presenta una comèdia romàntica més treballada que les anteriors, tot i que també conté algunes febleses que ja semblen ancorar-se en aquest tipus de pel·lícules.

Mentre que, d'una banda, mira de fer una crítica divertida al món de l'èxit discogràfic —el contrast entre els anys vuitanta i la dècada actual ofereix una trivialització divertida del món de l'espectacle— i apropar-se a l'interior dels personatges i les seves preocupacions; de l'altra, cau en tòpics superficials, tot i que en menor grau que altres pel·lícules del gènere.

Com acostuma a ser habitual en aquest tipus de films amb un alt pressupost i grans estrelles, el disseny de producció és magnífic, no només pel que fa a la música, sinó també a l'estilisme i vestuari en general, que constitueix un dels atractius de la pel·lícula.

Amb aquesta crítica suau a la fama —inclosa la divertida paròdia dels *realities* televisius de famosos— i aquesta idea positiva de superar els problemes del passat treballant en el present, sense perdre's en lamentacions sense sentit, *Tú la letra y yo la música* és una estona de cinema entretingut i amb uns actors sense por al ridícul (sobretot Hugh Grant).

• Humor: 2; violència: 0; acció: 1; sexe: 0; llenguatge col·loquial (qualificacions de 0 a 3).

Hugh Grant i Drew Barrymore protagonitzen el film.

Shooter: el tirador ***

Director: Antoine Fuqua.

Guionista: Jonathan Lemkin.

Intèrprets: Mark Wahlberg, Michael Peña, Danny Glover, Kate Maru, Elias Koteas.

Gènere cinematogràfic: thriller.

Estats Units, color, 2006. 124 minuts. / Públic: adults.

Una pel·lícula força entretinguda.

Basada en la novel·la *Point of impact*, de Stephen Hunter, aquest film explica la història de Bob Lee Swagger, un exfractirador dels Marines que va abandonar la seva feina en haver estat testimoni d'una traïció. No obstant això, rep la visita d'un oficial retirat que el convenç que la seguretat del president dels Estats Units és en joc i necessiten la seva ajuda. Swagger no triga a descobrir que tota la missió és una trampa ideada per alts càrrecs del govern i que tots els mitjans de comunicació l'acusen d'haver intentat assassinar el president. Per recuperar el seu honor es veurà obligat a destapar la conspiració, però no serà fàcil.

Antoine Fuqua dirigeix aquesta pel·lícula plena d'ambició i imatges impactants, que durant la primera meitat té un ritme àgil, però que a poc a poc decau amb la complicada trama política. Conté tots els elements típics del *thriller* (acció, persecucions en cotxe, explosions espectaculars). Es tracta d'una pel·lícula amena que es deixa veure. Mark Wahlberg porta tot el pes de la pel·lícula amb una interpretació força encertada.

• Humor: 0; acció: 3; violència: 2; sexe: 0; llenguatge: col·loquial (qualificacions de 0 a 3).

Estrena en DVD

Mía Sarah ***

Director: Gustavo Ron.

Guionistes: Gustavo Ron i Edmon Roch.

Intèrprets: Daniel Guzmán, Verónica Sánchez, Fernando Fernán Gómez, Manuel Lozano, Diana Palazón.

Gènere cinematogràfic: comèdia romàntica.

Espanya, color, 2006. / Públic: joves.

En la penombra d'una casa senyorial, Samuel i el seu avi Paül, fa temps un prestigiós escriptor, preparen trampes per lliurar-se de l'enèsim psicòleg que intenta guarir el nen d'una llarga agorafòbia. Maria, la germana gran de Samuel, cuida la petita família després de la mort dels pares fa tres anys. Les coses canviaran aviat per a tots quan entri en escena Gabriel, el nou psicòleg.

Opera prima del director Gustavo Ron, en la qual cerca el punt just entre la comèdia romàntica clàssica i el realisme màgic, a l'estil italià. La pel·lícula, sense ser una obra mestra, és un primer gran pas, amb una història de ritme sostingut —que s'estanca en pocs moments— i una peça

molt diferent dins del cinema jove espanyol que es pot veure habitualment. També compta amb una bona direcció d'actors, tots ells de diferents generacions, però molt ben compenetrats.

• Humor: 1; acció: 1; violència: 0; sexe: 0; llenguatge: col·loquial. • Extres DVD: idiomes i subtítols, tràiler, etc.

«Opera prima» del cineasta Gustavo Ron.

El món de la televisió

► Brainiac ***

Dissabte - 22.15 h. - Cuatro

A *Brainiac* hi ha ciència, espectacle i entreteniment per a tota la família. Un espai en el qual es porta la ciència a l'extrem fent tot tipus d'experiments. Enfocat des d'un punt de vista didàctic i amè, el seu con-

tingut és fàcilment assequible gràcies a la infografia i la comprovació directa. Està basat en un format anglès i s'emet un cop a la setmana en *prime time*. El programa està fet amb una posada en escena acurada (vestuari, ambientació, grafisme, sonorització i localitzacions) i inspirat en grans èxits de la ciència-ficció com *Los vengadores*, *La mosca* o *Matrix*. Entretingut i curiós per passar una estona davant de la televisió i aprendre algunes coses.

► Godzilla, la sèrie **

Dissabte i diumenge - 09.15 h. - TV3

Godzilla, la sèrie és una sèrie de dibuixos d'animació que consta de quaranta episodis de mitja hora de durada cadascun on l'objectiu és alliberar la humanitat de monstres gegants. Està basada en la pel·lícula *Godzilla*. Després de vèncer *Godzilla*, el biòleg Nick Tatopoulos es troba la cria i se la queda. A partir d'aquí inicia un estudi de tot tipus de monstres mutants que amenaça la terra.

TAC

RÀDIO

GRAELLA DE PROGRAMES

De dilluns a divendres

07.00-08.00 El tren de les set (reflexió)
Evangeli
Sant Rosari
Espurna d'Alba
Santorai
08.00-09.00 El Primer Cafè (informatiu i tertúlia)
09.00-18.00 Radiofórmula
22.00-23.00 Finestra oberta (l'actualitat de l'Església)

Dilluns

18.00-20.00 Radiofórmula
20.00-21.00 Parlem de salut
21.00-22.00 Sense embuts
23.00-00.00 Planeta Blau (medi ambient)
00.00-01.00 Pregària de Completes
Radiofórmula
01.00-02.00 Resson (música en català)
02.00-02.30 Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba
02.30-07.00 Música instrumental-
Radiofórmula

Dimarts

18.00-19.00 TaxiCat FM
19.00-20.00 Coneixes Jesús?
20.00-21.00 Endavant Espanyol
21.00-22.00 Buscant la llum
23.00-00.00 Paraules d'amor
00.00-01.00 Pregària de Completes
Radiofórmula
01.00-02.00 Resson
02.00-02.30 Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba
02.30-07.00 Música instrumental-
Radiofórmula

Dimecres

18.00-19.00 Amb els ulls de Maria
20.00-21.00 Piscobabís

21.00-22.00 Per un grapat de pel·lícules
23.00-00.00 Persona i vida
00.00-01.00 Pregària de Completes
Radiofórmula
01.00-02.00 Resson
02.00-02.30 Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba
02.30-07.00 Música instrumental-
Radiofórmula

Dijous

18.00-19.00 TaxiCat FM
19.00-20.00 Temps d'oci
20.00-20.30 Cerdanya
23.00-00.00 Mirades
00.00-01.00 Pregària de Completes
Radiofórmula
01.00-02.00 Resson
02.00-02.30 Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba
02.30-07.00 Música instrumental-
Radiofórmula

Divendres

18.00-19.00 Amb els ulls de Maria
19.00-20.00 Catalunya sense barreres
23.00-00.00 Amb llum pròpia
00.00-01.00 Pregària de Completes
Radiofórmula
01.00-02.00 Resson
02.00-02.30 Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba
02.30-07.00 Música instrumental-
Radiofórmula

Dissabte

07.00-08.00 El tren de les set
Evangeli
Sant Rosari
Espurna d'Alba
Santorai
08.00-10.00 Radiofórmula
10.00-11.00 A tota costa (submarinisme)
11.00-12.30 Trotamundos

12.30-00.00 Radiofórmula
00.00-01.00 Pregària de Completes
Radiofórmula
01.00-02.00 Resson
02.00-02.30 Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba
02.30-07.00 Música instrumental-
Radiofórmula

Diumenge

07.00-08.00 El tren de les set
Evangeli
Sant Rosari
Espurna d'Alba
Santorai
08.00-09.00 Radiofórmula
09.00-10.00 Tot sardana
11.00-12.30 Missa de Montserrat
Rutes per Catalunya (excursions)
12.30-14.30 La taula de l'Evangeli (comentari de les lectures dominicals)
18.00-18.30 Avui és el dia del Senyor (prèvia i Eucaristia des de la catedral de Barcelona)
18.30-20.00 La cantata del diumenge (música de Bach)
20.00-20.30 Melodies de fe (música cristiana)
20.30-23.45 Moments a mitjanit (reflexió cristiana)
23.45-00.00 Pregària de Completes
Cova de Country
Jazz
01.00-02.00 Resson
02.00-02.30 Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba
02.30-07.00 Música instrumental-
Radiofórmula

Desconnexions de Ràdio Estel

De dilluns a divendres:

09.00 Informatiu matí + el temps + agenda
10.30 Agenda
12.00 Butlletí informatiu
14.00 Informatiu migdia + el temps + agenda
16.00 i 18.00 Butlletí informatiu
18.30 Agenda
20.00 Informatiu vespre + el temps + agenda
20.30 Música Principat (Dl., Dm., Dc.)
La Taula de l'Evangeli (Dj.)
Església d'Urgell (Dv.)

Dissabte

08.00 Agenda
14.00 Agenda
16.00 Agenda
17.30 Agenda

Diumenge

08.00 Agenda
14.00 Agenda
16.00 Agenda
17.30 Agenda

RÀDIO BARCELONA (OM 666)
Diumenge - De 22.00 a 23.00h,
Objectiu, l'home
Programa de valors humans: fets, el cas de la setmana; un espai per a la solidaritat; entrevista; suggeriments per viure millor la vida i la «Carta Dominical» de l'arquebisbe de Barcelona, Lluís Martínez Sistach. (Edita i presenta: J.M. Alimbau.)

TELEVISIÓ

2

Diumenge 29

08.45 Buenas noticias TV

Programa de la comunitat evangèlica.
Director: José Pablo Sánchez.

09.00 Shalom

Programa de la comunitat jueva.
Director: Benito Garzón.

09.15 Islam hoy

Programa de la comunitat musulmana.
Director: Mohamed Chakor.

10.00 Últimas preguntas

«Cristina Kaufmann.»

Avui parlem amb Francesc Grané sobre la seva trobada amb la religiosa carmelita Cristina Kaufmann que va plasmar en el documental *Re-crear soledades*.
Directora: M. Ángeles Fernández.

10.25 Testimonio

«Lágrimas de vida.»

Susana Herrera, periodista que treballa en la programació religiosa de Canal Sur TV, ens explica el seu commovedor testimoni personal recollit en el llibre *Lágrimas de vida*, d'Ediciones Sígueme.
Director: Isidro Catela.

10.30 Santa Missa

Amb la participació de la Coral Pinedenca de Pineda de Mar (Maresme), sota la direcció de Sara Lozano. (Director i celebrant habitual: Mn. Manuel Valls i Serra; coordinador: Ignasi Miranda.)

11.15 Els camins de la calma

Programa de documentals que proposa itineraris per indrets de Catalunya que tenen les esglésies com a eix central.
Director: Ferran González.

11.30 Pueblo de Dios

«Tú tienes la llave.»

A Sant Sebastià, Càritas ha engegat una campanya en la qual alguns grans edificis que pertanyen als

religiosos fan d'habitatge temporal per als més necessitats.

Director: Julián del Olmo.

Diumenge 29

10.25 Signes dels Temps

Magazín sobre temes d'Església que inclou diferents seccions com ara reportatges, entrevistes, comentaris de llibres, comentari de l'Evangeli, secció de cinema, etc. Director: Francesc Rosaura.

Cada divendres

20.00 Creure avui

Programa de notícies, reportatges culturals i entrevistes des del vessant religiós. Cada setmana ofereix també l'agenda d'activitats de l'arxiprestat de Mataró i l'espai *Temps de reflexió*. El programa es repeteix el dissabte a les 12.30 h.

Canal Català Televisió Tarragona

Als quatre vents

Espai escrit i dirigit per Mons. Jaume Pujol que s'emeta cada diumenge a les 10.00, 12.00 i 14.00 hores.

El programa també s'emeta pel Canal Reus TV a les 8.30 i es repeteix cada quatre hores.

Camí de Vida, magazín setmanal que produeix la Delegació diocesana de Mitjans de Comunicació Social de la diòcesi de Girona i que dirigeix Carles Sánchez. S'emeta per: Televisió de Girona, diumenges i dilluns, a les 9 h; Televisió de l'Escala, dissabtes i diumenges, a les 11.30 h; Televisió de Lloret de Mar, diumenges, a les 8.30 h; Televisió de Tossa de Mar, dissabtes i diumenges, a les 22.00 h; Televisió de Banyoles, dissabtes a les 8 h i diumenges a les 20.30 h; Canal Nord de Figueres, diumenges a les 11 h; Televisió Costa Brava, diumenges a les 22.45 h.

Cada diumenge

La Missa Conventual
de Montserrat
en directe
a les 11 del matí

Barcelona 106.6

Tarragona 100.6

Catalunya Central 93.7

Girona 103.4

Tortosa 90.1

Garraf 96.8

Vic 91.3

Lleida 91.5

Cerdanya 104.4

La Seu d'Urgell 105.0

Andorra 107.5

www.radioestel.com

ABRIL ÉS EL MES DEDICAT ALS DOLORS I SOLEDAT DE LA MARE DE DÉU

Internet

- **JOVES.**— www.unanuevacreacion.com ofereix als joves la possibilitat de compartir les seves experiències de fe i testimonis, així com documents i material per a la Pastoral Juvenil.

Barcelona

- **AVISMÓN.**— El 26 d'abril, XI sopar d'Avismón Catalunya a l'Hotel Ducs de Bergara: a les 20.30, benvinguda i copa de cava; a les 21.00, salutació i presentació de l'acte a càrrec de Joan Torres, president d'Avismón; a les 21.30, sopar; a les 23.00, sorteig. Reserva de tiquets: tel. 933 325 858, fax 933 325 446.
- **SANT FRANCESC DE PAULA.**— Actes i celebracions en el cinquè centenari de la mort de sant Francesc de Paula: el 26 d'abril, a les 18.30, conferència del P. Giuseppe Morosini, o.m., sobre *Espiritualidad de san Francisco de Paula*; a les 20.00, eucaristia; el 27, a les 18.00, conferència del P. Morosini sobre *Orientaciones de vida para todos en las Reglas de san Francisco de Paula*; a les 19.30, darrer dia del trecentari en honor de sant Francesc de Paula; a les 20.00, eucaristia; el 28, a les 8.30 i a les 11.30, misses; a les 19.00, solemne eucaristia presidida per l'arquebisbe de Barcelona, Mons. Lluís Martínez Sistach. Parròquia de Santa Isabel d'Aragó i Sant Joaquim (Pares Mínims), c/ Oblit, 24 - Barcelona, tel. 934 365 135.

Alba residència d'àvies

Torre de 24 places només per a dones a Sarrià-Sant Gervasi a 10 minuts del centre de la ciutat
Estades curtes i llargues
Centre de dia, també els festius
Visiteu-nos sense compromís!
Tel. 932 039 740, Isabel
web: <http://www.albaresidencia.es>
a/e: info@albaresidencia.es

- **SOPAR-TALLER CREATIU.**— El teòleg Manel Bellmunt conduirà el sopar-taller *Del narcissisme a l'Amor. Entendre la Resurrecció*, el 27 d'abril, a les 21.00. Lloc: CCUP, c/ València, 244, 4t - Barcelona, tel. 934 876 363.

- **UNIVERSITARIS.**— El 27 d'abril, eucaristia per la festivitat de la Mare de Déu de Montserrat, a la capella del col·legi major Sant Ramon de Penyaforat (av. Diagonal, 643 - Barcelona). Més informació: info@safordiagonal.org.

- **CENTRE PASSATGE.**— Cicle de debats: el 27 d'abril, a les 20.00, *La mort és una part important de la vida...*; el 4 de maig, a les 20.00, *La interculturalitat possible*. Passatge Mercader, 13 - Barcelona, tel. 932 151 599.

- **COSMOCAIXA.**— El 28 i 29 d'abril, a les 11.00, activitat familiar *Detectius del passat* (fòssils d'animals). Més informació: c/ Teodor Roviralta, 47-51 - Barcelona, tel. 932 126 050, fax 932 537 473, a/e: savicosmocaixabcn.fundacio@lacaixa.es.

- **ADORACIÓ «40 HORES».**— Parròquia de Sant Cosme i Sant Damià del Prat de Llobregat: el 2 de maig, de 9.00 a 20.00; el Seminari de Barcelona: el 3, de 20.00 a 21.00.

- **VIDA CREIXENT.**— El 3 de maig, a les 17.00, reunió d'animadors amb el tema *Solidaritat*. C/Rivadeneyra, 6, 3r, aula 1 - Barcelona.

- **NIT DE GETSEMANÍ.**— Parròquia de la Bonanova (Sants Gervasi i Protasi, pl. Bonanova, 12 - Barcelona), el 3 de maig, per a sacerdots, homes i joves: a les 21.45, hora santa; i a les 22.45, eucaristia; el 4, per a religioses, dones i noies: a les 11.00, hora santa, i a les 12.00, eucaristia.

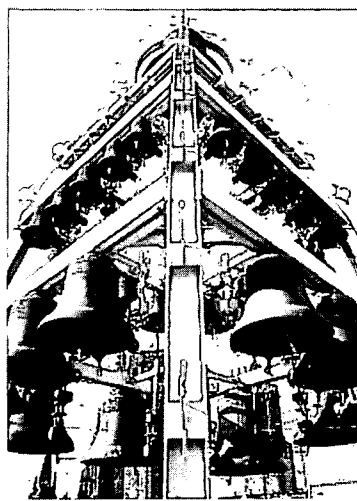
- **CAIXAFORUM.**— El 3 de maig, a les 19.30, Joan B. Culla, professor d'Història Contemporània (UAB) parlarà sobre *La caiguda del mur de Berlín i el col·lapse del «socialisme real»*; taula rodona sobre *La medicina i la mort*; el 5 i 6, a les 17.30, i 12.00 respectivament, concert 100% humor anglès amb The Chuckerbutty Ocarina Quartet; del 7 al 9, curs *Lideratge i innovació en les*

ONGD; fins al 13 es pot visitar l'exposició «Agatha Ruiz de la Prada. Color, dibuixos i vestits». Més informació: av. Marquès de Comillas, 6-8 - Barcelona, tel. 934 768 635, web: www.laCaixa.es/ObraSocial.

- **TIBIDABO.**— El 4 de maig, primer divendres, missa mensual expiatòria. Sortida de la plaça de Lesseps de Barcelona a les 17.30; a les 18.00, Rosari, vespres i benedicció; a les 19.00, missa d'expiació.

- **TALLERS D'ORACIÓ I VIDA.**— El 5 de maig, a les 18.00, sessió de perseverança dels Tallers d'Oració i Vida «Una nova evangelització» del P. Ignasi Larrañaga, a la Comunitat de Jesús (c/ Joan Blanques, 10 - Barcelona). Més informació: tel. 696 364 570 (Carmina) o 685 556 722 (Loli).

- **GERMANETES DELS POBRES.**— El 5 de maig, a les 21.00, conviden a participar en una pregària a l'estil de Taizé juntament amb els ancians residents a la casa. Pl. Tetuan, 45-49 - Barcelona, tel. 932 655 227, a/e: jovenij@hdlpbcn@terra.es.

- **CARILLÓ.**— El 6 de maig, a les 12.00, concert de carilló amb Anna M. Reverté, que oferirà el programa *Pàgines clàssiques populars* (Haendel, Beethoven, Brahms, Dvorák, Wagner, Verdi...). Audició al pati dels Tarongers-Galeria Gòtica del Palau de la Generalitat.

- **GOA.**— Els Grups d'Oració i Amistat conviden tothom a una Escola de Pregària, impartida per Mn. Pere Montagut, amb el tema *El silenci de Déu en l'oració*, els dies 8, 15, 22 i 29 de maig, de 18.15 a 19.15. C/ Gran de Gràcia, 237, pral. 2a - Barcelona. Més informació: tel. 932 181 005.

- **JUSTÍCIA I PAU.**— Els dies 9, 14, 16, 21, 23, 28 i 30 de maig, de 19.00 a 20.30, seminari *Justícia per a Àfrica*.

Més informació: tel. 933 176 177.

- **CONEX.**— Fins al 15 de maig es poden presentar les obres en modalitat de poesia i narrativa al XI Premi Literari Primavera 2007 de Conex. Més informació: tel. 934 518 080, web: www.gencat.es/entitats/conex.htm.

- **FUNDACIÓ JOANMARAGALL.**— Els dies 17, 24 i 31 de maig, i 7 i 14 de juny, de 19.00 a 21.00, curs *Grans obres musicals del cristianisme*, coordinat per Joan Grimalt. Més informació i inscripcions: c/ València, 244, 2n - Barcelona, tel. 934 880 888, web: www.fundaciojoanmaragall.org.

- **SANTA RAFAELA.**— El 18 de maig, festa de santa Rafaela M. del Sagrat Cor de Jesús, a les 12.30, eucaristia. Església de les Esclaves del Sagrat Cor de Jesús, c/ Mallorca, 232 - Barcelona.

- **GRUP UNIFICACIÓ PASQUA.**— Pregària setmanal per la unitat dels cristians: tots els dimecres, a les 19.15, a la parròquia major de Santa Anna (c/ Rivadeneyra, 3 - Barcelona); tots els dissabtes, a les 17.00, a la parròquia de la Puríssima Concepció (c/ Aragó, 299 - Barcelona).

- **SANT FELIP NERI.**— Els diumenges del mes de maig, a les 19.00, a l'església de l'oratori de Sant Felip Neri de Barcelona, concerts espirituals d'orgue (Bernat Bailbé). Comentaris: P. Antoni Serramona, c.o.

Girona

- **AUDITORI.**— El 4 de maig, a les 21.00, a l'Auditori de Girona, concert de l'Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya, amb música de pel·lícules de John Barry. Més informació: passeig de la Devesa, 35 - Girona, tel. 972 080 709, fax 972 211 540, a/e: info@auditorigirona.org, web: www.auditorigirona.org.

Lleida

- **CATEDRAL.**— El 27 d'abril, a les 9.00, eucaristia a l'altar de Montserrat, presidida pel consiliari de la Confraria de la Mare de Déu de Montserrat de Lleida, Mn. Xavier Batiste; a les 12.00, repic de campanes de la Seu Vella; a les 19.00, visita espiritual a la Mare de Déu de Montserrat; a les 19.30, concelebració eucarística, cant del *Virolai* i besamans a la imatge de la patrona al cambril.

- **PARRÒQUIA DE MONTSERAT.**— El 27 d'abril, a les 11.30,

RENOVACIÓ CARISMÀTICA CATÒLICA

Coordinadora Regional de Catalunya

Retir Mensual de Lloança i Adoració

Cada primer dissabte i diumenge de mes (excepte juliol i agost)
A la Casa d'Espiritualitat Betània
c/ Bonavista, 37 -
Cornellà de Llobregat
Metro línia 5, estació Gavarra

Per als que es queden a dormir: estada tots dos dies: 51 euros
Trobada oberta a tothom

Telèfon i informació: José Antonio Godina, 934 196 355

Víctor Gregorio: 696 963 816

web: <http://es.geocities.com/catalunyarcc> / rcatalunya@telefonica.net

Dies 5 i 6 de maig RETIRO DE INTERCESIÓN

Convidat

P. MARCELINO IRAGUI

Adoració durant tota la nit
de dissabte

ENCONTRE MATRIMONIAL

«Dialogar és la base d'una bona relació»

Encontre Matrimonial us ofereix la possibilitat d'aprofundir en la comunicació de parella, en un CAP DE SETMANA, els propers 11 al 13 de maig.

Durant aquests dos dies aprendreu una nova tècnica de diàleg, que us permetrà descobrir els meravellosos valors humans que posseeix cadascú. També està adreçat a sacerdots, religiosos i religioses que vulguin aprofundir en la seva relació amb l'Església.

Truqueu als nostres telèfons d'informació: 932 188 876

Des del carrer

Segons l'últim estudi de Càritas sobre immigració, els romanesos són la comunitat estrangera més nombrosa a Itàlia, també a Roma. La gran majoria són cristians ortodoxos i no saben on practicar la seva fe. Mons. Pietro Sigurani, responsable de Migracions a la diòcesi de Roma, acull a la seva parròquia, la Nativitat de Nostre Senyor Jesucrist, els oficis litúrgics dels ortodoxos romanesos.

Mons. Pietro Sigurani, reponsable de Migracions a la diòcesi de Roma

«La formació ecumènica a les parròquies de les grans ciutats és una opció irrenunciable»

—Com va néixer aquesta iniciativa?

—El cor del cristianisme és l'Encarnació, nosaltres hem de viure la nostra fe encarnada en les situacions de qui pateix. Per això, la nostra parròquia, des de fa 26 anys, té un centre d'acollida per a immigrants: llits, dutxes, menjador, servei mèdic i legal... Ahir van sopar aquí 700 persones. El nombre de romanesos és cada cop més gran. Fa uns anys ens vam adonar que els donàvem tot el que necessitaven per al viure quotidià, però que aquestes persones no tenien la possibilitat de curar el seu esperit, de poder viure la seva fe. Aleshores ens vam posar d'acord amb el P. Constantin Balauca, degà de l'Església ortodoxa romana per al centre-sud d'Itàlia, i ara fa sis anys els vam donar una saleta de la parròquia que de seguida es va fer petita. Actualment disposen de tota la sala parroquial i vénen a centenars.

—A la seva parròquia es reuneixen d'alguna manera catòlics i ortodoxos?

—A vegades fem junts algunes pregàries o llegim la Paraula. El servei de la caritat es fa també conjuntament. Quan coincideix la Pasqua, ells vénen al començament de la nostra celebració i tot seguit van a la sala parroquial a continuar l'ofi-

ci. Quan la Pasqua no coincideix, els deixem l'església per fer la Vetlla Pasqual. Hi ha molta sintonia.

—Com van acollir els seus parroquians aquesta iniciativa?

—No hi va haver cap problema perquè la nostra parròquia sempre ha estat oberta al diàleg interreligiós. L'ecumenisme de base és fonamental, la formació ecumènica a les parròquies de les grans ciutats, on hi ha tant de moviment de gent d'arreu, és una opció irrenunciable. Nosaltres vam començar el diàleg ecumènic fa 25 anys amb l'Església luterana de Suècia i amb el patriarca de Constantinoble. Des d'aleshores hi ha hagut visites, intercanvis, trobades. El problema per a nosaltres va ser al començament, fa 26 anys, quan vam voler donar assistència als immigrants. Hi va haver molta resistència perquè aleshores aquest era un barri considerat d'extrema dreta. L'oposició era per part d'alguns habitants del barri, no dels fidels, però la nostra força és que no tenim subvencions, tot ho costegen els parroquians, per tant ho vam poder tirar endavant perquè teníem el suport econòmic de la gent de la parròquia. Si el cristià ve a missa però després no vol compartir amb els pobres el que té, val més que tanquem.

—Els cristians romanesos com van reaccionar davant la possibi-

litat de poder viure aquí la seva fe?

—Van venir-hi molt reticents, tenien por que la nostra obertura fos instrument per a una conversió. El P. Constantin Palauca em va confessar fa poc que ell havia vingut amb moltes reserves però que realment ha estat un do del Senyor haver-nos trobat perquè tots ells s'han oberts, han sortit de la por. Nosaltres també ens hem oberts. Avui som tots més propers, mantenint, però, la nostra identitat; jo crec que això és el veritable ecumenisme. L'important és respectar-se i no crear confusió.

—Una iniciativa semblant, però a l'inrevés, seria possible als països ortodoxos?

—Depèn, cada patriarcat és autònom. El que no toleren és que hi anem amb esperit catequitzador. En la darrera trobada a Istanbul amb el patriarca Dimitrios, quinze dies abans que morís, ens va dir: «Som Esglésies germanes i entre germans no ens hem de fer patir. El que no consentirem mai és que vingueu a convertir-nos. Nosaltres no ens hem de convertir perquè ja som de Crist, com vosaltres. La conversió és a Crist, no a l'Església.» Aquest lament del patriarca, els nostres parroquians el duen al cor.

Marta Nin

Joan Carrera Planas

Bisbe auxiliar de Barcelona

Un document pastoral de cara al futur (3)

A llunyament radical de la fe... estat de missió... nova evangelització... És fàcil introduir aquests conceptes en el nostre llenguatge pastoral. La dificultat comença quan s'intenta reordenar-ho tot a partir d'aquí: canviar les nostres prioritats, els nostres criteris, els nostres hàbits. Tendim, en general, a acumular idees, barrejant-les totes. És allò que expliquen d'una mestra ben intencionada que volia fer entendre el drama de la pobresa als seus alumnes de la bona societat. En acabar la lliçó, els va encarregar que, com a exercici, cadascú elaborés un conte sobre el tema. Amb gran astorament de la mestra, una nena començava la seva narració així: «Hi havia una vegada una família pobre, molt pobre. El pare era pobre, la mare era pobre, els germanets eren pobres, les minyones eren pobres, el xofer era pobre, el jardiner era pobre... tots eren pobres!» Havia estampat el terme *pobre* com un grafit sobre la paret de la seva rutina. Que no ens passi el mateix amb la missió.

Els números 6 i 7 del document miren a l'exterior. Ens guien en l'anàlisi de la nostra societat actual, no des del distanciament, sinó amb sentit d'encarnació. I amb absoluta veracitat, posant el dit a les ferides. Parlen, així, de visió immediatista de la vida, que porta a l'«afany compulsiu de fruir-la a fons i de pressa»... i a l'al·lèrgia als compromisos per a tota la vida... De pragmatisme i de consumisme insaciable. En aquest context, «resulta especialment preocupant la greu reducció de la natalitat que afecta la demografia del país i, sobretot, el seu tremp moral. Entristeixen i indignen, singularment, els atemptats a la vida dels no nascuts: el nombre d'avortaments provocats ja s'equipara o supera, a Catalunya, el nombre dels naixements». Els bisbes esmenten altres formes pre-

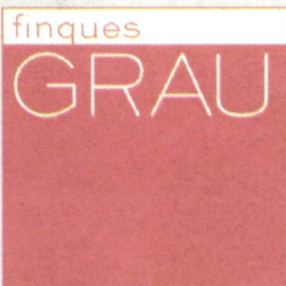
ocupants de violència. La més espectacular i massiva de les grans accions terroristes i la que té lloc entre parelles estables «que ha produït un nombre esgarriós d'assassinats de dones». Però no tot és negatiu. Hi ha també, diu el document, una altra cara del nou clima cultural que inspira esperança: i n'esmenta uns quants exemples. Exemples de generositat i de solidaritat.

Pot resultar especialment útil, per tal de clarificar alguns debats polítics actuals, una lectura atenta de les pàgines breus que fan referència al tema de la laïcitat. En són factors positius: l'aconfessionalitat de l'Estat i la seva renúncia a la pressió religiosa, en un sentit i en l'altre; la voluntat de l'Església de proposar la fe cristiana, no d'imposar-la. «Aspirem només, amb humilitat i amb fermesa, a exercir, enmig d'aquest país del qual som part viva i que estimem, la nostra missió profètica.» Però incomodar-se quan l'exercici d'aquesta missió va contra corrent d'estats d'opinió àmpliament difosos. L'Església no pot dimitir de les seves responsabilitats. Seria privar la societat «d'una vella saviesa que hem rebut de dalt i que ha estat present i activa en les arrels de la nostra antropologia i de la nostra història». Seria, encara, contribuir a la societat del pensament únic «que tot ho aplanarà i uniformitzarà».

Ara mateix

RIGOR

IMPLICACIÓ

CONFIDENCIALITAT

TRACTE PERSONAL

ADMINISTRACIÓ DE FINQUES especialitzada en
EDIFICIS EN LLOGUER

Via Augusta, 64 - 66, entl. Barcelona - Tel. 93 217 78 88 - www.finkesgrau.com